

TEORİK-SİYASİ DERGİ

SAYI: 95

FİYATI: 30 TL

NİSAN / 2022

ISSN: 2630-5801

Faşizm, Emperyalizm, Feodalizm ve Her Türden Gericiğe Karşı

PARTİZAN

- Başkan Gonzalo'nun Anısı
Mücadelemizde Yaşayacak!
- Başkan Gonzalo Konuşuyor
- Açıklamalar-Haberler

PARTİZAN

TEORİK-SİYASİ DERGİ

SAYI: 95
MART 2022

İÇİNDEKİLER

- **Sunu: Başkan Gonzalo'nun Anısı Mücadelemizde Yaşayacak!**.....3
- **Başkan Gonzalo Konuşuyor**.....13
- **Açıklamalar-Haberler**.....107

UMUT BASIM YAYIMCILIK

Yönetim Yeri:
Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok.
No: 6 D: 3 Beyoğlu/İST.
Tel: 0(212) 534 54 76
e-mail:
umutyayimcilik1@gmail.com
umutyayimcilik.com

MLM Işığında Faşizme, Em-
peryalizme, Feodalizme ve
Her Türden Gericiliğe Karşı
Partizan

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tuba Apaydın,

Yayın Türü: Yaygın Süreli,

ISSN: 2630-5801

Baskı: Alesta Ajans

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat,

No: 349 Zeytinburnu/İST.

Tel: 0(212) 501 21 20

SUNU

Başkan Gonzalo'nun Anısı Mücadelemizde Yaşayacak!

Bugüne kadar insanlık esas olarak devrimlerle ilerledi. Bundan sonrası da kesinlikle farklı olmayacaktır. Çünkü maddenin gelişiminde seyir böyledir. Devrimler bugünkü düzeyin gerçekleşmesini sağlayan, hiç kuşkusuz öncesindeki nicel bilgi birikimini de içeren, belirleyici, büyük alt üst oluş süreçleridir. Her büyük alt üst oluştan sonra insan yeni bir devrimler dönemine doğru, kurduğu yeni düzenin olanaklarını sonuna kadar kullanarak ilerlemeyi, gelişmeyi sürdürmüştür. Ta ki bu düzenin de eskimesine, kullanılamaz derecede köhnesine kadar. Yeni düzenin eskimeye yüz tutmasıyla başından beri onda var olan ve onunla gelişen yeni prangaların esiri olarak insan yeni bir devrimin yolunu tutmuştur. Çünkü toplumsal bir varlık olarak insan kendini toplum düzeyinde yeniden üretmenin yolunu bulmak zorundadır; bulmak zorunda olduğu bu yolun önündeki engeller de eskimiş düzenin insan tarafından ayakta tutulmak istenen yapıları olduğu için ancak devrimlerle aşılabılır. Bu nedenle insanlığın belli dönemleri, devrimler dönemi olarak gerçekleşir. İçinde olduğumuz dönem de yeni bir devrimler dönemidir. Buna biz daha çok “devrimler çağı” diyoruz. Bu yeni devrimler çağı bugün proleter devrimler çağıdır.

Yeni ve son sınıf olarak proletaryanın artık eskimiş, köhne burjuva düzene karşı mücadelesinin ürünü olarak şekillenmekte olan bu yeni devrimler çağı 1917’de Büyük Ekim Devrimi’yle başladı. İlk proleter devrim olan Büyük Ekim Devrimi’yle birlikte ilk proletarya diktatörlüğü de kurulmuş oldu. Burjuva diktatörlüğünün alt edilmesinin kaçınılmaz sonucu olarak gerçekleşen bu diktatörlüğün bir sınıf diktatörlüğü olduğu, bu anlamda diktatörlüğü kuran sınıf ve ittifakları için bir demokrasi olduğu belirtilmelidir. Devrimler egemen

yeni sınıf için demokrasi, alt edilen, eski, köhnemiş sınıflar için ise bunların tarih sahnesinden tamamen silinmesi amaçlı olarak diktatörlüktür.

Proleter devrimler çağında birçok devrime tanıklık ettik. Kazanımlarının büyüklüğü karşısında titreyen tüm dünya kapitalizmi büyük komplolarla saldırıya da proleter devrimler karşısında esasen başarısız kaldı. Proleter devrimler başarıyla gerçekleşip hızla yayıldığı, dünyanın önemli bir kısmı burjuva diktatörlüklerinin farklı biçimlerdeki tezahürlerinden kurtulduğu halde bu süreç proleter devrimlerin tamamlanması noktasına erişmedi. Proleter devrimler proletarya diktatörlüğü altında sürdürülemedi; sosyalist ülkelerdeki burjuva kalınlar diktatörlüğün amacı doğrultusunda tarih sahnesinden sökülüp atılmadı. Devrimleri yenilgiye uğratan dünya kapitalizmi değil ama ondan bağımsız olmayan revizyonizm oldu.

Komünist hareketlerin içinde komünist çizgiye karşı gelişen revizyonizm partinin devrimlerdeki önderlik rolünün ne derecede önemli olduğunu gösteren çok önemli bir olgudur. Komünistler iki çizgi mücadelesinde başarısız oldukları anda hain revizyonist anlayışların komplolarıyla partilerini kaybettiler. Büyük Ekim Devrimi'nin büyük önderlerinden olmakla beraber Sovyet devletin kuruluşundan gelişimine büyük katkılar sunmuş Stalin'in; demokratik halk devrimine Çin'de, geliştirdiği ve başarıyla uyguladığı proletaryanın üstün stratejisi halk savaşı ile önderlik etmiş Mao'nun ölümlerinden hemen sonra yaşananlar bu bakımdan ciddi deneyimler, dersler içermiştir. Yakın zamanda benzer bir deneyim daha yaşadık. Ne yazık ki bu deneyimde de komünistler aynı sorunla baş etmekte zorlandılar. Revizyonizmin saldırısına karşı gereken ölçekte bir savunma ve bir karşı saldırı örgütleyemediler. Bir büküntü olmaktan ibaret kalacakken, Peru devriminin büyük önderi Başkan Gonzalo'nun Peru gericiliği tarafından esir alınması revizyonizmin partiyi parçalamasının önemli bir aracına dönüştü...

Bu sayımızda Peru devriminin şanlı önderi unvanını hak etmiş birinin yakalanmadan önce yaptığı, tek ve son söyleşisini yayınlıyoruz.

Bu söyleşi onun Marksizm-Leninizm-Maoizm ve özellikle de Halk Savaşı hakkındaki görüşlerini tüm açıklığıyla ortaya koyduğu bir söyleşi olmakla özeldir. Esir düşmesinden bir süre sonra ona ait olduğu söylenen barış mektupları ve halk savaşının reddini içerdiği söylenen yeni çizgi ile burada ortaya konan görüşlerin arasında bir ilişki olmadığı görülecektir. Gonzalo burada PKP önderliğindeki halk savaşını, halk savaşını kavramaya olanak veren Marksizm-Leninizm-Maoizmi, PKP'nin kongresini, Peru'daki toplumsal gerçekliği, her türden gericiliği, sınıf düşmanı tüm akımları ayrıntılarıyla açıklamakta ve hiçbir kuşkuyla yer vermeyen bir netlikle görüşlerini açıklamaktadır. O esir düşmesi sırasında, polis şefine yaptığı konuşmada kendisine her şeyin yapılabileceğini ama kafasındaki fikrin öldürülemeyeceğini söylerken de 24 Eylül konuşmasında da berraktır. Bu söyleşide, gösterdiği netlik kadar sahip olduğu birikim de derinlik de çarpıcıdır. Bir efsaneye dönüşen liderliğinin onun güçlü sınıf bilinciyle, Marksizm-Leninizm ve Maoizme dayanan birikimiyle,

hiçbir tereddüt içermeyen üslubuyla ilgili olduğu o kadar açık ki her bir cümlesi söyleşide de devam eden bir savaşın, bir sınıf savaşının içinde olduğunu hissettiriyor.

O, ünlü “kafes konuşması”nda yakalanışını tantanalı bir şovla duyurmakta olan faşist Peru devletine karşı devrimin durmayacağını ilan ediyordu. Diyordu ki “Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun biz, yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla bir şey değil. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Göreceksiniz.” (Gonzalo, 24 Eylül Konuşmasından)

Komünistler devrim için gerekli koşulun kitlelerle partinin birleşmesi olduğunu, ama bunun zor bir süreç olduğunu bilirler. Gonzalo halk savaşının gelişmesinin komünizmle kitlelerin birleşmesi olduğunu, halkın bu yolla iktidarı ele geçirdiğini biliyordu. Halk Savaşını o tam olarak böyle açıklıyordu. Halk Savaşının şehirleri kuşatmak ve şehirlerde ayaklanmalar düzenlemek üzere geliştirilmesi aşamasında PKP'nin üst düzey yöneticilerinin ve özellikle de Başkan'ın esir düşmesi açık ki bu birleşmeye vurulmuş büyük bir darbeydi. Gonzalo bunun aşılabileceğini söylese de PKP bunu başaramadı. Ciddi bir parçalanma yaşadı. Gonzalo hakkında, dolayısıyla Gonzalo Düşüncesi hakkında yaratılan kuşkular partiye büyük zarar verdi. Lenin yıllar önce bu meselenin özel önemine ve kavranmadığında neden olacağı sonuçlara dikkat çekmişti.

“Sosyal-demokrasi, işçi hareketinin sosyalizmle birliğidir, onun görevi, işçi hareketine tek tek bütün pasif bir şekilde hizmet etmek değil hareketin tümünün çıkarlarını temsil etmek, bu harekete onun nihai hedefini ve politik görevlerini göstermek, hareketin politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır. Sosyal-demokrasiden kopuk işçi hareketi, parçalanmak ve kaçınılmaz olarak burjuvalaşmak zorundadır; eğer işçi sınıfı sadece ekonomik mücadele yürütürse politik bağımsızlığını kaybeder, öteki partilerin bir uzantısı haline gelir ve şu büyük vasiyete ihanet eder: ‘İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendi eseri olabilir.’ Bütün ülkelerde işçi hareketiyle sosyalizmin birbirinden bağımsız varlık sürdürdüğü ve ayrı yollarda yürüdüğü bir dönem olmuştur -ve bütün ülkelerde bu bölünme, sosyalizmin ve işçi hareketinin güçsüzleşmesine yol açmıştır; ancak bütün ülkelerde sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesidir ki ikisi için de sağlam bir temel yaratmıştır. Fakat her ülkede sosyalizmin işçi hareketiyle bu birleşmesi tarihsel olarak ortaya çıkmıştır, her ülkede zaman ve mekân koşullarına göre farklı yoldan meydana gelmiştir. Rusya’da sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesinin zorunluluğu teorik olarak çoktan açıklanmıştır ama pratikte bu birleşme ancak şimdi husule gelmektedir. Bu son derece zor bir süreçtir, o nedenle sürece çeşitli yalpalama lar ve kuşkuların eşlik etmesinde şaşılacak bir şey yoktur.” (Lenin, Seçme Eserler 2, s. 23)

Burada söylenenler bir kâhinin sözleri olarak okunmamalıdır. Bu görüşler bilimin ışığında dile gelmektedir. “Devrimci teori olmadan devrimci pratik ol-

maz.” ya da “Özgürlük zorunluğun kavranması ve dönüştürülmesidir.” sözleri bize aynı şeyi öğretir. Toplumsal bir gerçeklik, kavranmadan değiştirilemez. Devrimlere komünist partisinin önderliği bu yüzden mutlak bir şarttır. Burjuva toplumların dönüşümü için proletaryanın bakış açısı dolayısıyla onun teorisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm zorunludur. Ancak proletaryanın bakış açısında burjuva toplumlar kavranabilir. Çünkü çağımızın sonuna kadar devrimci tek sınıfı proletaryadır; ancak proletaryanın bakış açısından bakıldığında mevcut toplumların kavranması mümkündür. Kavramadan aşmak olanaksızdır. Marksizm-Leninizm-Maoizm bu kavrayışın kendisidir.

Lenin sosyal-demokrasiden (bu bugün MLM dediğimiz komünist bilinçtir) kopuk işçi hareketinin burjuvalaşmak zorunda olduğunu ifade ederken işçi hareketinin toplumsal düzeni kavramadan onu dönüştüremeyeceğini ifade etmektedir. Bu bilimsel bakış açısidir; zorunluluğun kavranmasını özgürlüğün şartı olarak görmek diyalektikçe dayanan felsefenin temel öğretilerinden birisidir.

Gonzalo esir düşmesinin bir büküntüden ibaret olduğunu söylerken halk savaşı ile başarılının öğrettiklerine dikkat çekmiş olmalıdır. Aynı konuşması dikkatle incelendiğinde onun halk savaşının başarısını kanıtlandığını, yıkılmakta olanın çürümüşlüğüne ispatlandığını haykırdığını, yeni bir dünya savaşına hazırlanan gericilere aldanmamak gerektiğini, “artık yeter” dediği anda onun aldanmaya isyan ettiğini görürüz. Yenilginin bir büküntü olduğunu sadece halk savaşıyla ortaya çıkarmak mümkündür. Bugün PKP halk savaşını sürdürmektedir; Gonzalo Düşüncesi’nin kılavuzluğuna inanmaktadır. Elbette büyük olanaklar kaybedildi; kat edilmiş uzunca bir yol yeniden yürünmek zorunda şimdi; büyük bir önder yitirildi ve halk yeni önderler çıkarmak zorundadır. Ama Lenin yoldaşın dikkat çektiği ve Gonzalo’nun güçlü bir inançla vurguladığı komünist hareketle işçi sınıfının birleşmesi zorunluluğunun açıklanmış olması önemli bir seviyedir. Bu seviye üzerinde gelişim kaçınılmazdır...

İki Çizgi Mücadelesiyle Kazanan Gonzalo Düşüncesi

Mao yoldaşın Marksizm-Leninizmin teori hazinesine kazandırdığı iki çizgi mücadelesinin Gonzalo tarafından kavranışı da üstün niteliktedir. O iki çizgi mücadelesinin komünist partisinin temeli olduğunu özellikle vurgular; sadece karşıt akımların saldırılarına karşı komünizmin savunulması için değil partinin tüm temel unsurlarının gerçekleşmesi bakımından da iki çizgiye dikkat çeker. Bu yaklaşım Mao’nun diyalektik materyalizme yaptığı katkının derinliğini anlamak bakımından önemlidir. Gonzalo iki çizgi mücadelesini ideolojinin sağlam bir şekilde kavranması, programın ve genel siyasi hattın oluşturulması ve geliştirilmesi için de zorunlu olduğunu söyler. Böylece anlıyoruz ki Gonzalo iki çizgi mücadelesini komünist çizginin üretilmesinin ve geliştirilmesinin teorisi olarak kavramaktadır. Şu sözler söyleşidendir: “İki çizgi mücadelesi olmadan parti birliği için hiçbir temel olmazdı. Parti içerisinde köklü ve dirayetli bir iki çizgi mücadelesi olmadan, birakalım savunulması, uygulanması ve geliştiri-

rilmesini bir yana, ideolojinin sağlam bir şekilde kavranması, Programın veya genel siyasi hattın oluşturulması ve geliştirilmesi de mümkün değildir. Bizim için iki çizgi mücadelesi temeldir ve çelişki yasasının evrensel niteliğine uygun olarak, Parti'nin bir çelişki olarak kavranması ile ilişkilidir.” Partinin evrensel yasaya göre bir çelişki olarak kavranması onun nasıl bir hareket olduğunu, kendindeki zıtlığın iki yanının özelliklerini açığa çıkartmayı getirir. Gonzalo ideolojinin sağlam bir şekilde kavranmasının yolunun iki çizgi mücadelesi olduğunu ifade ettiğinde proleter ideolojiyi proleter hareketin, daha özel ifade edersek komünist hareketin pratik içinde, toplumsal hareketin somut koşulları içinde kavramaya dikkat çekmektedir. Ancak pratik içinde, somut koşullarda proletaryanın çıkarları açısından yapılacak çalışmalarla, bu çalışmaların ürünü olacak biçimde program ve bir genel siyasi hat oluşturulabilir. Bu sürecin kendisini iki çizgi mücadelesi olarak kavraması Gonzalo yoldaşın parti bilincini göstermektedir. Onun parti bilinci MLM teori ile tam uyumlu olmakla birlikte içinde olduğu toplumsal süreçle de doğrudan ilişkilidir. Pratikten ayrı bir teori değildir onun teorisi, aksine iki çizgi mücadelesinde somutlaştırdığı üzere pratik içinde geliştirilen bir teoridir onun teorisi. Maoistlere sıkça yöneltilen “dogmatizm” eleştirisinin içi boş bir iddia olduğunu iki çizgi mücadelesinin bu kavranışından hareketle bile rahatlıkla söyleyebiliriz. Mao'nun felsefeye yaptığı katkı partinin somut bir hareket, bir çelişki halinde kavranmasında belirleyici derecede önemlidir. Söyleşide PKP tarihinden bir dönem olarak anlatılan “fraksiyonlar dönemi” iki çizgi mücadelesinin anlaşılması bakımından özel önemdedir. Bu dönem halk savaşının başlatılması için partinin de hazırlanması dönemidir. Bu dönemde partide komünist çizginin gelişmesi ve partide hâkim noktaya gelmesi için iki çizgi mücadelesi gerçekleştirilmiştir. Halk savaşının önünü açan partidir ama sözü edilen parti MLM çizgide gelişen, iki çizgi mücadelesi ile birleşen ve pratiğe hükmeden bir partidir.

Dünya Devrimi İçin Halk Savaşını Geliştir

Gonzalo Düşüncesi'nde özel bir öneme sahip olduğu için halk savaşı konusuna değinmemiz yerinde olacaktır. Halk savaşı, Gonzalo Düşüncesi'nde evrensel geçerliliğe sahip bir savaş stratejisi olarak kavranmıştır. Bu söyleşisinde Gonzalo yoldaş, halk savaşının evrenselliğini şu sözlerle ifade etmiş: “Somut şartlara göre her yerde uygulanabilirliği olan askeri çizgi ile teori ve askeri pratiği...” ve “Devrimin niteliğine göre evrensel uygulanabilirliğe sahiptir ve her ülkenin şartlarına uygulanabilir. Aksi takdirde yürütülemez.” Birçok komünist partisi gibi PKP de dogmatizm ve sekterizm eleştirilerine maruz kalmıştır. Bu eleştirilerin öne çıkan nedenlerinden biri komünistlerin halk savaşındaki ısrarıdır. Komünistler nerede halk savaşını gerçekleştirmişlerse ya da gerçekleştirmek amacıyla olmuşlarsa ÇKP'yi taklit ettiklerinden, somut şartlara göre davranmayıp gerçekleri ihmal ettiklerinden vs. söz edilmiştir. Oysa Gonzalo yoldaşın da özellikle vurguladığı gibi komünistler her zaman savaşı “somut şartlara göre” veya “devrimin niteliğine göre” ele almışlardır. Gonzalo yoldaş

halk savaşının evrensel olduğunu söylerken de “her ülkenin şartlarına uygulanabilir” bir teoriden söz etmektedir. Açıktır ki burada somut şartlara rağmen, sadece iradi bir yaklaşımla ileri sürülen bir teori hakkında konuşulmuyor; halk savaşı bir “savaş teorisi”, iktidarı almak için geliştirilmiş “sınıfın askeri çizgisi” olarak ele alınıyor. Tıpkı komünist partisi manifestosu gibi, Bolşevik parti anlayışı gibi, enternasyonalizm gibi vb. Dogmatizm veya sekterizm tespitleriyle komünistlerin sıkça karşılaşmaları esas olarak revizyonizmin veya oportünizmin komünist harekete teorik ve politik düzlemde saldırımlarının bir sonucudur. Bunların hemen hiçbir eleştirisi somut şartlar üzerinden gelmez. Yaftalamak, manipüle etmek, iftira atmak vs. temel yöntemleridir. Gonzalo yoldaş ise bu uzun söyleşisinde de görüleceği gibi komünistlerin temel özelliklerinden birini sergilemektedir: gerçekliği somutta aramak, somut içindeki gelişmeyi somutun evrensel yasalarıyla kavramak ve somutu devrimci yoldan değiştirmek... Gonzalo yoldaş halk savaşını anlatırken komünistlerin bu tutumunu berrak biçimde anlatmaktadır.

Başkan Gonzalo Konuşuyor’da halk savaşının Peru’daki başarısı buradaki devrimin dünya devriminin bir parçası olduğu fikriyle dünya devriminin gelişmesi, Peru özelinde gerçekleşmesi olarak değerlendirilmektedir. Dünya devrimi tek tek ülkelerdeki devrimlerle gerçekleşeceğinden her bir ülkedeki devrimci savaş dünya devriminin ilerlemesi, gerçekleşmesidir. Halk savaşının “Peru’daki halk savaşı” olarak dünya devrimin bir parçası olduğu dolayısıyla başarısının dünya devrimini geliştirdiği açıktır. “Dünya Devrimi İçin Halk Savaşını Geliştir” sloganının bu özelliği vurguladığı ileri sürülebilir. Bununla birlikte “tüm ülkelerde halk savaşını geliştirmek” de bu sloganın içeriği olarak yorumlanabilir. Komünistlerin esas olarak kendi ülkelerindeki devrimden sorumlu oldukları ilkesi nedeniyle her komünistin “kendi ülkesindeki halk savaşını geliştirmek”ten sorumlu olduğu ve dünya devrimine bu şekilde hizmet edeceği yorumu ise tartışmasızdır. “Dünya Devrimi İçin Halk Savaşını Geliştir” sloganını bu içerikte savunmak komünistlerin bir tutumu olmalıdır.

Kuşkusuz halk savaşının Gonzalo Düşüncesi’deki kavranışı özgündür ve tartışılırdır. Sözü edilen sloganın içeriği halk savaşının dünya devrimindeki önemini her iki bakımdan da dışlamaz. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki devrimlerin niteliği ve devrimci şiddetin buralarda alacağı biçimler yarı feodal ülkelerden farklıdır; bundan ötürü savaşın aynı nitelikleri göstereceği ileri sürülemez. Halk savaşının teori ve pratik olarak geliştiği ülkelerdeki özellikler açıktır ki bu teoriye sinmiştir. Bu bakımdan gelişmiş kapitalist ülkelerdeki proleter devrimlerin askeri çizgisi hakkında Gonzalo yoldaş gibi belirlemeler yapmak önemli olmakla birlikte tartışmalıdır ve o ülke komünistlerinin çözmeleri gereken bir sorun niteliğindedir.

Buna karşın Peru koşullarında halk savaşının nasıl geliştiği ve özellikle de halk savaşında karar kılmanın nasıl bir süreç içinde mümkün olduğu konuları bütün komünistlerin deneyimlerden öğrenmeleri bakımından dikkate değer nitelikte bu söyleşide ortaya serilmiştir.

Gonzalo Düşüncesi halk savaşını parti önderliğindeki devrim mücadelesinin merkezi görevi veya tüm çalışmaların, tüm örgütlerin hizmet edeceği ana halka olarak kavramıştır. Proletaryanın iktidarı için savaşın temel özelliklerine uygun olarak mücadelenin illegal, silahlı ve sonuçta kitlesel bir savaş olarak örgütlenmesi Peru'daki egemen bürokrat burjuvazinin ve feodal güçlerin PKP'ye yönelik türlü hakaretlerinin de nedeni olmuştur. Kendi zorba, gerici iktidarına karşı kararlı ve keskin bir savaşın örgütlenmesi bu egemen yapıları ciddi derecede ürkütmüş ve ürküttükçe de saldırganlaştırmıştır. PKP hakkındaki yalanların, iftiraların yıllarca komünistler hakkında söylenenlerden farklı olmadığını görmek bu en gerici karaktere sahip zorbalar tayfasının hem çürümüş niteliğini ele verir hem de bu savaşın onlar için ne derecede yıkıcı olduğunu. Ezilenlerin, haksız karşısında haklı bir savaş yürütenlerin, çağımızda da özellikle proleter devrimcilerin savaşı istisnasız hep bu türden saldırılara maruz kalmıştır. Bunun ne şaşırtıcı ne de yıldırıcı olduğu söylenebilir. En nihayetinde Başkan Mao'nun yol gösteren şu sözleri bu saldırılar karşısındaki tutumumuzu açıkça ortaya koyar: "Düşman saldırıyorsa bu doğru bir yolda olduğumuzu gösterir." PKP ve özel olarak da onun büyük önderi Başkan Gonzalo, bu türden saldırılara defalarca karşılaştı. Esir düşmesinden sonraki iddialar bir yana halk savaşının başarıyla gelişmesinden itibaren soykırıma varan iddialar eksik olmadı. Bir komünistin, dahası bir komünist partisinin soykırımla itham edilmesi olsa olsa komünistlerin savaşının tüm sınıfların kökünün kurutulması için olduğunu bilen burjuvazinin korkusu olarak kabul edilebilir. Evet komünistler bu ama sadece bu anlamda "soykırım"la suçlanabilirler. Komünistler özel mülkiyete dayalı tüm toplumsal sistemlerin bir soykırımdan geçmesi gerektiğini savunurlar ve yaptıklarının da bu olduğunu kabul ederler. Ne var ki bunu bir ulusal ya da inanca dayalı topluluğu veya bir bölgedeki herhangi bir toplumun bireylerini sadece o topluma ait bireyler olmalarından ötürü kırıma uğratmak olarak lanse etmek ancak burjuva karakterdeki, egemen düzene bağlı, gerici unsurların bir özelliğini komünistlere atfetmek olur. Komünistlerin toplumlarla kurduğu ilişki hiçbir zaman böyle olmamıştır. Bu iddia Stalin, Mao gibi komünizmin büyük öğretmenleri için dile dolanmıştır. Oysa bu büyük önderlerin tüm teorileri ve pratikleri açıktır; onlar hiçbir zaman neyin savaşını verdiklerini, nelere önderlik ettiklerini gizlemediler: kapitalizme, emperyalizme, faşizme, feodalizme, şovenizme karşı tam bir düşmanlık içinde olduklarını, bu yapıları koruyan her bir güce karşı amansız olduklarını, büyük bir sınıf kını ile hareket ettiklerini hiçbir zaman gizlemediler. Yeri geldiğinde bu düşmana "nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduklarını" hatırlatmaktan da geri durmadılar. Stalin önderliğinde aslında Nazi Almanyası özelinde tüm emperyalizme karşı verilen savaşta dünya burjuvazisinin aldığı "korkunç" yenilgi nasıl ki Stalin'e karşı bitmeyen saldırıların kaynağı durumunda ise PKP de aynı biçimde saldırılara uğramıştır ve halen uğramaktadır. Gonzalo için "soykırım suçlusunu" denmesi bunun uç bir örneğidir. O bir soykırım suçlusunu değildir, o tüm karşı devrimcilere yeri geldiğinde en ağır proleter yumruğu indirmekten çekinmeyen bir komünisttir. Komünistler böyledir; daima böyle davranmaya da hazır olacaklardır. Yoldaş Gonzalo'nun ölümüyle ayağa kalkan on binlerce Peruluya, onu komünizmin

büyük liderlerinden biri olarak gören dünya komünistlerine karşın onun naaşı yakılarak yok edildi. Ondan duyulan korkunun bir işareti olmaktan ibaret bu eylem hiç kuşkusuz onun fikirlerini yok edemez. Onun fikirlerini kavramanın ve uygulamanın temel alanı, bu söyleşide göreceğimiz gibi halk savaşıdır. Halk Savaşı onun fikirlerinin gerçekleşme alanıdır. Tüm gerici burjuvazi, kişi olarak Gonzalo'yu yok edince onun fikirlerinin de alt edilebileceğini varsaydı. Oysa halk savaşı Perulu komünistlerin önderliğinde savunulmaya ve gerçekleştirilmeye devam ediyor. Bırakalım gerçekleşmesini bir fikir olarak varlığını sürdürmesi bile gerici burjuvazinin beklentisini boşa düşürmektedir. Halk savaşı Peru'da dünya devriminin hizmetinde, onun bir parçası olarak sürmektedir.

PKP'nin Parçalanması ve Yeniden Toparlanması

Gonzalo esir düştükten sonra Peru bürokrat burjuvazisi ve toprak ağaları onu teslim almak ya da onun esaretini kullanarak komünist partisini parçalamak için elinden geleni yaptı. Gonzalo'nun daha başlangıçta sergilediği tavır işlerinin kolay olmadığını göstermişti. Konduğu kafeste yaptığı konuşmasının halka yayılması engellenememişti. Bu durumu tersine çevirmek adına Peru devleti onu önce tam bir tecrite aldı. Onun hakkında hiçbir gerçeğin bilinmemesini sağladı. Koşulları uygun hale getirdikten sonra da Gonzalo'nun bir barış mektubu kaleme aldığı ileri sürüldü. Koşulların bunun için uygun hale gelmesinde PKP'nin üst düzeyde darbeler yemeye devam etmesi ve tutsak düşen üst düzey yöneticilerin uzlaşmacı çizgiyi kabul etmeleri büyük bir etkeni. Gonzalo'nun da bu barış mektubunda, oluşan yeni durum nedeniyle halk savaşını geçersiz gördüğü ve devlete ulusal içerikte bir barış anlaşması önerdiği söylendi. Bu iddia tutsaklar üzerinden PKP'ye mal edilip parti uzlaşmacı çizgiye ikna edilmek istendi. İddianın Gonzalo gerçekliğiyle bağdaşmaması ve PKP'nin halk savaşı ile vardığı düzey PKP'nin bunu reddedeceğini düşündürse de Peru devleti bu politikasında ısrarcı oldu ve PKP'li üst düzey tutsakların desteğiyle amacında ilerledi. Gonzalo'nun bu konuda ne dediğini hatta ne derecede bilgi sahibi olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik. Lehte ve aleyhte hiçbir konuşması olmadı. PKP'nin savaşçı unsurları Gonzalo Düşüncesi'nde ısrarcı olsalar da özellikle tutsak unsurlar arasında, MK ve SB üyelerinin de katkısıyla PKP içinde uzlaşmacı çizgi ağırlık kazandı. Devletin bu çizginin yaygın savunusu için sürekli olanak sunması PKP'nin tüm yapısında ciddi sarsıntılara yol açtı. Gonzalo yoldaşın yakalanmasından sonraki bu zorlu süreçte PKP'de üç farklı merkez oluştu. Gonzalo Düşüncesinde dolayısıyla halk savaşında ısrar eden savaşçı unsurlar PKP'nin genel siyasi çizgisini savunmaya, güçlerinden ciddi bir gerileme olmasına, büyük darbeler yemelerine rağmen devam ettiler. Yıllar sonra sadece bu çizgide olanlar düşman karşısında ciddi bir güç olmayı, halkın desteğini kazanmayı başardılar.

Yayınladığımız bu söyleşide Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kendine rehber etmiş ve sadece Peru'da değil tüm dünyada proletaryanın kıvılcık bayrağının en etkili biçimde dalgalanmasında muvaffak olmuş bir güçlü liderin görüşle-

rini okuyacaksınız. Öğretici olduğu kadar etkileyici de olan bu söyleşi sadece Gonzalo ve PKP hakkında bilgilenmemizi sağlamayacaktır. Bundan çok daha fazlasını içeren bu söyleşide kitlelerle birleşen MLM'nin engellenemez gücünü göreceksiniz. Bunu kavramak tüm devrimler için ve tabii özel olarak da bizim devrimimiz için belirleyici değerdedir. Söyleşinin içinde olduğumuz koşulları doğru anlamak ve kavramak bakımından da faydalı olacağından kuşumuz yok. Yeter ki doğru bir anlayışla okunsun ve tartışılsın... Gonzalo'yu gerçek görüşleriyle, MLM'nin yılmaz ve cesur bir savaşçısı olarak, bir büyük lider olarak anacağız; onu dünya komünist hareketinin gelişmesine yaptığı katkıyla savaşımızda yaşatacağız...

Partizan Dergisi

Başkan Gonzalo Konuşuyor YÜZYILIN GÖRÜŞMESİ

Luis Arce Borja, Janet Talavera Sanchez

İÇİNDEKİLER

Önsöz/Kazanılacak Dünya Dergisi

Giriş/Luis Arce Borja

Amaç

I. İdeolojik Meseleler

II. Parti Üzerine

III. Halk Savaşı

IV. Ulusal Siyasal Durum Üzerine

V. Uluslararası Siyaset

Diğer Meseleler

Ek. Başkan Gonzalo'nun 24 Eylül 1992 Konuşması

ÖNSÖZ

Başkan Gonzalo ile yapılan görüşmeyi yeniden yayınlamaya karar verdik çünkü bu görüşmede dile getirilen düşünceleri formüle ettiği için ve bunları Perulu halk kitlelerine aktararak maddi bir güce dönüştürdüğü için kendisinin “suçlu” olduğuna hükümlenmiştir ve bugün milyonlarca insan bu çizgiyi Peru’nun ve insanlığın kurtuluşu açısından bir anahtar olarak kabul etmiştir ve elde silah, eski düzene saldırmakta ve bütün dünyayı sarmaktadır.

Bu görüşme Başkan Gonzalo’ya, PKP’ye ve genel olarak Maoistlere bombardıman şeklinde yöneltilen birçok iftiraya karşı verilmiş özlü ve çürütülemez bir cevap niteliği de taşımaktadır. Başkan Gonzalo burada partisinin ideolojisi, tarihi, siyaseti ve halk savaşı stratejisini, ulusal ve uluslararası bağlam ve perspektifleri açıklıyor ve kendi kişisel gelişmesi üzerine bazı bilgiler veriyor. Maoistler ve Peru’daki halk savaşını kavramak isteyenler, bu görüşmeyi üzerinde sıkı biçimde çalışılarak hazine değerinde bir kaynak olarak bulacaklardır. Bu görüşmeyi okuyan ve açık fikirli olan herkes, bu insanın büyüklüğünü kabul edecektir.

Bu görüşmeyi okuduğumuzda ve canlı bir biçimde, onun tarih ve felsefeye olan hâkimiyetini, somut koşulları köklü biçimde kavrayışını, halk kitlelerine karşı hissettiği sorumluluğu ve onların dünya komünizmine yönelme konusundaki yeteneğine beslediği güveni gördüğümüzde, dünyadaki egemenlerin ondan niye böyle kör bir fanatizmle nefret ettiğini, Peru’da ve başka yerlerde neden gittikçe daha fazla, milyonlarca insanın açık fikirli bir bağlılıkla onu sevdiğini ve Başkan Gonzalo’nun başına herhangi bir kötü şey gelmesine izin vermeme konusunda niçin kararlı olduğunu anlayacaksınız.

Söz konusu görüşme, Başkan Gonzalo’nun düşüncesini bu biçimde sunarak kendisinin yapacağı daha büyük katkılara da anlam kazandırıyor. Bu seçkin önderden yoksun kalmamız için dünyanın ezilen insanları mümkün olan her şeyi yapacaktır.

Görüşme bu insanın değerini yansıtmaya yanında, Başkan Gonzalo’nun yakalanması ile doğan durumu nasıl çözümlemek ve buna karşı nasıl bir tavır almak gerektiğini kavramamıza da son derece yardımcı olacaktır. Görüşmenin sonlarında, “güç durumlarına” ilişkin olarak yaptığı değerlendirmeler, özellikle bu amaca denk düşmektedir.

Başkan Gonzalo’nun yaşamını savunmak için dünya çapında devam etmekte olan kampanya sırasında, yaşamın her alanında Maoistler ve diğer devrimcilerle birlikte bu amaç doğrultusunda mücadeleye katılan en geniş kesimden insanlar ve güçler ön plana çıkmıştır. Bu harikulade birlik, Maoistler aynı zamanda kendi öz görüşlerini, Başkan Gonzalo ve partisinininkiler de dahil olmak üzere bağımsızca tanıtırlarsa ancak bu sağlanırsa daha ileri düzeyde güçlendirilebilecektir. Başkan Gonzalo’nun yaşamını savunmak üzere dünya genelinde

de yürütülen kampanyanın bir parçası olarak bu görüşmenin gerek dergimizin sayfalarında gerekse başka biçimlerde mümkün olan en geniş dağıtımına ve mümkün olan her dilde devam edileceğini umut ediyoruz.

Bu, Başkan Gonzalo'nun bugüne değin yaptığı tek görüşme. Lima gazetesi El Diario'nun editörleri Luis Arce Borja ve Janet Talavera tarafından 1988 Temmuz'unda gizlilik koşulları altında gerçekleştirildi. Polis harekete geçip gazetenin tesislerini yerle bir edip yazı işleri kadrosunu tutuklamadan önce iki yüz bin adet nüsha dağıtıldı. Janet Talavera tutuklandı ve mahkemeye çıkarılmasını beklemek üzere Canto Grande Hapishanesine gönderildi. 9 Mayıs 1992'de silahlı güçlerin hapishaneye saldırısı sırasında, diğer bazı kadın ve erkek tutuklularla birlikte özel olarak seçilerek öldürüldü. Luis Arce Borja, Peru'dan kaçtı ve El Diario'yu Belçika'da yayınlamaya başladı. Geçtiğimiz günlerde Fujimori hükümeti Borja'nın mahkemeye çıkarılmak üzere Lima'ya teslim edilmesini istedi. Kendisine yönelik tek suçlama ise El Diario'yu yayınlaması ve bu önemli görüşmeyi mümkün olan en yaygın biçimde dağıtmaya çalışarak "terörizmi mazur göstermeye" çalışmasından ibaret. Bu da söz konusu metnin, Peru rejimini ve yandaşlarını nasıl rahatsız ettiğinin bir başka göstergesi...

Kazanılacak Dünya Dergisi

GİRİŞ

Olağanüstü bir görüşme. Tam 12 saat boyunca hiç duraklamadan devam eden soru ve yanıtlar. Kendisiyle röportaj yaptığımız kişi Dr. Abimael Guzman Reynoso. Ulusal ve uluslararası konulara derinden nüfuz etmiş bilgisiyle, olağanüstü yeteneğiyle kendisini gösteren bir politikacı. Parti, halk savaşı, kitleler ve proletaryanın ideolojisine ilişkin soruları yanıtlarken inanılmaz bir tutarlılıkta. Siyasal karşıtlarını yanıtlarken katı ve azimli. Peru siyasetinin mahut kişilerine değinirken alaycı ve iğneleyici. Devrimin zaferine ve ezenlerin yenilgisine olan sarsılmaz inancı göz önüne alındığında insanın beynine kazınan izler bırakıyor. Verdiği her yanıtta gözlerinin içi ışıldıyor. Seçtiği kelimeler sağlam ve silinmez özellikte. Zorlanmadan bizlerin bu partinin seçkin güçlerini, üyelerinin kahramanlığını kavramamızı sağlıyor, halk savaşının efsaneleşmiş önderini tanımamıza olanak sağlıyor.

Sekiz yıldan beri iletişim organlarının manşetlerinden bir gün olsun inmeyen tek siyasal önderle görüşme yapma olanağına tüm dünyada bizim dışımızda çok az gazeteci sahip oldu. Bu kişi rejimin binlerce askeri ve polisi tarafından aranmaktaydı. Bundan dolayı Başkan Gonzalo'ya ulaşma konusunda sayısız güçlüğü aşmayı başaran bir tek biz olduk.

Her şey 10 Temmuz 1988 Pazar günü, Diario'nun bürosunda bana, Peru Komünist Partisi'nin bir notunun ulaşmasıyla başladı. Bu notta başkentten belirli bir yerinde olmam isteniyordu. Bana orijinal bir metin teslim edilecekti. Yola çıktığımda asıl hedefin, Peru devriminin önderi Başkan Gonzalo ile bir görüşme olduğunu asla hayal edemezdim.

Buluşmanın zamanı konusunda anlaştık. Salı günü öğleden sonra saat 4'te Sanat Müzesi'nin kapısının önünde olmam gerekiyordu. Buluşmaya giderken haber merkezi şefimizin, Janet Talavera Sanchez'in bana eşlik etmesine karar verdim. PKP'nin bir üyesiyle buluştuktan sonra, Başkan Gonzalo ile buluşacağımız yere kadar devam eden 16 saatten fazla süren tehlikeli bir yolculuk başladı. İlk kendimizi bir otomobilin içinde bulduk, sonra bir başkasına geçtik. Koltukların arasında yere oturmuştuk. Dört parti militanının gözetimi altında. And Dağları'nın uçsuz bucaksız kesimlerinden geçtik. Hedef, bizim yüzyılın görüşmesi olarak nitelendirdiğimiz röportajı yapmak üzere Dr. Guzman Reynoso ile görüşmekti.

Bir röportaj yapacağımızı ancak yolun sonunda öğrenecektik. Bir düzine kaset, teyp bantları, defterler, partinin kırtasiye malzemeleri, tükenmez kalem ve kâğıt elimize tutuşturulunca... Bu malzemenin bize teslim edilmesinden sonra, görüşmeye hazırlanmamız için bize üç saat süre bırakıldı. Bu sürenin sonunda Başkan Gonzalo 30 kadar tepeden tırnağa silahlı partizan savaşçısının eşliğinde görüldü. Bunlar arasında bir sürü genç kadın da vardı. Çeşitli yayın organlarında çıkan resimlerinden dolayı kendisini daha ilk gördüğümüz anda tanıdık. Bütün görüşme boyunca arkadaşça davranan, saygılı ve ayrıca kendisi

saygı uyandıran bir insanla konuştuk. Bedensel olarak sağlıklı ve güçlü bir izlenim bırakıyordu. Yaşı en fazla 48 görünüyordu. Bu olağanüstü görüşme tam 12 saat devam etti. 14 Temmuz Perşembe günü saat 20’de başladı ve 15 Temmuz Cuma günü sabah 8:25’te sona erdi. Röportajı birer kadeh kırmızı şarabı tokuşturarak tamamladık. Bundan sonra yeniden başkente yorucu dönüş yolculuğu başladı. Bu röportajla gazeteci olarak görevimizi yerine getirdik. Bunun yaratabileceği muhtemel sonuçların bilincindeyiz. Bize düşen, bu sayıda aktardığımız gibi bize anlatılan her şeyi olduğu gibi yansıtmaktı. Böylesine bir gazetecilik fırsatını ele geçiren hiçbir kimse, böylesi bir şansı kaçırmazdı sanıyorum. Buna eminim. Biz de daha farklı bir davranışta bulunmadık. Ama bununla bir sürü riskin altına girdiğimizi biliyoruz. Ulusal ve uluslararası gerçekliğin kavranması açısından büyük bir değer taşıyan bu çalışmanın bütününden sorumlu olduğumuzu açıklıyoruz.

Luis Arce Borja, El Diario Editörü

Lima, Pazar, 31.7.1988

AMAÇ

El Diario: Başkan Gonzalo, uzun bir sessizlikten sonra neden bu röportajı gerçekleştirmeye karar verdiniz? Ve neden El Diario'yu seçtiniz?

Başkan Gonzalo: Sekiz yıldan fazla bir süredir halk savaşına önderlik etmekte olan Peru Komünist Partisi'nin (Partido Comunista del Peru -çn) kendi görüşlerini, çeşitli belgelerde açıkça ifade etmiş olduğunu belirtmekle başlayalım. Her zaman partinin kendi açıklamalarının çok daha önemli olduğu görüşünü savunmuşuzdur, çünkü bu şekilde, halk savaşını başlatma, ona önderlik etme ve geliştirip ilerletme cüretini gösterenin PKP olduğu berrak bir şekilde ortaya çıkar.

Bugün böyle bir şahsi röportaj yapmamızın nedenine gelince ki bunu ilk kez ve özellikle size sunmaktayız, bu parti kongresi ile ilişkilidir. Partimiz kongresini yapmakla bekleyen bir tarihi görevi yerine getirdi. Kongremizi on yıllardır gerçekleştirmeye çalıştık ama onu gerçekleştirebilmenin şartlarını hazırlayan sadece halk savaşı oldu. Bu nedenle Birinci Kongre iki yüce ana-babanın çocuğudur diyoruz: Partinin ve halk savaşının. Resmî belgelerde de belirtildiği gibi bu kongre bir kilometre taşı, bir zaferdir. Kongrede partimiz, katedilen uzun mesafenin bir değerlendirmesini yapmış; partinin birliğinin üç temel ögesini tesis etmiştir: İdeoloji yani Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi, program ve genel siyasi çizgi. Bundan başka bu Kongre, gelecekte iktidarın ele geçirilişi doğrultusunda ilerlemek için sağlam bir zemin tesis etmiş bulunuyor. Dolayısıyla Kongre büyük bir zaferdir ve bu görüşmenin yapılmasına karar verilmesinin başlıca nedenlerinden biridir. Diğer nedenler ise ülkemizin içinde bulunduğu derin krizle, kitlelerin artan ve giderek güçlenen sınıf mücadelesinin gelişmesiyle, uluslararası durumla ve dünyada esas akımın devrim olduğu ile ilişkilidir.

Bu röportajı neden El Diario ile yaptığımıza gelince bunun tek ve gayet basit bir sebebi var. El Diario bir muharebe siperidir ve bugün halka gerçekten hizmet eden tek kürsü durumundadır. Görüşmeyi diğerleriyle hatta yabancılarla da yapabilmemiz mümkün olmasına rağmen günbegün zor şartlarda halka, devrime gerçekten hizmet etmeye çalışan El Diario gibi bir gazeteyle yapmak daha iyi ve ilkelerimize daha uygundur. Nedeni budur.

El Diario: Başkan Gonzalo, bu röportajın yaratacağı muhtemel sonuçları değerlendirdiniz mi? Şöyle sorayım: Bu sırada açıktan kamuoyuna seslenmekle herhangi bir tehlikeyi göze almıyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Komünist olarak biz hiçbir şeyden korkmayız. Dahası parti, ölüme meydan okumak ve canımızı parmaklarımızın ucunda taşımak üzere bizleri çelikleştirmiştir ki devrim bizden canımızı talep ettiği an derhal verebilelim. Bu röportajın oldukça önemli ve etkili olacağı kanaatindeyiz: Partimize, devrime, halkımıza, sınıfımıza ve aynı zamanda –niçin söylemeyelim-

uluslararası proletaryaya ve dünya halklarına, dünya devrimine hizmet ediyor. Ne tür tehlike olacaksa olsun önemli değildir- bilhassa yine tekrarlıyorum: Bizlerin parti tarafından çelikleştirilmiş olduğu hesaba alınır.

I. İDEOLOJİK MESELELER

El Diario: Başkan, PKP'nin ideolojik özelliklerinden biri olan Maoizm hakkında konuşalım. Neden Maoizmi, Marksizmin üçüncü aşaması olarak değerlendiriyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Bu can alıcı bir meseledir ve muazzam öneme sahiptir. Bizim için Marksizm bir gelişme sürecidir ve bu muhteşem süreç bizi yeni, üçüncü ve daha yüksek bir aşamaya erdirmiştir. Neden yeni, üçüncü ve daha yüksek bir aşamada; Maoizm aşamasında olduğumuzu söylüyoruz? Bunu söylüyoruz çünkü Marksizmin üç bileşken ögesi incelendiğinde Başkan Mao Zedung'un bu üç ögenin her birini geliştirdiği açık bir şekilde görülecektir. Sayalım bunları: Marksist felsefede, hiç kimse onun başta çelişki yasası olmak üzere diyalektiği muhteşem bir şekilde geliştirdiğini, bu yasanın tek temel yasa olduğunu tesis ettiğini inkâr edemez. Politik ekonomi konusunda, bu alanda iki konunun altını çizmenin yeterli olacağını söyleyebiliriz. Birincisi, bizim açımızdan acil ve somut öneme sahip olan bürokrat kapitalizm, ikincisi ise sosyalizmin politik ekonomisinin geliştirilmesidir; zira sentez halinde diyebiliriz ki sosyalizmin politik ekonomisini gerçekten tesis eden ve geliştiren Başkan Mao'dur; bilimsel sosyalizme ilişkin olarak halk savaşına dikkati çekmek yeterli olacaktır; zira enternasyonal proletarya, Başkan Mao Zedung sayesinde bütünlüklü ve gelişmiş bir askeri teoriye sahip olmuştur ve bu şekilde bize sınıfın, proletaryanın, her yere uygulanabilir olan askeri teorisini kazandırmıştır. Görüşümüzce, bu üç mesele, bize evrensel niteliğe sahip bir gelişmenin söz konusu olduğunu göstermektedir. Soruna bu şekilde yaklaşıldığında yeni bir aşama ile yüz yüze olduğumuz görülür ve biz buna üçüncü aşama diyoruz çünkü Marksizm daha önce iki aşamaya sahiptir, Marks ve Lenin aşamalarına sahiptir, Marksizm-Leninizm dememizin sebebi budur. Bugünkü daha yüksek bir aşamadır çünkü evrensel proletaryanın ideolojisi, Maoizm ile bugüne kadar ki en yüksek gelişmesine, en yüksek doruk noktasına ulaşmıştır; şu anlamda ki Marksizm –tekrarlamamı mazur görün- büyük sıçramalarla gelişen diyalektik bir birliktir ve aşamaları yaratan bu büyük sıçramalardır. Dolayısıyla bizim için bugün dünyada var olan Marksizm-Leninizm-Maoizmdir, esas olarak Maoizmdir. Bugün Marksist olmak için, komünist olmak için, zorunlu olarak Marksist-Leninist-Maoist, esas olarak Maoist olmak gerektiği görüşündeyiz; aksi takdirde gerçek komünistler olamazdık.

Pek az hesaba katılan ve bugün yakından incelenmesine kesinkes ihtiyaç olan bir meseleyi vurgulamak istiyorum. Kastettiğim şey, Lenin'in emperyalizm hakkındaki muhteşem tezini Başkan Mao Zedung'un geliştirmiş olmasıdır. Bu, bugün ve açılıp serpilmekte olan tarihsel aşama ortamında son derece önemlidir. Yine Mao'nun katkıları hakkında sade bir sıralama şeklinde şunları belirtebiliriz: Mao, emperyalizmin karışıklık çıkarıp başarısızlığa uğrayacağını, tekrar karışıklık çıkarıp yine başarısızlığa uğrayacağını ve nihai sonlarına kadar bunu sürdüreceğini söylerken emperyalizmin kanununu tespit etmiş

oluyordu. Aynı zamanda emperyalizmin gelişme sürecinde, “önümüzdeki 50 ile 100 yıl” diye sözünü ettiği, onun tabiriyle yeryüzünde eşi görülmemiş bir döneme işaret etmiştir, ki anladığımız kadarıyla, bu yıllar zarfında emperyalizmi ve gericiliği yeryüzünden silip süpüreceğiz. Ayrıca bizim için hele bugün kesinlikle bir kenara atamayacağımız bir döneme dikkati çekmiştir. “ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal emperyalizmi arasında bir mücadele döneminin başladığını” söylemiştir. Bundan da öte, onun “Emperyalizm ve tüm gericiler kâğıttan kaplandır.” şeklindeki muhteşem tezi hepimiz tarafından biliniyor. Bu tez son derece büyük öneme sahiptir ve Başkan Mao’nun bu aynı tezi, karşılarında korkuya kapılmamız için hiçbir sebep olmadan ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı uygulamış olduğunu iyice akılda tutmalıyız. Ama aynı zamanda Başkan Mao’nun, Lenin’in dünyada başlayan savaşlar çağı hakkında söylediklerini yakından takip ederek savaşın gelişmesini nasıl kavradığını akılda tutmamız gerekir. Başkan Mao bize, bir ülkenin, bir ulusun, bir halkın, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, silahlara sarılma cüretini gösterdikleri taktirde yeryüzündeki en güçlü sömürücüleri ve tahakkümcüleri yenebileceğini öğretmiştir. Dahası, savaş sürecinin kavranması gerektiğini ve nükleer şantaja niçin boyun eğmememiz gerektiğini öğretmiştir. Bunların, Lenin’in emperyalizm hakkındaki muhteşem tezini Başkan Mao Zedung’un nasıl geliştirdiğini anlamak için akılda tutmamız gereken bazı noktalar olduğu görüşümdedir. Neden bunda ısrar ediyorum? Çünkü görüşümüze, nasıl ki Lenin, Marks’ın muhteşem eseri üzerinde yükseliyorsa Başkan Mao Zedung’un gerçekleştirdiği geliştirme de Marks ve Lenin’in muhteşem eseri yani Marksizm-Leninizm üzerinde yükselmektedir. Marksizm-Leninizmi kavramadan Maoizmi anlamamız asla mümkün olmazdı.

Bunların bugün büyük öneme sahip olduğu inancındayız ve Maoizmi hem teoride hem de pratikte üçüncü, yeni ve daha yüksek bir aşama olarak kavramış olmak bizim için tayin edici olmuştur.

El Diario: Başkan Gonzalo, eğer Jose Carlos Mariategui sağ olsaydı, sizce Başkan Mao’nun teorilerine ve tezlerine sahip çıkar mıydı?

Başkan Gonzalo: Sentez olarak Mariategui bir Marksist-Leninist idi. Bundan başka, partinin kurucusu Mariategui’de, Başkan Mao’nun evrensel hale getirdiği tezlere benzer tezler görürüz. Dolayısıyla görüşümce, Mariategui bugün Marksist-Leninist-Maoist olurdu. Bu bir spekülasyon değildir, sadece Jose Carlos Mariategui’nin hayatı ve eserini kavramanın ürünüdür.

El Diario: Bir başka soruya geçerse proleteryanın ideolojisi nedir ve bugün dünyanın toplumsal süreçlerinde ne rol oynamaktadır? PKP açısından klasikler, Marks, Lenin ve Mao ne anlam taşıyor?

Başkan Gonzalo: Bugün, yarın ve içinde yaşadığımız bu fırtınalı on yıllarda, proleteryanın ideolojisinin taşıdığı muazzam ve belirleyici ehemmiyeti görüyoruz. Birincisi, bilinen şeyleri tekrarlıyor olsak da bu ideoloji, tarihteki nihai sınıfın teorisi ve pratiğidir. Proleteryanın ideolojisi, enternasyonal proleterya-

nın mücadelesinin ürünüdür. Aynı zamanda, proletaryadan önceki mücadelelerin, özellikle köylülüğün mücadelesinin, köylülüğün yürüttüğü büyük yığıt mücadelelerin yani sınıf mücadelesinin bütün tarihsel sürecinin incelenmesi ve kavranmasını içerir -bilimin ulaştığı en yüksek inceleme ve kavrama seviyesini temsil eder. Özet olarak proletaryanın ideolojisi, Marks'ın bu muhteşem eseri, yeryüzünün görmüş olduğu ve göreceği en yüksek kavrayıştır. Başta sınıfımız ve halklar olmak üzere insanları dünyayı dönüştürmek için teorik ve pratik bir araç ile ilk kez kuşandıran dünya görüşü, bilimsel ideolojidir. Ve Marks'ın öngördüğü her şeyin, bugün gerçekleşmiş olduğunu görebiliyoruz. Marksizm gelişmektedir, Marksizm-Leninizm ve bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm olmuştur. Ve bu ideolojinin nasıl dünyayı dönüştürmeye, devrimi gerçekleştirmeye ve kaçınılmaz hedefimiz komünizme doğru bize önderlik etmeye muktedir tek ideoloji olduğunu görebiliyoruz. Önemi son derece büyüktür.

Bir şeyi vurgulamak istiyorum: O bir ideolojidir fakat bilimseldir. Ancak şunu çok iyi bir şekilde anlamalıyız ki proletaryanın ideolojisini basit bir metoda indirgemek isteyen burjuva tavırlara hiçbir taviz veremeyiz. Böyle yapmak, proletaryanın ideolojisini bayağılaştırmak ve reddetmektir. Israr edişimi mazur görün, Başkan Mao'nun dediği gibi "Bir kez söylemek yeterli değildir, yüz kez söylenmelidir, sadece birkaç kişiye söylemek yeterli değildir, birçok kişiye söylenmesi gerekir." Bu sözlere dayanarak diyorum ki proletaryanın ideolojisi, Marksizm-Leninizm-Maoizm ve bugün esas olarak Maoizm, her şeye muktedir tek ideolojidir, çünkü doğrudur ve tarihi olgular bunu kanıtlamaktadır. Yukarıda söylenenlere ek olarak o en öne çıkanları belirtecek olursak Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao Zedung gibi olağanüstü tarihsel şahsiyetlerin olağanüstü eserlerinin ürünüdür. Ama aralarından üçünü özellikle vurguluyoruz, Marks, Lenin ve Başkan Mao Zedung'u, bir kez daha, Marksizm-Leninizm-Maoizmde ve esas olarak Maoizmde ifadesini bulan üç bayrak olarak öne çıkarıyoruz. Peki, bugün bizim görevimiz tam nedir? Proletaryanın ideolojisinin bayrağını göndere çekmek, savunmak ve uygulamaktır ve onun dünya devrimine önderlik etmesi ve dünya devriminin rehberi olması için canla başla çalışmaktır. Proletaryanın ideolojisi olmaksızın devrim olmaz. Proletaryanın ideolojisi olmaksızın sınıfımız ve halk için hiçbir umut olmaz. Proletaryanın ideolojisi olmaksızın komünizm olmaz.

El Diario: İdeolojiden söz etmişken neden Gonzalo Düşüncesi?

Başkan Gonzalo: Marksizm bize her zaman, meselenin evrensel gerçeğin uygulanmasında yattığını öğretir. Başkan Mao Zedung bu nokta üzerinde son derece ısrarlıydı. Marksizm-Leninizm-Maoizm somut gerçeğe uygulanmadığı takdirde, devrime önderlik edilemez, eski düzen dönüştürülemez ne yıkılabilir ne de yerine yeni bir düzen inşa edilebilir. Gonzalo Düşüncesi'ni doğuran, Marksizm-Leninizm-Maoizmin Peru devrimine uygulanmasıdır. Gonzalo Düşüncesi, başta proletarya olmak üzere halkımızın sınıf mücadelesinde, köylülüğün durmak bilmeyen mücadelelerinde ve daha geniş dünya devrimi çerçevesinde, bütün bu alt üst oluş içinde evrensel gerçeğin ülkemizin somut şartlarına

en sadık bir şekilde uygulanmasıyla şekillenmiştir. Daha önce Rehber Düşünce olarak adlandırıyorduk. Eğer bugün parti, kendi kongresi aracılığıyla Gonzalo Düşüncesi tabirini onaylamışsa bunun nedeni halk savaşının gelişmesiyle bu Rehber Düşünce’de bir sıçrama gerçekleştirilmiş olmasıdır. Özet olarak Gonzalo Düşüncesi, Marksizm-Leninizm-Maoizmin somut gerçeğimize uygulanmasından başka bir şey değildir. Bu da Gonzalo Düşüncesi’nin özgül olarak bizim partimiz için ülkemizdeki halk savaşı ve devrim için esas olduğu anlamına gelir ve bunu vurgulamak istiyorum. Ama bizim için ideolojimize evrensel çerçeveden bakıldığında bir kez daha vurguluyorum: Esas olan Maoizmdir.

El Diario: Revizyonizm ne rol oynuyor ve PKP ona karşı nasıl mücadele ediyor?

Başkan Gonzalo: İlk hatırlamalıyız ki Marksizmin her ileri adımı mücadele içerisinde atılmıştır. Ve Marksizmin bu gelişme sürecinde eski tip revizyonizm ortaya çıkmış, Birinci Dünya Savaşı’nda da çökmüştür. Ama o zamandan bu yana biz komünistler yeni bir revizyonizm ile Kruşçev ve onun uşakları tarafından yayılmaya başlayan ve bugün Marksizme karşı yeni bir saldırı başlatan modern revizyonizm ile karşı karşıya geldik. Başlıca merkezleri Sovyetler Birliği ve Çin’dir.

Revizyonizm, Marksizmin tamamen reddedilmesi olarak ortaya çıkmıştır. Modern revizyonizm de aynı şekilde Marksist felsefenin yerine burjuva felsefeyi geçirmeyi hedeflemektedir, özellikle artan yoksullaşmayı ve emperyalizmin yıkılmasının kaçınılmazlığını inkâr ederek ekonomi politiğe karşı gelmiştir. Revizyonizm, sınıf mücadelesine ve devrime karşı çıkmak, parlamenter kretenezmi ve pasifizmi bayrak yapmak için bilimsel sosyalizmi gayretle tahrif etmeye, karalamaya ve çarpıtmaya çalışır. Bütün bunlar revizyonistler tarafından yayılmıştır ve bu şekilde kapitalist restorasyonu, dünya devrimini engellemeyi ve ona zarar vermeyi, sınıfımızın fethetme ruhuna kara çalmayı hedeflemiştir ve hedeflemeyi sürdürmektedirler. Bunu somutlaştırmak için burada bazı noktaları açmak gerekiyor: revizyonizm herhangi bir emperyalizm gibi hareket eder. Örneğin Sovyetler Birliği yani Sovyet sosyal emperyalizmi, parlamenter kretenezmi teşvik etmekte ve uygulamaktadır. Dünya hegemonyasını eline geçirmek için silahlı eylemler tezgâhlayıp yönlendirmektedir. Saldırganlıklar yaratmakta, halkları birbirine düşürmekte, kitleleri birbirine düşürmekte, sınıfımızı ve halkı bölmektedir. Sovyetler Birliği, binbir çeşit yolla gerçekten Marksist olan ve devrime hizmet eden her şeye karşı savaşmaktadır. Bize yaptıkları, bunu nasıl yürüttüklerinin bir örneğidir. Sovyet sosyal emperyalizmi kendisini hegemonyacı bir süper güce dönüştürmek için dünyada sinsi bir plan geliştirmektedir ve bunun için elindeki bütün imkânları kullanmaktadır. Bunlara, adı komünist olan sahte partileri, Engels’in bunlar hakkındaki sözleriyle, “burjuva işçi sınıfı partileri”ni kullanmaya devam etmesi de dahildir. Çin ve diğer tüm revizyonistler de şartlara ve iplerin kimin elinde olduğuna göre aynı tarzda hareket etmektedir.

Bu nedenle, bizim için sorun revizyonizme karşı savaşmak, hem de aman-

sız bir şekilde savaşmaktır. Revizyonizme karşı savaşmadan emperyalizme karşı savaşamayacağımız dersini unutmamalıyız. Kongremiz emperyalizme, revizyonizme ve dünya gericiliğine karşı amansız ve tavizsiz bir mücadele yürütmemiz gerektiğini ilan etmiştir.

Bu mücadeleyi nasıl yürütmeliyiz? Her planda: ideolojik, ekonomik ve siyasi planlarda- bu üç klasik planın her birinde savaşmak zorundayız. Revizyonizme karşı savaşma görevini yerine getirmedığımız takdirde komünist değiliz demektir. Bir komünist revizyonizme karşı yılmadan ve amansız bir şekilde savaşmakla yükümlüdür.

Ve revizyonizme karşı biz savaştık. Sahneye çıktığından beri savaştık. Biz ülkede 1964'te revizyonistleri partiden ihraç ederek bu mücadeleye katkıda bulunma şansına sahip olduk, onların her zaman örtbas etmeye çabaladıkları bir gerçektir bu. Revizyonizme karşı Başkan Mao'nun göndere çektiği mücadele bayrağına sahip çıkarak partinin büyük çoğunluğunun birleştiğini ve Del Prado ve çetesi saf dışı bırakılana dek o zamanki komünist parti saflarında revizyonizmi hedef alıp vurduğunu çok açık bir şekilde belirtmek isterim. O zamandan günümüze dek revizyonizme karşı savaşmayı sürdürdük, sadece burada değil sınırlarımızın ötesinde de. Uluslararası çapta da revizyonizme karşı çıkıyoruz; Gorbaçov'un Sovyet sosyal emperyalizmine, Teng Siao-ping'in Çin revizyonizmine karşı çıkıyoruz ister sosyal emperyalistlerin ister Çin veya Arnavutluk revizyonistlerinin ya da başka herhangi birinin çizgisini takip etsinler, tüm revizyonistlere karşı çıkıyoruz.

El Diario: Başkan, revizyonizmin Peru'daki başlıca temsilcisi kimdir?

Başkan Gonzalo: "Unidad"ı yayınlayan veya geçmişte yayınlanmış olan, Sovyet sosyal emperyalizminin beşinci kolu, iflah olmaz revizyonist, bazılarının "mukaddes bir devrimci" olarak gördüğü Del Prado'nun başını çektiği sözüm ona Perulu Komünist Partisi'dir. İkinci sıradaki ise Teng hayranı şefleri ile Çin revizyonizminin mümessilliğini yapan Patria Roja'dır.

El Diario: Revizyonizmin Peru halk kitleleri üzerindeki etkisinin, devrim açısından olumsuz bir ortam yarattığını düşünüyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Eğer Lenin'in bize öğrettiklerini ve Başkan Mao'nun vurgulayıp geliştirmeye devam ettiklerini akılda tutarsak revizyonizm burjuvazinin proletarya saflarındaki acentesidir, dolayısıyla bölünmeler yaratır. Revizyonizm, komünist hareketi ve komünist partileri parçalayıp böler, sendikal hareketi parçalayıp böler, halk hareketini parçalayıp böler.

Revizyonizm açıktır ki bir kanserdir, amansız bir şekilde sökülüp atılması gereken bir kanserdir. Aksi takdirde devrimi ilerletemeyiz. Lenin'in dedikleri özet halinde hatırlanırsa iki meselede çelikleşerek ilerlemek zorundayız; devrimci şiddet meselesinde ve oportünizme, revizyonizme karşı amansız mücadelede.

Görüşümce, ülkemizde kitlelerin durumunu kavrayabilmemiz için sadece

bu meselenin değil aynı zamanda Engels'in "dev bir çöp yığını" diye tabir ettiği şeyin de bilincinde olmak zorundayız. O bize, ülkemizdeki proletarya hareketi gibi ve genel olarak halk hareketi gibi on yıllarca süren bir hareketin parça parça süpürülüp atılması gereken büyük bir çöp yığını ürettiğini öğretmiştir. Bunun da göz önüne alınması gerektiği görüşüdeyiz.

Kitleleri bu ne kadar etkileyebilir? Revizyonizmin kitleler arasında yaptığı şey, içteki gericiliğe, somut ifadeyle büyük burjuvazi ve toprak ağalarına, toprak ağası-bürokrat kapitalist diktatörlüğe -yani bugünkü Peru devletine- teslimiyet için çalışmaktır. Uluslararası alanda ise bunlar emperyalizme teslim olmakta ve sosyal emperyalist hegemonyaya veya Çin gibi o yönde ilerleyen bazı güçlerin aynı ihtiraslarına hizmet etmektedirler. Görüşümüzce, halk savaşı ve devrim geliştikçe, sınıf mücadelesi keskinleştikçe, halk ve proletarya her geçen gün kavrayışını yükseltmektedir. Ve öte yandan, her türden revizyonist ve oportünistin günbegün kendilerine ihanet ettiğini gördükçe, ki bunu yarın daha da fazla göreceklerdir, proletarya ve halkın, onları her köşeden süpürüp atma görevini yerine getirmesi gerekecektir, ellerinden geldiği ölçüde. Çünkü Engels'in bize öğrettiği gibi "dev bir çöp yığını"nın bir parçası oldukları için maalesef hepsini bir anda yok etmek mümkün değildir.

El Diario: Revizyonizmin ülkemizde kesin bir şekilde yenilgiye uğratılmakta olduğunu söyleyebilir misiniz?

Başkan Gonzalo: Marksizmin kurucularının öğrettiklerini tekrarlırsak gerici devlet ile kumpas kurmuş tarzda hareket ettikleri sürece, revizyonistlerin meşum rolünü kitleler anlayacaktır. Onların yaptıklarını gördükçe, bütün halk ve sınıf bunları işbaşında gördükçe, işçi ihanetçisi, oportünist ve hainler olarak revizyonistlerin iğrenç rollerini kaçınılmaz olarak her seferinde daha iyi kavrayacaklardır. Revizyonistler, uzun zamandır çöküşlerine doğru hızla yol almaktadırlar ve bunun nedeni sadece halk savaşı değildir, bu süreç, revizyonizm parti saflarından atıldığında başlamıştı, çünkü o zaman, bugün Peru Komünist Partisi adı altında halk savaşına önderlik edenlerin oluşturduğu başka bir komünist grup öne çıkmaya başlamıştı. Ve görüşümüzce kitleler, Mariategui'nin sözünü ettiği o sınıf içgüdüleri ile bunu giderek daha iyi kavrayacaklardır, nasıl ki daha şimdiden anlamaya başladılarsa.

Revizyonizm, artık oyunu kaybetmiş bulunuyor, gerisi zaman meselesidir. Sorun artık tanımlanmış durumdadır, çöpün süpürülmesine, yakılmasına başlanmıştır, dediğim gibi gerisi zaman meselesidir. Onların çöküş süreci yıllar önce başlamıştır. Daha da geriye, ta başlangıca gidersek onlar oyunu revizyonist oldukları zaman kaybetmişlerdi, ilkeleri terk ettikleri zaman -tam o noktada. Gerisi sınıf mücadelesinin nasıl gelişeceğine, bizimki gibi bir partinin kendi rolünü ne kadar yerine getirebildiğine ve kitlelerin onu nasıl destekleyeceğine, ona nasıl sahip çıkacağına ve ileriye götüreceğine, onun kendi partileri olduğunu, kendi çıkarlarını koruduğunu anlamakta ne kadar ilerleyeceklerine bağlıydı. Ve on yıllardır proletaryanın temel çıkarlarını satan ve satmaya devam edenlerle hesaplaşacak ve onlara gerektiği cezayı verecek olan, kitlelerin

kendisidir ve kitleler aynı zamanda ihanet etmek isteyenleri ya da etmeye niyetlenenleri de mahkûm edip cezalandıracaklardır.

El Diario: Papa'nın öne sürdüğü Yeni Hristiyanlık Seferberliği hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Başkan Gonzalo: Marks bize şunu öğretmiştir: “Din halkın afyonudur.” Bu, bugün bütün gücüyle geçerli olan Marksist bir tezdır ve yarın da öyle olmaya devam edecektir. Marks, dinin, sömürünün ürünü olan toplumsal bir olgu olduğunu ve sömürü ortadan kaldırılıp yeni bir toplum ortaya çıktıkça kendi kendine söneceğini de belirtmiştir. Bunlar göz ardı edemeyeceğimiz ve sürekli akıldta tutmamız gereken ilkelerdir. Daha önce ifade ettiğimiz noktaya bağlı olarak halkın dinsel yanının olduğu unutulmamalıdır ki bu, devrim ve somut olarak halk savaşı uğruna kendi derin sınıf çıkarları için yürüttükleri mücadeleler önünde hiçbir zaman bir engel teşkil etmemiştir, gelecekte de etmeyecektir. Kongrede kabul edilen programda da onaylandığı gibi bir dini inanç özgürlüğü sorunu olarak bu dinselliğe saygı duyduğumuzun çok açık bir şekilde anlaşılmasını isterim.

Bu nedenle, sorduğunuz soru, görüşümüzce kilise hiyerarşisi ile yani papalık ile Roma çağında güçlü bir aygıt olarak gelişmeyi başaran eski teokrazi ile ilişkilidir. Daha sonra kendisini feodalizm şartlarına uyarlayarak muazzam bir güç, eskisinden de büyük bir güç elde etmiştir. Ama her durumda halkın mücadelesini dizginlemeye çalışmış ve şartlar değiştiğinde kendisini yeni duruma adapte ederek ideolojik alanda gerici bir kalkan olarak hareket edip ezenlerin ve sömürücülerin çıkarlarını savunmuştur.

Kilise ile burjuva devrimi yani eski burjuva devrimi arasındaki ilişkiye baktığımızda bunu açıkça görebiliriz. Örneğin Fransa Devrimi'nden söz ediyorum. Kilise ateşli bir şekilde feodaliteyi savunmuştu ve birçok mücadeleden geçilip feodalizm devrildikten sonra -tekrar ediyorum, birçok mücadeleden sonrakendisini burjuva düzene adapte etmiş ve bir kez daha yeni sömürücülerin ve ezenlerin hizmetinde bir araç haline gelmiştir. Bugünkü durumda önü alınmayan bir tarihi süreç söz konusudur. Proleter dünya devrimi çağı, 1917'de başlayan yeni çağ, eski kokuşmuş toplumsal düzeni değiştirmek ve gerçekten yeni bir toplumu, komünizmi yaratmak için proletaryanın devrimlere nasıl önderlik edeceği sorununu sunmaktadır. Bu durum karşısında kilise nasıl hareket ediyor? Eskiden olduğu gibi yaşamını sürdürmenin yollarını arıyor. II. Vatikan Konseyi'nin temeli budur; ilkin her zaman yapmış oldukları gibi eski düzeni savunmayı ve sonra da yeni sömürücülere hizmet etmek için kendilerini yeni şartlara uyarlamayı, adapte olmayı mümkün kılacak şartları geliştirme amacındadır. Bunu hedefliyor. II. Vatikan Konseyi'nin özü budur.

“Yeni Hristiyanlık Seferberliği” sorunu, kilise hiyerarşisinin ve somut olarak Papa'nın, 1984'te Papa'nın kendisinin de söylemiş olduğu gibi dünya Katoliklerinin yarısının yaşadığı Latin Amerika'nın rolünü nasıl değerlendirildiğini ifade ediyor. Dolayısıyla Amerika'nın keşfinin 500. yıl dönümünü, söz-

de bir “Yeni Hristiyanlık Seferberliği” hareketi geliştirmek için vesile olarak kullanıyorlar. Özetle umutları şu: Hristiyanlaştırma seferberliği, Amerika’nın keşfini takiben 1494’te resmen başladı; dolayısıyla bu yeni yıl dönümünü kutlarken kendi kalelerini, üyelerinin yarısını, kendilerini ayakta tutan kalenin yarısını savunma adına bir “Yeni Hristiyanlık” geliştirmek istiyorlar. Hedefleri bu. Hiyerarşi ve Papalık bu şekilde Amerika’daki mevzilerini savunmayı, Latin Amerika’yı hâkimiyeti altında bulunduran esas güç ABD emperyalizmine hizmet etmeyi amaçlıyor.

Ama bu planı, Hristiyanlaşmasının bininci yıl dönümü vesilesiyle Sovyetler Birliği ile ilişkilerle bağıntılı olan, Çin revizyonizmi ile Polonya’da, Ukrayna’da vb. kilisenin faaliyetleri ile bağıntılı olan dünya çapında bir kampanya ve plan çerçevesinde kavramalıyız. Bu dünya çapında bir plandır ve “Yeni Hristiyanlık Seferberliği” bunun bir parçasıdır. Her zaman olduğu gibi onlar mevcut toplumsal düzeni savunuyorlar. Onun ideolojik kalkını olmayı amaçlıyorlar, çünkü gericiliğin ideolojisi, emperyalizmin ideolojisi artık hurdaya çıkmıştır. Gelecekte de yine kendilerini uyarlamaya ve yaşamlarını sürdürmeye çalışacaklardır. Ama gelecek farklı olacaktır, eskisi gibi olmayacaktır. Marks’ın tesis ettiği kanun kendini dayatacaktır: sömürü ve baskı yerle bir edilip yok oldukça din ortadan kaybolacaktır. Papalık, sömürücü sınıflara hizmet ettiği için ve gelecekte sömürücü bir sınıf olmadığı için Papalık hayatta kalamayacak ve dinin kendisi yok olacaktır. O zamana kadar yeni objektif şartlar içerisinde ilerleyen insanlık, açık, bilimsel ve dünyayı dönüştürücü bir bilinç elde edene dek dini inanç özgürlüğü tanınmak zorundadır. Dolayısıyla “Yeni Hristiyanlık Seferberliği”ni, kaçınılmaz olarak geleceğini bildiği yeni bir dönüşüm şartlarında kilisenin yaşamayı sürdürme planı çerçevesinde tahlil etmeliyiz.

El Diario: Başkan, söylediklerinize göre Papa’nın ülkemize peş peşe yaptığı ziyaretlerin, halk savaşıyla ve Garcia Perez rejimine verdiği destekle ilişkisi olduğu sonucuna varabilir miyiz?

Başkan Gonzalo: Bunun doğru olduğu görüşündeyim, gerçekten durum öyledir. Genel olarak Latin Amerika’ya yaptığı ziyaretler, Latin Amerika’nın önemi ile ilişkilidir ve Peru’ya yaptığı ziyaretler, daha önce yaptığı iki gezi sırasında sürekli tekrarladığı gibi bir yandan kitle katliamı yürüten silahları taktis ederken öte yandan bizleri silahlarımızı bırakmaya çağırması ile de ilgilidir.

El Diario: Peki Başkan, bu parti ülkemizde devlet iktidarını üstlendiğinde PKP’nin dini teokrasiye karşı tavrı ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Marksizm, bize kiliseyi devletten ayırmamızı öğretmiştir, ilk yapacağımız şey bu olacaktır. İkincisi, tekrar ediyorum: İnanma özgürlüğü ve aynı zamanda inanmama özgürlüğü yani ateist olma özgürlüğü ilkesi tamamen uygulanarak halkın dini inanç özgürlüğüne saygı duyulacaktır. Bu şekilde ele alacağız bu meseleyi.

II. PARTİ ÜZERİNE

El Diario: Bu röportajda büyük öneme sahip bir başka konuya, parti meselesine geçelim. PKP'nin gelişmesinden çıkartılacak en önemli dersler sizce hangileridir?

Başkan Gonzalo: Parti süreci ve bundan çıkarılan dersler konusunda, parti tarihini, günümüz Peru toplumunun üç dönemine tekabül eden üç bölümde ele alarak kavrayabiliriz: İlk dönem, birinci bölüm, partinin kurulmasıdır. Bu dönemde, köklü bir Marksist-Leninist olan Jose Carlos Mariategui'ye sahip olma talihimiz vardı. Ama kaçınılmaz olarak ardından, Mariategui'ye karşı çıkıldı, reddedildi, çizgisi terk edildi ve bekleyen bir görev olarak geride bıraktığı kuruluş kongresi hiçbir zaman gerçekleşmedi. Yapılan Kuruluş Kongresi ise bildiğimiz gibi Mariategui'nin tezlerine tamamen zıt olan bir "ulusal birlik" çizgisini onayladı. Bu şekilde, Del Prado'nun bağı olduğu Browderizm'in ve daha sonra da modern revizyonizmin etkisi altında parti baş aşağı oportünizme battı. Bütün bu süreç bizi ikinci döneme yani Partinin Yeniden İnşası'na getirir. Bu, özetle, revizyonizme karşı mücadeledir. 1960'ların başlarından itibaren açık ve yoğun bir şekilde gelişmeye başlayan bir dönemdir bu. Bu süreç, parti üyelerinin revizyonist önderliğine karşı birleşmesine ve daha önce de belirttiğim gibi Ocak 1964'teki IV. Kongre'de onları partiden atmalarına yol açar. Yeniden İnşa Süreci, partide 1978-79 yıllarına dek sürer, bu dönem o yıllarda sona erer ve parti üçüncü bir döneme, bugün içinde bulunduğumuz 'Halk Savaşına Önderlik Etme' dönemine girer.

Bundan ne dersler çıkarabiliriz? Birinci ders, parti birliğinin temelinin önemi ve bunun iki çizgi mücadelesi ile olan bağıdır. Bu temel ve onun üç ögesi (1. Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi, 2. Program ve 3. Genel Siyasi Hat) olmadan partinin ideolojik-siyasi inşası için hiçbir temel olamazdı. Ama iki çizgi mücadelesi olmadan da parti birliği için hiçbir temel olmazdı. Parti içerisinde köklü ve dirayetli bir iki çizgi mücadelesi olmadan, bırakalım savunulması, uygulanması ve geliştirilmesini bir yana, ideolojinin sağlam bir şekilde kavranması, programın veya genel siyasi hattın oluşturulması ve geliştirilmesi de mümkün değildir. Bizim için iki çizgi mücadelesi temeldir ve çelişki yasasının evrensel niteliğine uygun olarak partinin bir çelişki olarak kavranması ile ilişkilidir. Çıkarılacak ikinci ders, halk savaşının önemidir. Bir komünist partisinin önündeki merkezi görev, sınıf ve halk için iktidarı ele geçirmektir. Parti, kurulur kurulmaz ve somut şartlar temelinde, iktidarı ele geçişi hayata geçirmeye çalışmalıdır ve bu ancak halk savaşı yoluyla yapılabilir. Üçüncü önemli ders, önderliğin oluşturulmasıdır. Önderlik kilit noktadır, önderlik kendiliğinden birdenbire oluşmaz. Uzun bir zaman, yoğun bir çaba, zahmetli ve çetin bir mücadele gerektirir, özellikle halk savaşına önderlik edebilmesi için. Çıkarabileceğimiz dördüncü ders, iktidarın ele geçirilmesi için arazinin hazırlanması zorunluluğudur. Nasıl ki iktidarı ele geçirmek için halk savaşı gerekiyorsa iktidarın ele geçirilebilmesi yönünde arazinin hazırlanması

da gereklidir. Bununla neyi kastediyoruz? Gericilerinkinden daha üstün örgütsel biçimler yaratmak zorundayız. Bunların önemli dersler olduğuna inanıyoruz. Sonuncusu ise proletarya enternasyonalizmidir: her zaman uluslararası proletaryanın bir parçası olarak mücadeleyi geliştirmek, devrimi her zaman dünya devriminin bir parçası olarak kavramak, halk savaşını -partimizin sloganında dendiği gibi- dünya devrimine hizmet yönünde geliştirmek. Neden? Çünkü bir komünist partisinin yerine hiçbir şeyin geçirilemeyeceği nihai bir amacı vardır: komünizm. Ve daha önce tespit edildiği gibi komünizm aşamasına ya hep birlikte varılır ya da hiç varılmaz. Çıkarılabilecek en can alıcı derslerin bunlar olduğu görüşündeyiz.

El Diario: Başkan, Peru Komünist Partisi için Jose Carlos Mariategui ne önem taşıyor?

Başkan Gonzalo: PKP için Mariategui onun kurucusudur. O, partiyi berrak bir Marksist-Leninist temel üzerinde inşa etmiştir. Böylece onu açık bir ideolojik tavır ile donatmıştır. Ona göre Marksizm-Leninizm, kendi zamanının, kendi döneminin Marksizmi idi. O, partiye genel bir siyasi hat temin etmiştir. Mariategui, bugüne kadar Amerika kıtasının yarattığı bu en büyük Marksist, bizlere en büyük eserini, Peru Komünist Partisi'ni miras bırakmıştır. Onu kaybetmemizin parti için ne anlam taşıdığını çok iyi anlıyoruz, ancak şurası açık olmalıdır ki o bütün hayatını bu büyük eserin gerçekleşmesine adanmıştır. Partinin kuruluşu onun bütün yaşamını almıştır, kastettiğimiz budur. Ama partiyi sağlamlaştırmak ve geliştirmek için zamanı olmamıştır. Bir düşünün, partinin kuruluşu üzerinden henüz iki sene bile geçmeden hayatını kaybetti. Tarihi görevini yerine getirilmesi için partnin sağlamlaşma, gelişme zamanına ihtiyacı vardır.

Burada bir şeye işaret etmek isteriz: Ta 1966'da Mariategui'nin güzergâhının asla terk edilmemesi gerektiğini ve görevin onun güzergâhına yeniden sahip çıkılıp geliştirilmesi olduğunu belirtmiştik. Onun geliştirilmesi meselesini vurguluyorum. Neden? Şu anlamda ki Marksizm dünya çapında, daha o zamandan yeni bir aşamaya, günümüzün Maoizmi aşamasına ulaşmıştı. Ve ülkemizde, mücadele etmeyi hiçbir zaman bırakmamış olan Peru proletaryası ve halkının yorulmak bilmeyen mücadelesinin yanı sıra bürokrat kapitalizm bir hayli gelişmişti. Mariategui'nin yoluna tekrar koyulmaya ve onu geliştirmeye bu nedenle giriştik. Biz, genel yasalarla ilgili olarak Mariategui'nin ve geçerliliğinin yeniden keşfedilmesine katkıda bulduk çünkü bunlar aynı yasalardır, sadece demin de açıkladığım gibi yeni ulusal ve uluslararası çerçevede uygulanmaları gerekir. Bizim katkımız bu oldu.

Daha birçok şey söylenebilir ama görüşümce bazılarını vurgulamak daha faydalıdır. 1975'te "Retomar a Mariategui y reconstituir su Partido" ("Mariategui'ye Sahip Çık ve Partisini Yeniden İnşa Et"-çn) yayınlandı. Bu kısa belgede, kendilerini bugün Mariateguici olarak gören birçoklarının aksine Mariategui'nin, "aynen de suçlandığı gibi suçlu" olduğunu yani kendisinin de doğru olarak söylediği gibi yeminli bir Marksist-Leninist olduğunu gösterdik. Genel

siyasi hattını oluşturan beş ögeyi vurguladık. Mariategui'de Başkan Mao'nun-kilere benzer tezlerin bulunduğunu gösterdik. Burada birleşik cepheye veya diğer önemli bir konu olan şiddet meselesine işaret etmek yeterlidir. Mariategui "İktidar şiddet yoluyla ele geçirilir ve diktatörlükle savunulur.", "Devrim, yeni şeylerin doğduğu kanlı bir süreçtir." demişti ve devrimci şiddetin ve sınıf diktatörlüğünün rolünü şanlı yaşamı boyunca tekrar tekrar ısrarla vurgulamıştı. Ayrıca, parlamentoda ne kadar çoğunluğa sahip olunursa olunsun, bunun olsa olsa bir kabinenin feshedilmesine hizmet edebileceğini, hiçbir zaman burjuva sınıfı ortadan kaldırmaya hizmet edemeyeceğini söylemişti. Son derece berrak olan ve düşüncesinde kilit nokta olduğu için vurgulanması gereken şey, Mariategui'nin anti-revizyonist olduğudur.

Evet, özet olarak Mariategui'nin yoluna yeniden sahip çıkmak ve onu geliştirmek için mücadele ettik. Yalnız, bir şey daha söylememe müsaade edin. Kendilerini Mariateguici olarak gören bazı kişilere onun hakkında daha önce ne düşündüklerini sormak yerinde olacak -bunlar açık ve somut bir şekilde onu reddediyorlardı. Burada bugünkü PUM içinde yer alanları, sözüm ona "Yeni Sol"dan gelenleri kastediyorum, evet, Mariategui'nin modası geçmiş olduğunu, geçmişe ait olduğunu ilan ettiler, iddiaları özünde bundan ibaretti. Ama daha da önemlisi: Onlar ve diğerleri gerçekten Mariateguici mi? Barrante Lingan'ı ele alalım, Mariategui'nin yaşamı boyunca azim ve kararlılıkla savunduğu açık Marksist-Leninist tezlerin tamamen reddedilmesini temsil ettiğine göre nasıl Mariateguici olabilir? Mariategui hiçbir zaman parlamentocu değildi, seçimleri propaganda ve ajitasyon için kullanmayı savunuyordu. 1945'te, bu tezin artık geçersiz olduğunu, sorunun parlamentoda koltuk elde etmek olduğunu savunanlar, Acosta gibi revizyonistlerdi. Ve sahte Mariateguicilerin ve iflah olmaz parlamentarizm ahmaklığı düşünlerinin bugün yaptıkları işte budur.

Özetle Mariategui'ye şöyle bakıyoruz: Mariategui partinin kurucusudur, onun rolü tarihte kayıtlıdır, bunu reddetmeye hiç kimsenin gücü yetmeyecektir ve onun eseri ölümsüzdür. Ama bu eseri devam ettirmek, onun yolunu izleyerek ilerletmek gerekiyordu. Mariategui gibi düşüncesinde -yine tekrar ediyorum- Başkan Mao'nunkilere benzer tezler bulunan Marksist-Leninist bir kurucunun yolundan gitmenin tek mantıklı yolu ise elbette Marksist-Leninist-Maoist olmaktır, Peru Komünist Partisi'nin üyeleri bizler gibi. Görüşümüze göre, kurucunun şahsı büyük bir örnek teşkil ediyor. Partimizin onun tarafından kurulmuş olmasından son derece gurur duyuyoruz.

El Diario: Başkan, Perulu işçilerin sınıf bilincinin gelişmesinde Jose Carlos Mariategui'nin etkisi ne olmuştur?

Başkan Gonzalo: Mariategui yoğun bir mücadelenin ortasında çok şey yerine getirmiştir; mazur görün, burada sizin sorunuza cevap verirken bazı başka konulara da girecek olursam. Kendisi Avrupa'ya gitmeden önce de bir Marksist idi. Üzerinde ısrarla durmak isteyeceğimiz ilk şey budur, çünkü her zaman onun orada Marksist olduğu söylenir. Orada gelişmiş olduğu gerçeği farklı bir şeydir. Avrupa tecrübesinin onun için son derece önemli olduğu açıktır. Mari-

ategui ideolojik planda çok önemli bir mücadele yürütmüştür, kendi deyimiyle sosyalizm uğruna bir mücadeleydi bu. Kendisinin de açıkladığı gibi bu terim burada, Avrupa'da olduğu gibi tabanından kopartılıp bayağılaştırılmamıştı. Onun savunduğu ve sahip çıktığı Marksizm-Leninizmdi.

O, partinin kurulması için büyük öneme sahip bir siyasi mücadele yürüttü. Ve bu mücadele, bugün dedikoduya dönüştürülen ve hem ustaca hem de kabaca çarpıtılan, Mariategui ile Haya de la Torre arasındaki tartışma ile ilişkilidir. Bu meselenin özü çok açıktır. Mariategui, bir komünist partisinin, bir proletarya partisinin kurulmasını öneriyordu. Haya de la Torre ise Peru'daki proletaryanın çok küçük olduğunu ve bir komünist parti yaratabilecek kadar olgun olmadığını iddia ederek Kuomintang benzeri bir birleşik cephe kurulmasını öneriyordu. Bu sahtekârlıktan başka bir şey değildi, bunun akılda tutulması önemlidir. Ama bundan da öte Peru'da kurulduğu sıralar APRA da 1927'de karşı-devrimci bir darbe gerçekleştiren Çin devriminin celladı Çan Kay Şek'in Kuomintang'ına benziyordu. Bunu her zaman akılda tutmalıyız. Neden bu meseleyi vurguluyorum? Çünkü bugün bir Haya-Mariateguicilikten hatta bir Haya-Leninizmden bahsediliyor. Tamamen saçma! Mariategui gerçekten bir Marksist-Leninist idi. Haya hiçbir zaman ne Marksist ne de Leninist olmadı. Hiçbir zaman! Lenin'in tezlerine her zaman karşı çıktı. Bunu vurgulamak gerekiyor çünkü bu arsız tahrifatlara tahammül edemeyiz. Bunlar özünde bugün IU (Birleşik Sol-çn) ile APRA arasında bir ittifak oluşturmak için ortaya sürülmüş uyduruk saçma yığından başka bir şey değildir. Meselenin özü budur. Gerisi adi sahtekârlıklardır.

Ama sorunuzu cevaplamaya gelince Mariategui bütün bunları kitlelerle, proletaryayla, köylülükle bağ içinde yapmıştır. O, esas olarak kendi çalışmalarının bir ürünü olan CGTP'nin (Confederacion General de Trabajadores del Peru-Perulu İşçiler Genel Federasyonu-çn) kuruluşu ile teorik ve pratik olarak ilişki içindedir fakat onun kurduğu CGTP, yirmili yılların sonunda kurulan, Mariategui'nin kurduğu CGTP, onun tamamen reddi olan bugünkü CGTP değildir. Mariategui aynı zamanda köylülük içinde de çalışma yürütmüştür. Köylü sorununun onun için merkezi bir yeri vardır. O bunu bir toprak sorunu olarak kendisinin de çok iyi izah etmiş olduğu gibi özünde bir Kızılderili sorunu olarak görmüştür. Aynı şekilde aydınlarla, kadınlar ve gençlerle de çalışmıştır. Dolayısıyla Mariategui çalışmalarını kitlelerle ilişki içinde geliştirmiştir, onlara yol göstermiş, onların örgütsel biçimlerini inşa etmiş ve Peru proletaryası ve halkının örgütünün gelişmesi için tayin edici bir şekilde hareket etmiştir.

El Diario: Aynı konuya devam edersek PKP, partiyi yeniden inşa eden fraksiyona neden bu kadar önem veriyor?

Başkan Gonzalo: Bu, parti safları dışında pek az bilinen önemli bir konudur. Şununla başlayalım: Fraksiyon sorununa Lenin değinmiş, fraksiyonu, ilkelerin en saf biçimi etrafında eylemde sağlam bir şekilde birleşmiş aynı düşünen insanlar grubu olarak kavramış ve fraksiyonun mücadeleyi ilerletmek ve partiyi geliştirmek için siyasi tavırlarını açık bir şekilde ifade etmesi gerektiğini belirtmiştir. Partimizde fraksiyonu inşa ederken sahip çıktığımız, işte bu Le-

ninist anlayış olmuştur. Fraksiyonun oluşturulmasına 1960'ların ilk yıllarında başlanmıştır ve elbette ülkemize de yansıyan dünya çapındaki Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadele ile bağı vardır. Fraksiyon, Peru'da devrimin nasıl geliştirileceği sorununu ele almaya başladı ve bu meselelerin o zamanlar daha yeni ülkemize ulaşmaya başlamış olan Başkan Mao Zedung'un eserlerinde ele alınmış olduğunu gördü. Biz hangi meseleler üzerinde odaklaştık? Peru devriminin ideolojik ve politik olarak sağlam bir partiye ihtiyacı olduğunu, köylülüğün toplumumuzda esas gücü, proletaryanın ise öncü sınıfı oluşturduğunu ve izlememiz gereken yolun kırdan şehre olduğunu belirttik. Faaliyeti bu şekilde geliştirdik. Fraksiyon, Del Prado revizyonizmine karşı mücadeleye katkıda bulundu ve Del Prado kliğini parti saflarından sürüp atmak için birleşenlerin bir parçasıydık.

Fraksiyon, parti içinde birkaç fraksiyonun bulunduğu bir çerçevede gelişmeye devam etti, bunlardan biri Parades'in başını çektiği fraksiyondur, Leninist fraksiyon kıstasını uygulamayıp tersine parti içinde parti gibi ve gizlice hareket eden iki fraksiyon daha vardı. Sözüm ona "Çinkang grubu" olan Patria Roja'dan ve kendilerine "Bolşevik grubu" adını takanlardan bahsediyorum. Bir de merkezi Ayacucho bölgesi olan bizim fraksiyonumuz vardı. Fraksiyon, devrimin üç aracının ele alınması gerektiği sorunu üzerinde yoğunlaştı -çizgi, daha önce 1965'teki V. Konferansta belirlenmişti. Bu, kötü önderlik edilen bir iç mücadeleye yol açtı. Yeterli birliktelikten yoksun olduğu için parti infilak etti. Böylelikle partiden ilk ayrılan Patria Roja oldu, sağ oportünist bir çizgi izlemesinden, Başkan Mao Zedung'u, Mariategui'yi reddetmesinden, Peru'da devrimci durumun varlığını reddetmesinden ötürü ihraç edildi. Geriye üç fraksiyon kaldı.

Daha sonra, 1969'da yapılan VI. Konferansta, fraksiyonun ortaya attığı iki mesele üzerinde, parti birliğinin emeli ve Partinin Yeniden İnşası üzerinde görüş birliğine vardık; aynı 1967'de olduğu gibi, o zamanki genişletilmiş siyasi komisyonda fraksiyonun gündeme getirmiş olduğu temel meselelerdi bunlar. Parades ve grubu ne Partinin Yeniden İnşası ne de parti birliğinin temeli üzerine görüş birliğine vardılar ve kontrol edemedikleri için partiyi parçalayacak bir plan hazırladılar. Bu onların meşum planıydı. Bu sağcı tasfiyeciliğe karşı yoğun bir mücadele yürütüldü, geriye iki fraksiyon kaldı: Bizimki ve sol tasfiyeci olarak gelişmekte olan kendilerine yakıştırdıkları adla "Bolşevik grup." Bunlar toplumda istikrar olduğunu dolayısıyla devrimci bir durumun mevcut olmadığını savunuyorlardı. Faşizmin bizi silip süpüreceğini, kitle çalışmasının mümkün olmadığını, çalışma grupları vb. ile kadro eğitime üzerinde yoğunlaşmamızın gerektiğini söylüyorlardı.

Bu mücadele sonucu, Partinin Yeniden İnşası'nı, fraksiyon tek başına üstlenmek zorunda kaldı. Lenin, gerçekten devrimci bir fraksiyonun partiyi yeniden inşa etmesi gerekeceği bir anın geleceğini söyler. Fraksiyon işte bu görevi üstlendi. Burada şu soru gelebilir: Fraksiyon niçin Partinin Yeniden İnşası'nı üstlendi? O zamanlar ve şimdi de moda olduğu gibi neden başka bir parti kur-

madı? Birinci neden; çünkü parti 1928’de berrak Marksist-Leninist bir temelde kurulmuştu dolayısıyla büyük bir tecrübeye sahipti. Ama dahası Lenin bize, sapan, yoldan çıkan veya baş aşağı oportünizme batan bir partide olduğu zaman, görevin onu tekrardan doğru yola sokmayı amaçlamak olduğunu söyler. Bunu yapmamak siyasi bir suçtur. Bu nedenle fraksiyonun önemi, bu rolü başarmış olması, ideolojik-siyasi temelden başlayarak partinin yeniden inşasına hizmet etmiş olmasıdır. Kendimize, o zamanlar Mao Zedung Düşüncesi denilen Maoizmi ve genel bir siyasi hattın tesis edilmesini temel aldık. Fraksiyon, partiyi yeniden inşa etmiş olmanın büyük şerefine sahiptir ve bu tamamlanmış olunca da araç vücut bulmuş oldu: “yiğit savaşı”, Marksist-Leninist-Maoist, yeni tipte bir komünist partisi, örgütlü siyasi öncü mevcut hale geldi -sık sık hatalı olarak ifade edildiği gibi “siyasi askeri örgüt” değil de halk savaşı yoluyla silah elde iktidarı ele geçirmek için gerekli bir parti varlık kazandı.

El Diario: Halk savaşıyla birlikte Parti nasıl değişti?

Başkan Gonzalo: Birincisi ve en önemlisi, halk savaşına götüren çalışma, Maoizmi Marksizmin üçüncü, yeni ve daha yüksek bir aşaması olarak kavramaya yardımcı oldu. Partinin askerileştirilmesini ve onun konsentrik (aynı noktayı merkez alan daireler halinde -çn) inşasını geliştirmemize hizmet etti. Halk savaşı yoluyla Halk Gerilla Ordusu oluşturuldu. Ordu pek eski değil ancak 1983’te kuruldu.

Halk Gerilla Ordusu önemlidir. Esas mücadele biçiminin halk savaşı olmasına tekabül eden esas örgütlenme biçimidir. Kurduğumuz ve canlı bir şekilde gelişen Halk Gerilla Ordusu, Başkan Mao’nun tezleri ve Lenin’in halk milisleri hakkındaki önemli bir tezinin ışığı altında inşa edilmiştir. Lenin, ordunun ele geçirilerek restorasyon için kullanılabileceği kaygısıyla, halk milislerinin, ordu, polis ve idarenin vazifelerini üstlenmesi gerektiğini savunur. Bu önemli bir tezdur, tarihi şartlardan ötürü Lenin’in bunu pratiğe geçirememiş olması, önem veya geçerliliği olmadığı anlamına gelmez. Tersine, o denli önemlidir ki bizzat Başkan Mao’nun kendisi halk misillerinin oluşturulması meselesi üzerinde önemle durmuştur. Dolayısıyla ordumuz bu özelliklere sahiptir ve bu tecrübeler temelinde inşa edilmiştir. Ama aynı zamanda kendi özgül özellikleri de vardır. Üç tip güçten oluşan bir yapımız var; esas güç, yerel güç ve üst gücü. Bağımsız bir milisimiz yok çünkü milisimiz, bu kıstasa göre inşa edilen bizzat ordunun kendi içindedir. Bize rehberlik eden, yukarıda söz edilen ilkeler olmuştur ancak görüşümüzce, somut şartlarımızı göz önünde bulundurursak Halk Gerilla Ordusu başka türlü inşa edilemezdi. Bu ordu yine de her durumda hareket edebilmiştir, gerekli yeniden ayarlamaları ve yeniden örgütlenmeleri gerçekleştirebilecek durumdadır.

Halk savaşının getirdiği bir başka şey de esas başarısı olan Yeni İktidar’dır. Yeni İktidar sorununu, Başkan Mao’nun “Yeni Demokrasi” adlı eserinde söyledikleri temelinde, birleşik cephe sorunuyla bağlantılı olarak görüyoruz. Ayrıca dün sözüm ona “Ulusal Kurtuluş Cephesi” ile bugün de esas olarak kendilerine yakıştırdıkları adla Birleşik Sol veya “Convergencia Socialista” (Sosyalist Bir-

leşme-çn) gibi çirkin ve iğrenç yaratıklarla, birleşik cephenin bayağılaştırdığı Peru'daki "cephencilik" uzun ve kokuşmuş tecrübesini de göz önünde bulundurduk. Başka bir deyişle, biz her zaman ilkelerimizi ve gerçekliğimizin somut şartlarını hesaba katarız. Bu nedenle bizleri neden dogmatik olmakla suçladıklarını anlayamıyoruz. Son tahlilde, kâğıt, üzerine yazılan her şeye tahammül edebiliyor. Bunun sonucu, Halkın Müdafaası İçin Devrimci Cephe'yi (FRDP) oluşturduk. Bir şey daha var. Ayacucho'da halkın müdafaası için ilk cepheyi biz oluşturduk. Ancak bu yiğit örnek daha sonra şekilsizleştirilip bayağılaştırılarak kendi "FEDİP"ini oluşturmak için Patria Roja tarafından mal edinildi. Adı bile yanlış. Eğer halkın müdafaası için bir cephe ise niçin halkın çıkarlarını savunmuyor? Halkın Müdafaası İçin Devrimci Cephe'yi sadece kırsal alanlarda kurduk ve bunlar Halk Komiteleri şeklinde, iktidarın temelini oluşturuyor. Ve bir bölgede Halk Komiteleri hep birlikte bir Üs Alanını teşkil ediyor, üs alanlarının toplamına, oluşum halindeki Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti diyoruz. Şehir meselesine gelince, buralarda 'Halkın Müdafaası İçin Devrimci Hareket'i kurduk, bu ayrıca şehirde halk savaşının yürütülmesine, güçlerin toparlanmasına, gerici düzene darbeler indirilmesine ve gelecekteki silahlı ayaklanma için sınırların birleştirilmesine hizmet ediyor.

Diğer değişiklikler ise kadroların yetişip pekiştirilmesi ile ilgilidir. Açıkta ki savaş farklı bir tarzda pekiştirir. İnsanları çelikleştirir, ideolojiyi daha derinden özümlememizi, ölüme meydan okuma, ölümün pençesinden zafer koparma kıstasıyla daha da demir gibi bir kadro yaratmamızı sağlar. Partide, başka bir planda, bir diğer değişiklik ise dünya devrimi ile ilişkilidir. Halk savaşı sayesinde parti, Marksizm-Leninizm-Maoizm kavrandığında bir süper güce veya herhangi bir güce bağlı kalmadan nasıl halk savaşı yürütülebileceğini -kendi çabalarımıza dayanarak halk savaşını ileriye götürmenin nasıl mümkün olduğunu açık bir şekilde göstermiştir. Bütün bunlar partiye uluslararası alanda daha önce hiçbir zaman sahip olmadığı bir prestij kazandırmıştır ve bu hiç de burnu büyük bir iddia değildir, tersine... Söylenen yalın bir gerçektir ve dünya devriminin gelişmesine daha önce görülmemiş ölçüde hizmet etmemizi sağlamaktadır. Bu şekilde parti, halk savaşı yoluyla Peru Komünist Partisi olarak rolünü yerine getirmektedir.

El Diario: İşçiler ve köylüler Halk Gerilla Ordusu'na nasıl katılıyorlar?

Başkan Gonzalo: Savaşçılar ve çeşitli seviyelerde kumandanlar olarak Halk Gerilla Ordusu'na esas olarak katılanlar, köylüler özellikle yoksul köylülerdir. İşçiler de köylüler gibi katılmaktadır ancak bugünkü oranları yeterli değildir.

El Diario: Başkan, yeni iktidar en çok nerelerde geliyor? Kırlarda mı, yoksa şehirlerde mi?

Başkan Gonzalo: Yeni iktidarı sadece kırlarda geliştiriyoruz. Şehirlerde ise devrimin son aşamasında geliştirilecektir. Halk savaşının bir süreç sorunudur bu. Halk savaşını tahlil ettiğimizde, bu noktayı biraz daha fazla ele alabileceğimize inanıyorum.

El Diario: Başkan, başka bir konuya geçelim; komünist partisinin belgeleri, sizin partinin ve devrimin önderi olduğunuzu belirtiyor. Bu ne anlama geliyor ve kişiye tapma revizyonist tezinden nasıl farklıdır?

Başkan Gonzalo: Bu konuda, kitleler, sınıflar, parti ve önderler arasındaki ilişki meselesinde, Lenin'in tezlerini hatırlamalıyız. Biz, devrimin, partinin, sınıfımızın önderler yarattığı, bir önderler grubu yarattığı görüşündeyiz; bu her devrimde böyle olmuştur. Örneğin Ekim Devrimi'ne baktığımızda Lenin'i, Stalin'i, Sverdlov'u ve birkaçını daha yani küçük bir grup görürüz; Çin devriminde de aynısı, orada da küçük bir liderler grubu görülür; Başkan Mao ve Kang Şeng, Çiang Çing, Çang Çun-çiao yoldaşlar ve diğerleri. Bütün devrimler böyledir, aynı şekilde bizim devrimimiz de. Biz bir istisna olamayız. Her kuralın bir istisnası olduğu burada geçerli değildir çünkü burada söz konusu olan bazı kanunların işlemesidir. Her sürecin önderleri vardır ancak şartlara göre bunlardan biri diğerlerinden daha öne çıkar veya diğerlerinin başını çeker. Bütün önderleri tam aynı şekilde göremeyiz: Marks Marks'tır, Lenin Lenin'dir, Başkan Mao Başkan Mao'dur. Her biri kendi başına yegânedir ve hiç kimse tam onlar gibi olmayacaktır.

Partimizde de devrim ve halk savaşı, proletarya, zorunluluk ve tarihsel tesadüflerin birleşimi sonucu bir grup önder yaratmıştır. Engels'in görüşüne göre önderlerin ve bir en üst önderin yaratılması zorunluluktur ama bunların somut olarak kimler olacağı tesadüf eseri olarak başka bir deyişle, belirli bir zaman ve mekânda somutlaşan bir dizi özgül şartlar tarafından belirlenir. Bu şekilde, bizim durumumuzda da bir önderlik ortaya çıktı. Bu ilk kez partide 1979'daki Genişletilmiş Ulusal Konferansta kabul edildi. Ama bu mesele, göz ardı edilmesi mümkün olmayan ve vurgulanması gereken temel bir meseleyi içeriyor: Gelişme derecesi ne olursa olsun belli bir düşünce sistemini kendisine temel almayan bir önderlik mevcut olamaz. Bu konuda, kararlarda da ifade edildiği gibi belli bir kişinin partinin ve devrimin lideri olarak söz sahibi olma durumuna gelmesi meselesi, bir tarihsel zorunluluk ve tesadüf meselesi ile ve kuşkusuz Gonzalo Düşüncesi ile ilişkilidir. Hiçbirimiz, devrimin ve partinin her birimizden ne talep edeceğini bilemeyiz ama özgül bir vazife ortaya çıktığında yapmamız gereken tek şey, sorumluluğu üstlenmektir.

Biz, Lenin'in tezlerine uygun olarak hareket ettik ki bu haklı ve doğrudur. Kişiye tapma meselesi, revizyonist bir formülasyondur. Lenin, önderlerin reddedilmesi sorununa karşı bizleri uyarmıştı, aynı zamanda sınıfın, partinin ve devrimin kendi önderlerine, bundan da öte en üst seviyedeki önderlerine ve önderliğine sahip çıkmasının gereğini vurgulamıştı. Burada vurgulanmaya değer bir fark söz konusudur. Önder, belirli bir mevkiyi işgal eder, oysa en üst önder ve önderlik, bizim anladığımızı göre, partinin ve uzun bir çaba sonucu elde edilen ve kanıtlanan devrimci otoritenin tanınmasıdır -zafere ve sınıf ideallerimizin gerçekleşmesine doğru önderlik ve rehberlik etmeye teoride ve pratikte muktedir olduklarını gösterenlerdir.

Kruşçev kişiye tapma meselesini Stalin yoldaşa saldırmak için ortaya attı.

Ama hepimizin de bildiği gibi bu proletarya diktatörlüğüne saldırmak için bir bahaneydi. Bugün Gorbacov, tıpkı Çinli revizyonistler Liu Şao-çi ve Teng Si-ao-ping'in yaptığı gibi yeniden kişiye tapma meselesini bayrak yapıyor. Dolayısıyla bu özünde proletarya diktatörlüğünü, genel devrimci sürecin önderliğini ve önderlerini hedefleyen, onu başsız bırakmayı amaçlayan revizyonist bir tezdir. Bizim durumumuzda somut olarak hedeflediği, halk savaşını önderlik-siz bırakmaktır. Bugün henüz bir proletarya diktatörlüğümüz yok ama işçilerin, köylülerin ve ilericilerin diktatörlüğü olan yeni demokrasinin normlarına göre gelişen Yeni İktidara sahibiz. Dolayısıyla bizim durumumuzda bu süreci önderlik-siz bırakmayı hedefliyorlar, gericiler ve onların uşakları bunu neden yaptıklarını çok iyi biliyorlar çünkü devrimci önderler ve önderlik yaratmak kolay değildir. Ve bir halk savaşının, ülkemizdeki gibi gelişmekte olan bir halk savaşının, liderlere ve bir önderliğe, devrimi temsil eden, onun başını çeken bir bireye, ona tavizsiz kumanda etmeye muktedir bir gruba ihtiyacı vardır. Özetle, kişiye tapma fesat bir revizyonist formülasyondur, bizim devrimci önderler hakkındaki, Leninizme sadık anlayışımızla hiçbir alakası yoktur.

El Diario: Peru Komünist Partisi'nin Birinci Kongresinin yapılması sizin ve partiniz için ne anlam taşıyor?

Başkan Gonzalo: Bu soruna dönerken birkaç noktaya değinmek istiyoruz. Kongrenin bir zafer abidesi olduğunu tekrarlamak istiyoruz. Bizzat partinin kurucusu tarafından tespit edilmiş bir sorumluluğun nihayet yerine getirilmesi demektir. Peru Komünist Partisi'nin Birinci Kongresini yapmış olduk. Bu ne anlama geliyor? Yeniden belirtiyoruz ki 1962'ye dek yapılan dört kongreden hiçbiri -ki bu mevcut parti içinde daha yeni yeni ortaya çıktığımız bir dönemdi- hiçbiri Marksist bir kongre değildi. Hiçbiri proletaryanın görüşüne sıkı bir şekilde bağlı değildi. Bu nedenle demin söylediklerimi vurgulama açısından kongremiz Marksisttir ancak içinde bulunduğumuz şu tarihi anda gerçekleşmiş olmasından ötürü kongre, Marksist-Leninist-Maoist bir kongredir. Ve Maoizm üçüncü, yeni ve daha yüksek bir aşama olduğu için son tahlilde, üçü içinden esas olanıdır. Ama aynı zamanda Gonzalo Düşüncesi de vardır çünkü kongre evrensel gerçek Marksizm-Leninizm-Maoizmin, bizim gerçekliğimizin somut şartlarına uygulanması sürecinde doğan bu düşünceye dayanmaktadır. Bütün bu nedenlerden ötürü, o bir "Marksist kongredir, Marksist-Leninist-Maoist, Gonzalo Düşüncesi'nin bir kongresidir."

Bu kongre, partinin izlediği bütün süreçleri değerlendirmemizi, olumlu ve olumsuz dersleri çıkarmamızı sağlamıştır. Bu kongre, parti birliğinin temelini ve onun üç ögesini -1) ideoloji, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi, 2) program ve 3) merkezinde askeri hat olmak üzere genel siyasi hat-onaylamamızı sağlamıştır. Kongrenin bir diğer başarısı da iktidarın gelecekte, tekrar ediyorum gelecekte ele geçirilmesi için sağlam temeller atmış olmasıdır.

Kongreyi yapabilmemizi, halk savaşının ortasında olmamız mümkün kılmıştır. Bunu söylüyoruz çünkü 1967'de beşinci kongrenin yapılmasını, 1976'da da yeniden inşa kongresinin yapılmasını önermiştik. Yıllarca çabaladık ama

yine de gerçekleştiremedik. Neden? Bu, silahlı mücadeleye başlamaya, silahlara sarılmaya hazırlandıkları zaman birçok partide vuku bulanları dile getiriyor. Bu durumdaki partiler, bölünmelere, parçalanmalara yol açan büyük iç mücadeleler yaşarlar ve bu şekilde silah elde iktidarın ele geçirilmesinin gelişmesi sekteye uğrar. Bu, bizim 1978'de, kongreyi ileride halk savaşının seyri içinde yapmak üzere ertelememizi gündeme getirdi. Şöyle muhakeme yürüttük: Bir kez savaşın içinde olduğumuzda, halk savaşına kim karşı çıkabilirdi ki? Bir kongre ve silah elde, güçlü bir halk savaşı yürüten bir parti; bu durumda halk savaşının gelişmesine kim karşı çıkabilir? Bu noktaya varıldıktan sonra bize herhangi bir kayda değer zarar veremezlerdi.

Kongre başka yönlerden de gelişmemizi ilerletti. Halk savaşı sürecinin ve özellikle de iktidarın ele geçirilmesine hazırlanma gereğinin daha derinden görülmesini ve kavranmasını sağladı. Ayrıca kongre mücadelede bir sıçrama yarattı ve bu iyidir. Yanlış anlamak isteyenler olmasına rağmen bunu açık bir şekilde söylemek gerekiyor ama her hâlükârda, yanlış anlamalardan, bizden uzak ve devrimci olmayan unsurlardan kaygı duymuyoruz. Kongre, partideki iki çizgi mücadelesi açısından esas tehlikenin revizyonizm olduğunu belirlemiştir.

Bu biraz izahata değer. Şu anda partide sağ oportünist çizgi yoktur; sadece tecrit olmuş sağcı bakış tarzı, düşünceler, yaklaşımlar ve hatta bazı tek tek sağcı tavırlar mevcuttur. Ama tam da bu nedenle sorunu daha derinden inceleyen kongre, partide baş gösterebilecek sağ oportünist çizgiyi -ki bu revizyonist bir çizgi olur- engellemenin ve saf dışı etmenin en iyi yolunun, esas tehlike olarak revizyonizmi hedef alma önerisi olduğuna karar verdi.

Başkan Mao her zaman revizyonizmin bilincinde olunması gerektiğini söylemiştir çünkü dünyada devrimin karşısındaki esas tehlike budur. Bu şekilde, sağcı nitelikli tavır, düşünce, yaklaşım ve konular şeklinde ifade edilecek olan ve partide baş gösterebilecek sağcı türde herhangi bir eğilim, ideolojik süreçlerle, sınıf mücadelesinin yankıları, gerici devletin kampanyaları, ülkemizdeki revizyonizmin bizzat kendi eylemleri, emperyalizmin karşı-devrimci faaliyetleri, özellikle iki süper güç arasındaki rekabet ve revizyonizmin dünya çapındaki meşum rolü ile ilgili olduğundan, saflarımız dışındaki durumu da göz önünde bulundurmamız zorundayız. Bu şekilde parti bizi hazırlar ve biz de uyanıklığımızı artırırız. Bu şekilde, sağlam ve dirayetli bir iki çizgi mücadelesi yürütmek suretiyle -çünkü tekrar ediyorum, sağ oportünist çizgi mevcut değildir- baş gösterebilecek her türlü revizyonist çizgiden sakınabiliriz. Söylediklerimiz yanlış yorumlanabilir ancak bazı şeylerin açıkça söylenmesi ve halka öğretilmesi gereklidir. Kongre bizi silahlandırmıştır ve şöyle emretmektedir: Partide baş gösterebilecek herhangi bir ifadesini engellemek ve buna karşı savaşmakla başlamak üzere nerede ortaya çıkarsa çıksın, revizyonizmi alt edin! Ona karşı amansızca savaşın! Ve bu şekilde, revizyonizme karşı hem kendi saflarımızda hem de dünya çapında savaşmak için daha iyi silahlanmış olacağız. Kongrenin en önemli noktalarından biri budur.

Kongre bize büyük bir görüş birliği kazandırmış bulunuyor. Evet, görüş birliği. Biz Lenin'in talep ettiğine tamamen sadıqız: Bizim her geçen gün karşılaştığımız gibi; karmaşık ve zor durumların üstesinden gelebilmesi için -ki geliştirmekte ve gelişecek olan tayin edici anlarda bunlarla daha da fazla yüze geleceğiz- partinin görüş birliğine sahip olması gerekir. Açık ve belirli bir çizgiye, ortak bir kavrayışa sahip olmak için demirden bir birliğe sahip olmalı ve güçlü darbeler indirmek için mücadele etmeliyiz. Bu kongre bize bu görüş birliğini kazandırmıştır fakat buna, altını çizmek istiyorum, iki çizgi mücadelesi sayesinde varılmıştır. Biz bu şekilde hareket ediyoruz. Neden bu böyledir? Bir kez daha tekrar ediyorum: Parti bir çelişkidir ve bir çelişki mücadele halindeki iki yönden müteşekkildir. Bu böyledir ve bundan hiç kimse kaçınamaz.

Dolayısıyla partimiz bugün her zamankinden daha çok birlik içindedir, kararlılık ve azimle yerine getirmesi gereken yüce görevlerden ötürü daha da birlik içindedir. Bir başka planda ise kongre elbette Merkez Komitesi'ni de seçmiş bulunuyor ve bu Birinci Kongre olduğundan, Birinci Merkez Komitemize sahibiz. Kongre bize bütün bunları kazandırmış bulunuyor ve son olarak gayet iyi biliyoruz ki kongre, partinin en yüksek organı olduğu için orada alınmış olan kararlar en yüksek örgütsel düzeyde onaylanmış demektir. Bugün, bütün bunlar bizi daha güçlü, daha birleşik, daha kararlı ve daha azimli kılmaktadır. Ancak altını bir kez daha çizmeye değer bir şey daha var: Kongre, partinin ve savaşın evladıdır. Halk savaşı olmadan, 1928'de kuruluşundan bu yana altmış senedir bekleyen bu tarihi görev başarılamazdı. Ancak önemli olan şudur ki kongre halk savaşının gelişmesini güçlendirmektedir. Halk savaşının, kongrenin gerçekleşmesi için yaptığı katkının yüz mislini, kongre halk savaşına geri veriyor. Halk savaşı şimdi daha güçlüdür ve geçmişten daha da fazla güç kazanacaktır.

Bütün bu nedenlerden ötürü, kongre, biz Peru Komünist Partisi üyeleri için ölümsüz bir zafer abidesidir ve partimizin tarihine damgasını vuracağından eminiz. Kongrenin, Peru proletaryası ve Peru halkının hizmetinde, uluslararası proletarya, ezilen uluslar ve dünya halkları hizmetinde büyük şeylere yol açacağını umut ediyoruz.

El Diario: Bazıları, PKP 1. Kongresinin, tam da şiddetli halk savaşı şartlarında gerçekleştirilmiş olmasından ötürü, gerici güçlere indirilmiş ağır bir darbe anlamına geldiğini söylüyorlar. Bu konuda siz ne dersiniz?

Başkan Gonzalo: Bunun isabetli bir değerlendirme olduğunu, yaptıklarımızı, partinin yaptıklarını anlayan bir sınıfın ve bir halkın bu ülkede var olduğunu gösterdiğini düşünüyoruz. Bu, böylesi bir güven, böylesi bir ümit kaynağı olmayı hak edebilmemiz için bizi daha da büyük çaba göstermeye iten büyük bir onayın ifadesidir.

El Diario: Kongre yapılmadan önce partinin arındırılması için bir mücadele yürütmek gerekti mi?

Başkan Gonzalo: Hayır. Bizim durumumuzda, topyekûn mücadele, halk

savaşını başlatmak için 1979'daki IX. Oturum'da gerçekleşmişti. Orada halk savaşının başlatılmasına karşı çıkan sağ oportünist çizgiye karşı güçlü bir mücadele yürüttük. Tasfiyeler ve partinin arındırılması orada gerçekleşti. Ancak gayet iyi bilindiği gibi böylesi tasfiyeler partiyi daha da güçlendirir ve bizim için de böyle oldu. Kanıtı da halk savaşını başlatmış ve sekiz yıldır yürütüyor olmamızdır. Kongrede, partiyi arındırmak için böylesi bir mücadele olmamıştır.

El Diario: Birçok insan, PKP kadrolarının gücü ve kararlılığının nereden geldiğini merak ediyor. Acaba bunun sağlam ideolojik eğitimle bir ilgisi var mı? Bu nasıl bir süreçtir?

Başkan Gonzalo: Parti üyelerinin gücü, ideolojik ve siyasi eğitime dayanır. Proletaryanın ideolojisinin ve onun özgül biçimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi'nin, programın, genel siyasi çizginin ve bunun merkezi ögesini teşkil eden askeri çizginin kucaklanmasıyla güçlenir. Kadroların gücü bu temelde geliyor. Halk savaşını başlatırken kafamızı çok yoran meselelerden birisi, kadro meselesi olmuştu. Halk savaşına hazırlanma, kadroların nasıl çelikleştirileceği sorununu önümüze çıkarttı ve kendimize yüksek talepler empoze ettik -eski toplumdaki kopmak, devrime tam ve eksiksiz kendimizi adamak ve canımızı vermek. 1980'deki Merkez Komitesi Oturumu ve Askeri Okul hatırlanırsa bu mükemmel bir şekilde ifade edilmiştir. Bunların sonunda bütün kadrolar ant içti, hepimiz halk savaşının başlatıcıları olma sorumluluğunu üstlendik. Bu ciddi bir sözdü ve daha sonra tüm partililer tarafından verildi.

Bu süreç nasıl gerçekleşir? İlk, geleceğin kadrolarının, partiye katılmadan önce sınıf mücadelesi içinde nasıl şekillendikleri ile başlar. Her biri sınıf mücadelesine katılır, ilerler ve bizimle daha yakın ilişki içinde çalışır, ta ki partiye katılmaya başvurma yuce kararını kendi başına verene dek. Parti kişinin durumunu, niteliklerini, zaafalarını -çünkü hepimizde vardır bunlar- değerlendirir ve hak ettiği takdirde partiye kabul eder. Partiye girince sistematik ideolojik eğitim başlar. Komünist olmaya kendimizi parti içinde dönüştürürüz. Bizleri komünist yapan partidir. Son yılların özelliklerinden biri de kadroların savaş içinde çelikleşmesidir. Dahası partiye katılanlar, halk savaşına önderlik eden bir partiye katılmaktadırlar, dolayısıyla bunu, ilkin ve esas olarak komünistler olarak Halk Gerilla Ordusu'nun savaşçıları olarak ve örgütlemekte olduğumuz yeni devletin seviyelerine tekabül ettiği durumlarda yöneticiler olarak gelişmek üzere yapılmaktadırlar.

Dolayısıyla halk savaşı kadroların sağlamlaştırılmasına katkıda bulunan büyük öneme sahip bir başka ögedir. Özetle başlangıç noktamız ideolojik ve siyasi seviye olmasına rağmen kadroları sağlamlaştıran, savaşın kendisidir. Biz bu kızgın ocağın örsünde partiye uygun olarak şekilleniyoruz ve hepimiz bu şekilde ilerliyor ve katkıda bulunuyoruz. Bununla birlikte, düşüncemizde esas olan devrimci çizgi ile bunun karşısı arasında sürekli bir çelişki mevcuttur. Her ikisi de vardır çünkü hiç kimse yüzde yüz komünist değildir. Zihnimizde iki çizgi arasında bir mücadele yürümektedir ve devrimci çizginin her zaman üs-

tün, esas yön, çıkmasının hedeflendiği bu mücadele de kadroların oluşturulmasında kilittir. Amaçladığımız budur.

Kadrolarımız bu şekilde çelikleştirilmektedir ve gerçekler, onların muktedir olduğu devrimci kahramanlığın derecesini göstermektedir, tıpkı diğer halk evlatları gibi.

El Diario: PKP kadrolarının kahramanlığının en yüksek ifadelerinden birinin 19 Haziran 1986'da hapishanelerde gerçekleştiği görüşüne katılıyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Yüksek bir ifadesidir, evet. Ancak görüşümüzce, geniş yankı yapan en yüksek devrimci kahramanlık, coşan bir kahramanlık fırtınası, daha yeni müdahale eden silahlı kuvvetlere karşı koyduğumuz 1983 ve 1984'teki katliamlarla yüz yüze olduğumuz sıralarda ifadesini buldu. Bugüne kadarki en büyük katliam bu olmuştur. Ve bu dönem, esas ve can alıcı yön olarak halkın savaştan ruhunun muhteşem örneklerini sergiledi. Bundan başka, kahramanlığın, kararlılığın, canını feda etmenin kitlesel bir ifadesiydi –sadece komünistler açısından değil köylüler, işçiler, aydınlar, halkın evlatları açısından da. Bu, kitlesel devrimci kahramanlığın en muhteşem gösterisiydi ve bizi en fazla çelikleştiren tecrübeydi.

O zaman neden 19 Haziran'ı “Kahramanlık Günü” olarak ilan ettik? 19 Haziran, sağlam komünistlerin ve tutarlı devrimcilerin nelere muktedir olduğunu halkımıza ve tüm dünyaya gösteren bir gündür zira orada can verenler sadece komünistler olmamıştır. Büyük bölümü devrimciler olmuştur. O bir semboldür çünkü belirli bir gün söz konusudur. Oysa genel katliam iki yıl sürdü ve birçok olayı kapsıyordu. 19 Haziran tek bir olaydı, muazzam etkisi Peru'yu ve dünyayı sarsan bir örnekti. 19 Haziran'ı “Kahramanlık Günü” olarak anmamızın nedeni budur.

El Diario: Başkan, PKP, Halk Gerilla Ordusu da dâhil, dev parti aygıtını nasıl yaşıyor?

Başkan Gonzalo: Görüşümce bu biraz detaylı izahat gerektiriyor. Parti üzerine Marks, Lenin ve büyük Marksistlerin her zaman öğrettikleri gibi Başkan Mao, partinin kitle özelliğine sahip olduğunu ancak partinin bir kitle partisi olmadığını öğretir. Şu anlamda kitle özelliğine sahiptir ki muazzam kitlelere göre sayıca küçük seçkin bir örgüt -en iyilerden, en sınanmışlardan, Stalin'in dediği gibi en gerekene sahip olanlardan kurulu seçkin bir örgüt- olmasının yanı sıra parti, proletaryanın çıkarlarını korur, proletaryanın sınıf çıkarlarının sorumluluğunu üstlenerek proletaryanın kurtuluşunun sorumluluğunu omuzlar ki bu ancak komünizm ile gelebilir. Ancak devrimde, halkı oluşturan başka sınıflar da yer aldığından proletaryanın kendi kurtuluşunu ancak bütün ezilenleri kurtuluşa kavuşturarak gerçekleştirebileceği gerçeğine uygun olarak, çünkü aksi takdirde kendisini kurtuluşa kavuşturamaz, parti onların çıkarlarını da korur.

Bu nedenle parti kitle özelliğine sahiptir ama bir kitle partisi değildir. Bugün hakkında çokça söz edilen kitle partisi, bir kez daha yineliyorum: Kokuşmuş revizyonist tavırların bir ifadesinden başka bir şey değildir. Böylece partiler, birer taraftarlar, yetkililer partisidirler, örgütsel makinelerdir. Bizim partimiz ise savaşçıların, önderlerin partisidir, Lenin'in talep ettiği gibi bir savaş cihazıdır. Görüşümce, Ekim Devrimi'nin zaferi sırasında Bolşeviklerin kaç kişi olduğuna bakarsak bunu daha derinden kavrayabiliriz: 150 milyon nüfuslu bir ülkede 80 bin kişi.

Parti bir örgütler sistemidir ve elbette ihtiyaçları vardır. Sayıca daha çok, daha büyük olan bir ordunun oluşturulmasının da ihtiyaçları vardır. Marksizm ve özellikle Başkan Mao bize bu problemin de nasıl çözüleceğini öğretmiş bulunuyor. Başkan Mao'nun talimatıyla ÇKP, partilere verilen ekonomik yardımın paslandırıcı olduğu, bunun revizyonist bir kıstas olduğu çünkü bir partinin kendi güçlerine dayanması gerektiği sonucuna varmıştı. Biz de bu yolu, kendi gücümüze dayanma yolunu izledik. Kendi gücüne dayanmanın ekonomik ihtiyaçlarla ilişkisi vardır ama esas olarak bizim anlayışımıza göre, ideolojik ve siyasi yönelim ile ilişkilidir. Bu noktadan başlayarak her zaman var olan ekonomik ihtiyaçların üstesinden nasıl geleceğimize bakabiliriz –bunların mevcut olmadığını söylemek hata olur.

Bu kıstasları temel alarak sorunu çözmüş bulunuyoruz ve kitlelere dayanarak çözmeye devam edeceğiz. Halk kitlelerimize, proletaryaya, sınıfımıza -çünkü bu kendi sınıfımızdır- varlığımızı onlara borçluyuz ve onlara hizmet ediyoruz; köylülüğümüz, başta yoksul köylülük, aydınlarımız; küçük burjuvazi; ilericiler; devrimciler, köklü dönüşüm yani tek kelimeyle devrim isteyenler -partiyi yaşatan işte bunlardır. Partiyi yaşatanlar, esas olarak köylülük ve proletaryadır. Ve daha da ileri gidersek bize sofralarındaki ekmeği verirken kendilerinin ekmezsiz kalışını umursamayanlar, yorganlarını bizimle paylaşanlar, kulübelerinde bize küçük bir yer ayıranlar esas olarak yoksul köylülerdir. Bizi yaşatan, destekleyen hatta kanını veren onlardır, keza proletarya ve aydınlar da. Bu şekilde geliyoruz. Bunu temel alıyoruz.

Bu sorun bizi şu meselelere getirir: Bu temelden başlamak bağımsızlığa sahip olmamızı yani hiçbir emir sopasına bağlı olmamamızı sağlar. Zira uluslararası komünist harekette emirlere itaat etmek alışkanlık haline gelmiş durumdaydı. Kruşçev emir verme şampiyonuydu, tıpkı bugün Gorbaçov gibi ya da şu uğursuz şahsiyet Teng gibi. Bağımsızlık çünkü her komünist partinin kendi kararını kendisi vermesi gerekir zira kendi devriminden kendisi sorumludur ancak bu kendisini dünya devriminden koparması için değil tam da tersine ona hizmet etmek içindir. Bu kendi kendimize karar almamızı, kendi kendimize karar vermemizi sağlar. Başkan Mao bunu şöyle ifade etmiştir: Bize birçok tavsiyede bulunuldu, bazıları iyi, bazıları kötüydü. İyilerini kabul ettik, kötülerini reddettik. Ama eğer hatalı bir ilkeyi benimsemiş olsaydık, bunun sorumluluğu, bize öğüdü verenlerde değil bizde olurdu. Neden? Çünkü kendi kararımızı kendimiz alırız. Bu bağımsızlıkla birlikte gelir ve kendi kendimize yeterli olmamızı

zı, kendi gücümüze dayanmamızı sağlar.

Bu, proletarya enternasyonalizmini tanımadığımız anlamına gelir mi? Hayır, tersine, bizler proletarya enternasyonalizminin coşkunu ve tutarlı uygulayıcılarıyız. Ve uluslararası proletaryanın, ezilen ulusların, dünya halklarının, gelişme seviyeleri ne olursa olsun Marksizme bağlı parti ve örgütlerin bize olan desteğine inanıyoruz ve verdikleri birinci şeyin, birinci desteğin kendi mücadeleleri olduğunu biliyoruz. Yürüttükleri propaganda ve kutlamalar kamuoyu yaratan bir destektir ve bu proletarya enternasyonalizminin bir ifadesidir. Ayrıca buldukları tavsiyelerin, belirttikleri düşüncelerin de altında yatan proletarya enternasyonalizmidir. Ama ısrar ediyorum, bunları kabul edip etmeyeceğimize karar verecek olan biziz. Eğer doğrusalar elbette memnuniyetle kabul ederiz çünkü partiler arasında birbirimize yardımcı olmak hepimizin görevidir, özellikle bu zor ve karmaşık zamanlarda.

Dolayısıyla tekrar edersek proletarya, ezilen uluslar, dünya halkları, Marksizmin sağlam ve sadık savunucusu parti ve örgütler tarafından yürütülen bütün mücadeleler, bütün bu mücadeleler, proleter enternasyonalist yardımın başta gelen somut biçimidir. Bununla birlikte, bize verilen en yüce yardım, işçi sınıfının tüm dünyada on yıllar boyunca ve binlerce mücadele içinde yarattığı, uluslararası proletaryanın ideolojisi, ölümsüz Marksizm-Leninizm-Maoizmdir. Aldığımız en yüce yardım budur çünkü o bir ışıktır, o ışık olmadan gözlerimiz hiçbir şey göremezdi. Bu ışık sayesinde gözlerimiz görebiliyor ve ellerimiz hareket edebiliyor. Biz bu meseleye böyle bakıyor ve böyle ilerliyoruz.

El Diario: Başkan, bu sorunun cevabı belki açıktır ancak uluslararası vakıfların ve büyük emperyalist güçler ve sosyal emperyalistlerin desteğiyle yaşayan revizyonist partiler hakkında ne düşündüğünüzü bilmek istiyoruz.

Başkan Gonzalo: Onlar dünya devrimine ihanet etmişlerdir, her ülkede devrime ihanet etmektedirler, sınıfımıza ve halka ihanet etmektedirler çünkü süper güçlere veya emperyalist güçlere hizmet etmek, revizyonizme, özellikle sosyal emperyalizme hizmet etmek, onların müziğiyle dans etmek, onların dünya hâkimiyeti oyununda bir piyon olmak, devrime ihanet etmek demektir.

III. HALK SAVAŞI

El Diario: Başkan, şimdi de halk savaşı hakkında konuşalım. Şiddet sizin için ne anlama geliyor Başkan Gonzalo?

Başkan Gonzalo: Şiddet konusunda, Başkan Mao Zedung'un tesis ettiği bir ilkeden yola çıkıyoruz: Şiddet yani devrimci şiddetin gerekliliği, istisnası olmayan evrensel bir kanundur. Temel çelişkileri orduyla ve halk savaşı yoluyla çözümlenemizi mümkün kılan, devrimci şiddettir. Niçin Başkan Mao'nun tezinden yola çıkıyoruz? Çünkü inanıyoruz ki Mao, bu konuda Marksizmi yeniden teyit etmiş, bu kanunda hiçbir şekilde istisna olmadığını tesis etmiştir. Marks'ın savunduğu nokta, tarihin ebesinin şiddet olduğu meselesi, tamamen geçerli ve heybetli bir katkı olmaya devam etmektedir. Lenin de şiddeti gündeme getirmiş ve Engels'in devrimci şiddete övgülerinden söz etmiştir ancak bunun istisnasız evrensel bir kanun olduğunu bize söyleyen Başkan Mao olmuştur. Bu yüzden onun tezini başlangıç noktamız olarak alıyoruz. Bu, Marksizmin ehemmiyetli bir meselesidir çünkü devrimci şiddet olmaksızın bir sınıf yerine bir diğer sınıf geçemez, eski düzen devrilip yerine -bugün açısından komünist partiler yoluyla proletarya tarafından önderlik edilecek- yeni düzen yaratılamaz.

Devrimci şiddet sorunu giderek daha fazla tartışma konusu edilen bir meseledir dolayısıyla biz komünistler ve devrimciler ilkelerimizi bir kez daha tekrarlayarak beyan etmek zorundayız. Devrimci şiddet sorunu, onu halk savaşıyla nasıl yürüteceğimiz meselesidir. Bizim bu soruna bakışımız şöyledir: Başkan Mao halk savaşı teorisini tesis edip pratiğe geçirdiğinde proletaryayı, evrensel geçerliliğe sahip olan dolayısıyla somut şartlara göre her yerde uygulanabilirliği olan askeri çizgisi ile teori ve askeri pratiği ile donatmıştır.

Biz savaş sorununa şöyle bakıyoruz: Savaşın iki yönü vardır, biri yıkıcı, öteki yapıcı yönü. Yapıcı yönü esas yönüdür. Bu sorunu böyle görmemek, devrimi küçümser, zayıflatır. Öte yandan, halk eski düzeni devirmek üzere silahlara sarıldığı anda, o andan itibaren gericilik bunu ezmeye, yıkmaya, imha etmeye çalışır ve katliam dâhil ellerindeki tüm imkânları kullanır. Ülkemizde buna şahit olduk, olmaktayız ve zamanı dolmuş Peru devletini yerle bir edene dek daha da fazlasına şahit olacağız.

Sözüm ona kirli savaş meselesine gelince kısaca şunu belirtmek isterim ki gerici silahlı güçler kirli savaş bizen öğrendiklerini iddia ediyorlar. Bu suçlama, devrimin ne olduğunu anlamamanın, halk savaşının ne olduğunu anlamamanın açık bir ifadesidir. Gericilik, silahlı ve genelde baskıcı güçleriyle bizi ortadan kaldırma ve bertaraf etme amacını uygular. Neden? Çünkü biz de onlara aynı şeyi yapmak, sınıf olarak onları bertaraf etmek istiyoruz. Mariategui, sadece eski düzen yıkıldığı ve yerle bir edildiğinde yeni bir toplumsal düzenin yaratılabileceğini söylemişti. Son tahlilde bu sorunları Başkan Mao'nun tesis ettiği temel savaş ilkesine göre değerlendiriyoruz: düşmanın güçlerini imha

etmek, kendi güçlerini korumak ilkesinin ışığında. Gericiliğin soykırım uyguladığını, uygulamakta olduğunu ve uygulamaya devam edeceğini çok iyi biliyoruz. Bu konuda zihnimiz son derece açıktır. Ve böylece ödeyeceğimiz fatura sorunu ortaya çıkıyor: düşmanı imha etmek ve kendi güçlerimizi koruyabilmek ve dahası geliştirmek için bir savaş bedeli, bir kan bedeli ödemek zorundayız, halk savaşının zaferi uğruna bir parçayı feda etmek zorundayız.

Terörizm meselesine gelince bizim terörist olduğumuzu iddia ediyorlar. Şu cevabı vermek istiyorum ki herkes üzerinde biraz düşünsün: Tüm devrimci hareketleri terörizm olarak damgalayan Yanki emperyalizmi, özellikle Reagan olmamış mıdır, evet mi hayır mı? Bizi ezebilmek için bu şekilde itibarımızı düşürmeye, bizi tecrit etmeye çalışıyorlar. Hayalleri budur. Sözüm ona terörizmle savaşılan sadece Yanki emperyalizmi ve diğer emperyalist güçler değildir. Sosyal-emperyalizm ve revizyonizm de aynı şeyi yapmaktadır ve bugün Gorbaçov'un kendisi terörizme karşı mücadele ile birleşmeyi önermektedir. Ve Arnavutluk Emek Partisi'nin VIII. Kongresinde Ramiz Alia'nın kendisini terörizmle savaşmaya adanması hiç de tesadüfi değildir.

Ancak Lenin'in şu yazdıklarını hatırlamamız son derece faydalı olur: “Yaşasın halkın devrimci ordusunun öncüleri! Bu nefret edilen herhangi bir kişiye karşı düzenlenmiş bir komplo değildir, bu bir öç alma eylemi değildir, bu umutsuzlukla başvuru bir çıkış yolu değildir, bu basit bir ‘gözdağı verme’ eylemi değildir. Hayır: bu, güç ilişkilerini hesaba katan, iyice düşünülmüş ve hazırlanmış bir başlangıçtır, bu devrimci ordu tugaylarının eylemlerinin başlangıcıdır.” “Çok şükür, devrimci bir halkın yokluğu nedeniyle devrimin tecrit olmuş teröristler tarafından ‘yapıldığı’ günler geride kaldı. Bomba artık bireysel ‘bomba fırlatıcısının’ silahı olmaktan çıkmış ve halkın silahlanmasında vazgeçilmez bir unsur haline gelmiştir.”

Lenin, zamanın değişmiş olduğunu, bombanın, sınıfımızın, halkın elinde bir muharebe silahı haline geldiğini, artık onun bir komplo, tecrit olmuş bir bireysel eylem olmaktan çıktığını, tersine, bir plana, sisteme, orduya sahip bir partinin eylemi olduğunu bize öğretmiştir. O halde, sözüm ona terörizm nerededir? Tam bir karalamadır bu.

Son olarak şunu özellikle her zaman akılda tutmalıyız ki özellikle günümüz savaşlarında mücadelelerinin bir aracı olarak terörizme başvuran gericiliğin kendisidir ve bu, tekrar tekrar ispatlandığı gibi Peru devletinin silahlı kuvvetlerinin her gün başvurduğu mücadele biçimlerinden biridir. Bütün bu anlatıklarımız doğrultusunda şu sonucu çıkarabiliriz: Dünya tabanlarının altından kaydığı için muhakemeleri bozulanlar, halk savaşını örtbas etmek için terörizm çığıllıkları atıyorlar. Ama bu halk savaşı o kadar sarsıcıdır ki onun ulusal boyutlarda olduğunu ve Peru devletinin yüz yüze olduğu başlıca problem haline geldiğini bizzat kendileri kabul ediyorlar. Hangi terörizm bunu yapabilir? Hiçbiri. Ayrıca, halk savaşına bir komünist partisinin önderlik ettiğini de artık inkâr edememektedirler. Ve şu sıralarda görüşlerini yeniden gözden geçirmeye başlayanlar mevcuttur, damgalayıp bir kenara atmada acele etmemeliyiz, beri

gelebilecek olanlar vardır. Ama Del Prado gibileri asla!

El Diario: Peru'daki halk savaşının özgüllükleri nelerdir ve dünyadaki, Latin Amerika'daki diğer mücadelelerden ve MRTA'dan (Tupac Amaru Devrimci Hareketi -çn) fark nedir?

Başkan Gonzalo: Bu güzel bir soru. Partinin sözüm ona “dogmatizmi”ni biraz daha ele almamıza fırsat tanıyacağı için teşekkür ederim. Başkan Mao'nun düşüncelerini artık geçerli olmadığı bir dönemde uyguladığımızı söyleyenler bile mevcuttur. Kısacası, o kadar saçma gevezelik yapıyorlar ki neden bahsettiklerinin farkında olup olmadıklarını sormakla tamamen haklı olduğumuzu düşünüyoruz. Bunların arasında göğsünde madalyalarla dolaşan şiddet uzmanı senatör de var.

Halk savaşı, devrimin niteliğine göre evrensel uygulanabilirliğe sahiptir ve her ülkenin şartlarına uygulanabilir. Aksi takdirde yürütülemez. Bizim durumumuzda, özgüllükler son derece belirgindir. Bizim mücadelemiz, ta 1968'de, halk savaşının planında tesis edildiği gibi, kırdaki ve şehirde yürütülen bir mücadeledir. Burada bir farklılığımız, özgüllüğümüz vardır: Hem şehirde hem de kırdaki yürütülmektedir. Biz bu özelliğimizin kendi özgül koşullarımıza bağlı olduğunu düşünüyoruz. Örneğin Latin Amerika'da diğer kıtalara kıyasla şehirler daha büyüktür. Bu Latin Amerika'nın göz ardı edilemeyecek bir gerçeğidir. Ülke nüfusunun büyük bir yüzdesinin yaşadığı Peru başkentine bir bakın örneğin. Dolayısıyla bizim açımızdan, şehirler bir kenara itilemez, savaş burada da yaygınlaştırılmalıdır. Ama kırlardaki mücadele esastır, şehirdeki mücadele ise gerekli bir tamamlayıcıdır. Özelliklerden biri budur, bir tane daha var.

Halk savaşını başlattığımızda polis güçleriyle karşı karşıya geldik. Gerçek buydu çünkü silahlı kuvvetler ancak 1982 Aralık'ında savaşa katıldı. Bu onların daha önce destekleyici bir rol oynamadıkları anlamına gelmez. Gelişmemizin sürecini izlemenin yanı sıra bunu da yapıyorlardı. Bu bir özgüllüktür çünkü kırlarda bir iktidar boşluğu yarattık ve -henüz savaşa girmemiş olduklarından henüz büyük silahlı güçleri karşımıza alıp mağlup etmemişken Yeni İktidar'ı kurduk. Ve savaşa girdiklerinde bunun sebebi Halk İktidar'ını kurmuş olmamızdı. Ülkedeki somut siyasi durum böyleydi. Eğer Başkan Mao'nun ruhunu değil de harfi harfine kelimelerini uygulamış olsaydık, Yeni İktidar'ı kurmamış, oturup silahlı kuvvetlerin müdahale etmesini bekliyor olurduk. Boğulurduk. Diğer bir özgüllük de ordunun yapısı idi, ki buna daha önce değinmiştim.

Bütün bunlar özgüllüklerdir. Kır ve kent, savaşın nasıl yürütüleceği, ordu, 'Yeni İktidar'ın nasıl kurulduğu konularına değindik; partinin askerleşmesi de bir özgüllüktür. Bunlar, bizim gerçekliğimize, Marksizm-Leninizm-Maoizmin ve Başkan Mao'nun halk savaşı teorisinin ülkemizin somut şartlarına uygulanmasına tekabül eden özgül konulardır. Bu bizleri diğer mücadelelerden ayırıştırır mı? Evet.

Diğerlerinden neden farklıyız? Biz halk savaşı yürüttüğümüz için bu bizi Latin Amerika'daki diğer mücadelelerden farklılaştırmaktadır. Küba'da halk

savaşı yürütülmedi, onların da kendi özgüllükleri vardı ve bu özgüllükleri kasıtlı olarak göz ardı ettiler. Önce Küba'nın istisnai bir durum olduğunu söylediler -bunu Guevara söylemişti- ABD emperyalizminin müdahale etmemiş olması gerçeğini. Ama daha sonra bunu unuttular. Bunun yanı sıra önderlik edecek bir komünist parti yoktu. Bunlar, "Kübanizm"le ilgili ve onun beş özelliğiyle ilgili meselelerdir: kurtarıcıların ezilenleri kurtarmasını talep eden yetersiz sınıf farklılaşması, sosyalist devrim veya devrimin bir karikatürü, ulusal burjuvazisiz bir birleşik cephe, üs alanlarının gereksizliği ve daha önce belirttiğimiz gibi partiye ihtiyaç olmaması. Bugün Latin Amerika'da şahit olduğumuz da aynı tavırların gelişmesinden başka bir şey değildir ama bu kez giderek daha fazla sosyal emperyalizmin ve onun Yanki emperyalizmi ile dünya hegemonyası için yürüttüğü rekabetin hizmetine girerek... Orta Amerika'da bunu açık bir şekilde görebiliyoruz. Bilgimiz az da olsa anladığımız kadarıyla MRTA da bu konumdadır.

Son olarak bizi farklı kılan diğer bir nokta -ısrar edişimi bağışlayın- bağımsızlık, kendi kendine karar verme ve kendi öz gücümüze dayanmayla ilgilidir. Başkaları bunlara sahip olmadıkları için birer piyon durumundadırlar, biz değiliz. Son derece önemli diğer bir farklılık şudur: Biz kendimize Marksizm-Leninizm-Maoizmi rehber alıyoruz, diğerleri böyle yapmıyor. Özetle, en büyük farklılık, temel farklılık, başlangıç noktasındadır, bizimki, ülkemizin özgül şartlarına uygulanmış Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizm ideolojisi ve yine ısrar ediyorum, bunlar, bize getirdikleri sözde dogmatizm suçlamalarının sahteliğini -ki bunu efendilerinin emriyle yapmaktadırlar- gösteren açık özgüllüklerdir.

El Diario: Başkan, o halde MRTA'nın ülkede karşı-devrimci bir rol oynadığını söyleyebilir misiniz?

Başkan Gonzalo: MRTA insanı düşündürmesi gereken tavırlara sahiptir. Örneğin, APRA'ya, kendi sözleriyle "halka saldırana kadar" koşuluyla tanıdıkları ateşkes. Oysa Garcia Perez'in, başkanlığı devraldığı gün, cumhuriyetin başkentinin ortasında kitleleri bastırıldığını hepimiz biliyoruz. 1985 Ekim'inde Luiganço'da bir katliam oldu. Halka saldırılmış mıdır saldırılmamış mıdır? Bu ateşkesi son vermek için ne kadar beklediler? Bunlar insanın kendine sorması gereken şeylerdir.

El Diario: Üs alanlarına bu denli önem verdiğinizde göre ülkede nasıl inşa edildiklerini bize anlatır mısınız? Silahlı ayaklanmaya ilişkin ne düşünüyorsunuz ve şehirleri nasıl hazırlıyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Üs alanı, halk savaşının esasıdır. Onsuz halk savaşı gelişemez. 1982'nin ikinci yarısında karşılaştığımız özel koşullara daha önce değindim. Sömürücü yarı-feodal ilişkilerin ortadan kaldırılmasını hedefleyen gerilla savaşını geliştirme kampanyasının son aşamasındaydık. Devlet iktidarının temeli olan ve devlet yok olana kadar da öyle kalacak olan gamonalizmi (Peru'nun kırsal alanlarındaki yarı-feodal ilişkiler -çn) hedef aldık. Darbeler

indirmeye devam ettik, polis güçlerine yok edici ve utanç verici mağlubiyetler tattırdık. Bu konuda sırf benim sözüme güvenmek zorunda değilsiniz. Bunlar örneğin daha önceden Expreso muhabirleri tarafından söylenmişti -ki bu değerlendirmelerinin devrime sempati duygusundan etkilenmiş olmadığını söylemek yanlış olmaz. Böylece kırlarda bir iktidar boşluğu yarattıktan sonra, şu sorun karşımıza çıktı: Ne yapmalı? Ve ortak bir diktatörlük, bir Yeni İktidar olan halk komitelerini kurmaya karar verdik. Bunların gizli olmalarını önerdik çünkü çok geçmeden silahlı kuvvetler zorunlu olarak müdahale edecekti, bunu biliyorduk. Bu halk komiteleri bugün yüzlerce misli çoğalmıştır. Bir bölgedeki komiteler bir üs alanını ve bütün üs alanlarının toplamı da oluşum aşamasındaki Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni oluşturmaktadır. Komitelerin ve üs alanlarının ortaya çıkması ve Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin oluşturulması bu şekilde olmaktadır.

Silahlı kuvvetler müdahale ettiğinde çetin bir mücadele yürütmek zorunda kaldık. Onlar eski iktidarı yeniden tesis etmek için savaşırken biz bu yeniden tesis etmeye karşı savaşıyorduk ki Yeni İktidarı yeniden oluşturabilelim.

Son derece kanlı ve acımasız bir katliam oldu. Bütün gücümüzle savaştık. Gericilik ve somut olarak ordu, 1984'te bizi mağlup ettiklerini sandılar. Burada kendilerinin çok iyi bildikleri belgelerden söz ediyorum çünkü kendi belgelelidir, buralarda artık bizim bir tehlike oluşturmadığımız, esas tehlikenin MRTA olduğu söyleniyordu. Ama sonuç ne oldu? Halk komiteleri ve üs alanları kat kat arttı ve bu bizi üs alanlarını geliştirmeye sevk etti. Bugün de yaptığımız budur.

Silahlı ayaklanma meselesine gelince bunun son derece önemli bir mesele olduğuna inanıyorum. Bizimki gibi bir ülkede, gelişmekte olan devrimci durum, partiyi yeniden inşa etmiş olarak ve berrak bir ideoloji tesis etmiş olarak halk savaşını başlatmamızı sağladı. Üs alanlarının gelişmesi, Halk Gerilla Ordusu'nun ve halk savaşının gelişmesi, devrimci durumu daha da geliştirmektedir.

Böylece Başkan Mao'nun dediklerini akılda tutarak bütün bunlar bizi, Mao'nun devrimci kabarışın en yüksek seviyeye erişmesi, Lenin'in ise devrimci bir kriz olarak tarif ettiği yöne doğru götürmektedir. Bu ana varıldığında silahlı ayaklanma gerçekleşir. Bu halk savaşı teorisi, içinde geliştirdiğimiz ve güçlendiğimiz temel budur. Dolayısıyla halk savaşı sürecimiz bizi bu doruk noktasına taşıyacağı için sentez halinde şehirlerin ele geçirilmesi diyebileceğimiz silahlı ayaklanmayı hazırlamak zorundayız. Silahlı ayaklanma üzerinde düşünmekte ve hazırlanmaktayız çünkü bir zorunluluktur. Bu olmadan ülke çapında muzaffer olamayız.

Şehirlerin önümüze çıkardığı sorun nedir? Biz hem şehirde hem de kırdan yıllardır faaliyet geliştireyoruz. Halk savaşının gelişmesi ile bu faaliyetin bir dönemeç ve değişiklik gündeme getirmiş olduğu doğrudur. Şimdi ulaştığımız olduğumuz durum, bizi halk savaşını genelleştirmek için şehri veya şehirleri

nasıl hazırlayacağımız meselesi ile karşı karşıya getirmektedir. Bu kitle çalışmasının geliştirilmesini ilgilendirir ama halk savaşı çerçevesinde ve onun hizmetinde olmak kaydıyla. Bunu yaptık ve yapmaya devam ediyoruz. Mesele onu daha da geliştirmeye başlamış olmamızdır. Şehirlerdeki eylemlerimizin vazgeçilmez olduğuna ve her seferinde daha da hızlandırılması gerektiğine inanıyoruz çünkü proletarya buralarda yoğunlaşmıştır ve onları revizyonizmin veya oportünizmin ellerine terk edemeyiz.

Barriada'lar, geniş halk kitlelerinin yaşadığı gecekondulu mahalleleri şehirlerdedir. 1976'dan beri şehir çalışmasıyla ilgili yönlendirici bir çizgimiz var. Barrio'ları ve barriada'ları taban, proletaryayı önder olarak ele almak. Politikamız budur ve bunu uygulamayı bugün halk savaşı şartlarında da sürdürüyoruz.

Faaliyetimizde hangi kitleleri hedef alıyoruz? Bu berrak bir şekilde görülüyor. Yukarıda söylenenlerden gayet net anlaşılacağı gibi barrio ve barriada'lardaki geniş kitleler, düşmanı çepeçevre sıkıştırarak ve gerici güçleri dizginde tutacak olan demirden kemerlerdir.

İşçi sınıfı ve halk bizim önderliğimizi kabul edene dek işçi sınıfını giderek daha fazla kazanmak zorundayız. Düşüncemiz açıktır, sınıfın bunu görebilmesi, anlayabilmesi ve bunun kendi öncüsü olduğunu onaylaması, kendilerine önderlik eden bir merkeze sahip olduklarını halkın görebilmesi için zamana ve sınanmış tecrübelere ihtiyacımız var. Onlar bu hakka sahipler, bilhassa kitlelerin ne kadar zamandır dolandırılmış olduğu göz önünde tutulursa. Proletarya, barriada'larda yaşayan kitleler, küçük burjuvazi, aydınlar -onların nice umutları hüsrana uğratıldı! Bunu talep etmeye hakları olduğunun görülmesi gerekir, bu hakka sahip oldukları açıktır, biz ise çalışmak, gerçekten onların öncülerini olduğumuzu onlara göstermek ve onların bunu görmelerini sağlamakla yükümlüüz.

Biz, öncü olmakla, kabullenilmiş bir öncü olmayı birbirinden ayırıyoruz. Sınıf bu hakka sahiptir ve bu hakkı hiç kimse ondan esirgeyemez. Halk bu hakka sahiptir ve hiç kimse bu hakkı ondan esirgeyemez. Biz böyle düşünüyoruz. Biz proletarya ve halkın bizi bugünden yarına kendi öncüsü ve yegâne merkezi olarak -çünkü devrimi gereği gibi gerçekleştirmek için böyle olmak zorundayız- kabul edeceklerini hayal etmiyoruz. Dolayısıyla sebat etmek zorundayız ve kitleler halk savaşını, silahın değerini, tüfeğin önemini kavrayana kadar çeşitli biçimler, zengin biçimler altında kitle çalışmasını sürdürmeliyiz. Başkan Mao bize silahın öneminin köylüler tarafından kavranması gerektiğini söyler, bu bir gerçektir. Bu nedenle faaliyeti bu şekilde yürütüyoruz. Yeni biçimler yaratıyor ve bu şekilde kitle faaliyetini halk savaşı içinde ve onun hizmetinde geliştiriyoruz.

Bu ayrıca başka bir şeyle, Halkın Müdafaası İçin Devrimci Hareket ile de ilişkilidir, bunun kilit noktası Direniş Merkezi'dir. Tüm açıklığıyla söylüyoruz: Bunlar halk savaşına tekabül eden farklı örgütsel biçimler, farklı mücadele biçimleridir. Geleneksel türden olamazlar, olmaları mümkün değildir, bunlar

farklı niteliktedirler, bu somut bir gerçektir. Bu nedenle biz partiyi, Halk Gerilla Ordusu'nu, Halkın Müdafası İçin Devrimci Hareketi (MRDP) ve farklı çalışma alanları için yaratılan değişik örgütlenmeleri geliştiriyoruz.

Kitlelerin potansiyelinin, sınıfın potansiyelinin ifade edilebilmesi için savaşkanlığı kamçulamaya ihtiyacımız var. Şu meseleyi ele alalım: bugün büyük fiyat artışları var. Neden bir halk muhalefeti yok? Kitleleri dizginleyen nedir? Lenin, protesto gericiliği titretir der, sınıfımız sokaklarda yürüdüğünde gericilik titrer. Biz bunu hayata geçirmek istiyoruz, Marksizm-Leninizm-Maoizmin bize öğrettiği budur. Sınıfımız mücadele içinde doğar ve gelişir, halk da öyle. Yapmamız gereken, kitlelerin ve halkın kendi tecrübelerinin sentezini sunmak, onların örgütsel biçimlerini, mücadele biçimlerini geliştirmelerine yardım etmektir ki şehirlerde daha da gelişmiş ve genişleyen mücadele biçimlerini kendi ellerine alabilsinler. Bu şekilde eğitileceklerdir.

Ne mi düşünüyoruz? Şurası açık ki merkez kırdadır ancak silahlı ayaklanma için merkez değişir, bu durumda merkez şehre kayar, bu nedenle başlangıçta savaşçıları ve komünistleri şehirden kırsal alanlara bile kaydırığımız halde daha sonra onları kırsal alanlardan şehre kaydırmamız gerekecek. Bu şekilde olacaktır, bu şekilde ağırlığımızı kaydırıp silahlı ayaklanmayı hazırlarız. Halk Gerilla Ordusu'nun eylemi ile şehirlerdeki ya da bir veya birkaçındaki ayaklanmacı eylemin çakışmasına imkân tanıyan şartları kollamak zorundayız. İhtiyacımız olan budur.

Silahlı ayaklanma, halk savaşının bütün ülkede iktidarı zapt etmesi için şehirlerin ele geçirilmesini hedefler. Ancak silahlı ayaklanma gericilerin tahrip etmeyi isteyebileceği üretim araçlarının korunmasını, imha etmek isteyebilecekleri devrimci savaş esirlerinin veya tanınmış devrimcilerin korunmasını, aynı zamanda düşmanların yakalanmasını ve sıkı gözaltında tutulmasını da üstlenmelidir. Bize böyle öğretildi. Ayaklanma budur. Lenin bize silahlı ayaklanmanın nasıl inşa edileceğini, Başkan Mao da silahlı ayaklanmanın halk savaşındaki rolünü öğretmiştir. Silahlı ayaklanmaya böyle bakıyor ve böyle hazırlanıyoruz. Takip etmemiz gereken güzergâh budur, biz de bu güzergâhi takip ediyoruz.

Şunun açık bir şekilde anlaşılması şart: Silahlı ayaklanma basit, kendiliğindenci bir patlama değildir. Hayır, bu tehlikeli bir şey olur. Ancak böyle bir şey yine de meydana gelebilir, bu nedenle silahlı ayaklanma üzerine şimdiden kafa yormamız gerekiyor ve bunu yapıyoruz da. Bazılarının halk savaşını kendi çıkarları için kullanmak isteyebileceği görüşündeyiz. Bir süre önce Merkez Komitesinin bir toplantısında bunun üzerinde durmuş ve belli olasılıkları tahlil etmiştik. Bu olasılıklardan bir tanesi, revizyonistler veya başkaları gerek gelişme sürecini engellemek gerekse kendi sosyal-empyralist efendilerine ya da kendilerini yöneten bir başka güce mevzi kazandırmak ve hizmet etmek için "silahlı ayaklanmalar" düzenleyebilirler çünkü birçok mihrakın bizi bu şekilde kullanmaya yeltenmesi mümkündür.

El Diario: Başkan, bu şartlar altında parti ne yapacaktır?

Başkan Gonzalo: Bu şartlar altında biz Lenin'in yaptığını yapacağız: kitlelere henüz vaktin gelmediğini anlatacağız ancak kitleler yine de bir silahlı ayaklanma başlatırlarsa görecekları zararı asgari düzeyde tutmak ve birlikte düzenli bir şekilde geri çekilmeyi sağlamak için onlarla omuz omuza savaşaacağız. Ve eğer onlarla birlikte ölürsek kanlarımız daha çok birbirine karışacaktır. Temmuz 1917'nin ünlü mücadeleleri sırasında Lenin'in bize öğretmiş olduğu budur. Çünkü kitlelere yanıldıklarını söyleyip gerçekler bunu onlara kavrattır diye bırakamayız. Hayır, bunu yapamayız. Kitleler kitlelerdir, sınıfımız sınıfımızdır ve eğer kitleler doğru yönde ilerlemiyorlarsa ve eğer şartlar onları umutsuzluğa itip böylesi durumlara sürüklüyorsa hatta onları kasıtlı olarak kıskırtanlar da olsa biz durumun elverişsizliğini görmelerini sağlamak için onların yanında olmalı ve onlarla birlikte savaşarak mümkün olan en iyi biçimde geri çekilmelerine yardımcı olmalıyız. Böylece onlar iyi ve kötü zamanlarda yanlarında olduğumuzu göreceklardır. Bizim onların partisi olduğumuzu en iyi bu şekilde göreceğ, anlayacak ve ikna olacaklardır. Tavrımız bu olacaktır.

El Diario: Başkan, bir diğeri soru... Şehirde mücadele biçimlerinden bahsettiğinizde sendikalara ne gibi bir rol tanıyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Marks'ın "Sendikaların Dünü, Bugünü ve Geleceği" adlı eserinde onlara tanıdığı rolün aynısını. Bundan yüz yıl önce, Marks bize sendikaların, başlangıçta kendilerini ekonomik olarak korumayı hedefleyen basit bir birlikten başka bir şey olmadıklarını söylemiştir. Bu onların geçmişidir. Şimdiki durumları, daha iyi örgütlenmek ve politik olarak gelişmektir. Gelecekleri ise iktidarın fethine hizmet etmektir. Marks bize bunları daha önce söylemişti. O halde sorun nedir? Sorun iki mücadelenin nasıl birleştirileceğidir. Ekonomik mücadele, Marks'ın dediği gibi bir gerilla savaşıdır -proletarya ve halkın geliştirip greve dönüştürdüğü, ücret için, işgünü için, çalışma şartları ve diğeri hakları için mücadele. Bir grev başlatıldığında bu bir gerilla savaşıdır, bu savaşta halk sadece somut ekonomik ve siyasi sorunlar için mücadele etmekle kalmaz ki bu genel çıkarlara uygundur, aynı zamanda sayesinde yaklaşan büyük anlara gerçekten hazırlanır. Ve bu onun temel tarihsel özüdür. O halde sorunumuz ekonomik mücadeleyi iktidarın fethine uygun hale getirmektir. Kitle çalışmasını halk savaşı içinde ve onun hizmetinde geliştirmekten kastettiğimiz budur.

El Diario: Başkan, devrimci krizden söz ettiniz. Bu durumun kısa zaman içinde ortaya çıkabileceğine inanıyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Sorun halk savaşının zaferi meselesidir ve bu esas olarak ne kadar daha çok ve ne kadar daha iyi mücadele ettiğimize bağlıdır. Ve silahlı ayaklanma, daha önce belirttiğim gibi vurmaya hazırlanmamız gereken nakavt yumruğudur ve bu yumruğu vurmaya ciddi bir şekilde hazırlanıyoruz. Başkalarının bunu kullanmak isteyebileceği olasılığını göz önünde bulundurmalıyız. Ancak esas sorun silahlı ayaklanmanın zamanlamasıdır, uygun anı kollamak, tayin etmektir.

El Diario: Peru Komünist Partisi halk savaşını niçin 1980’de başlattı? Bunun askeri ve tarihi izahı nedir? PKP bu savaş başlatmak için hangi toplumsal, ekonomik ve siyasi tahlili yürüttü?

Başkan Gonzalo: Ülkeyi inceledik, özellikle II. Dünya Savaşı’ndan itibaren ve gördük ki Peru toplumu gelişme sürecinde karmaşık bir duruma girmektedir. Bizzat hükümetin kendi tahlili, 1980’lerin can alıcı sorunları içerdiğini gösteriyordu. Peru’da her on yılda bir, o on yıllık dönemin ikinci yarısında bir krizin ortaya çıktığı görülebilir ve her kriz bir öncekinden daha kötüdür. Devrimin şartlarını olgunlaştıran bürokrat kapitalizmi de tahlil ettik. 1980’de hükümetin seçimler sonucu el değiştirmesi gerekiyordu ve yeni hükümetin devletin yönetimini tesis edebilmesi için bir bir buçuk iki yıl gerekecekti. Bundan dolayı, bürokrat kapitalizmin devrimin şartlarını olgunlaştırdığı, 1980’lerin -kri-ziyle, yeni seçilmiş hükümetiyle vs.- zorlu yıllarının yaklaştığı sonucuna vardık. Bütün bunlar halk savaşının başlatılması için çok elverişli bir konjonktür sunmaktaydı ve yeni bir hükümet işbaşına geldiğinde silahlı mücadeleyi veya bizim durumumuzda halk savaşını başlatmanın mümkün olmadığı tezinin yanlışlığını ispatlıyordu -gerçekler bu bakış açısının yanlışlığını açığa çıkarmıştır. Değerlendirmemiz buydu, yeni hükümet işbaşına geçtiğinde durum böyleydi, ordu 12 yıl sonra hükümeti terk etmişti ve bize karşı hemen bir mücadeleye girişmezdi, ne de derhal devletin dizginlerini ele alabilirdi çünkü politik olarak son derece yıpranmış ve prestijini yitirmiş durumdaydı. Bunlar somut olgular, gerçeklerdi.

Biz Kurucu Meclise katılmanın yanlış olduğunu, tek uygun şeyin onu boykot etmek olduğunu daha önceden söylemiştik zira Kurucu Meclise katılmak ancak Peru devletinin yeniden yapılandırılmasına ve şimdiki gibi bir anayasa elde etmeye hizmet edecekti. Bütün bunları önceden görmek mümkündü, bu durumda önceden görülmesi mümkün olmayan hiçbir şey yoktu. Bu nedenle, halk savaşını hükümet işbaşına gelmeden başlatmak üzere temelleri atmayı bir süredir planlıyorduk, öyle de yaptık. Silahlı mücadeleye 17 Mayıs’ta, seçimlerden bir gün önce başladık.

Düşündük ki bu şartlar altında eylemlerimizi başlatabiliriz ve hatta yaygın olarak geliştirilebilir, mümkün olduğu kadar fazla ilerleyebiliriz -yaptığımız tam da buydu. On yılın ikinci yarısında bir öncekinden daha ciddi bir krizin meydana geleceğini dolayısıyla ilerlemek için daha iyi şartların ortaya çıkacağını da düşündük. Halk savaşının başlatılması, bu düşünceler temelinde planlandı. Ama düşünüp kafa yormadığımız, sadece dogmatik olarak hareket ettiğimiz söylendi. Ne şekilde? Bazıları dogma konusunda vaaz verip dururlar ama kendilerine ne söylenirse de hemen yutarlar.

O anı seçmemizin nedenleri bunlardır ve kararımızın doğruluğu gelişmeler tarafından teyit edilmiştir. Belauende’nin askeri bir darbeden çekineceği ve bu nedenle silahlı kuvvetleri dizginlemek isteyeceği açıktı -açıkça tartıştığımız bir şeydi bu. Bunu önceden görmek o kadar zor muydu? Hayır, 1968’de edindiği tecrübeden dolayı. Bunlar hesap edilmesi mümkün olan şeylerdi ve bize hesap

etmek, tahlil etmek, ölçmek öğretildi –bize böyle öğretildi. Başkan bu konularda son derece titizdi, özellikle hazırlıkla ilgili olarak. Gerçeklerin tahlilimizi doğruladığına inanıyoruz. Silahlı kuvvetler iki yıl boyunca müdahale edemedi. Böyle oldu mu olmadı mı? Şimdi de ellerindeki İstihbarat bilgilerini imha ettiklerini söylüyorlar. Kısacası, yeni hükümet yönetimini kurmada zorluklarla karşılaştı ve gerçekler bunu kanıtlamıştır. Arkasından kriz patlak verdi. Ordu giderek daha fazla sayıda birlikte muharebeye katıldı ve onlarla yıllardır savaşma sonucu daha güçlüyüz, serpilip gelişmeye devam ediyoruz. Savaşı 1980’de başlatmamızın nedenleri bunlardı ve gerçekler en azından genel ana hatlar konusunda hata yapmadığımızı gösteriyor ki hata yapılmaması gereken yer de burasıdır.

El Diario: Bu savaşta birbiriyle çatışan iki stratejinin mevcut olduğunu hesaba katarak askeri planlarınızın gelişme sürecini, ilerlemelerinizi ve hangi sorunlarla karşılaştığınızı izah edebilir misiniz?

Başkan Gonzalo: Başlangıç noktamız şudur: Her sınıfın kendi özgül savaş biçimi dolayısıyla kendi stratejisi vardır. Proletarya da kendi stratejisini, halk savaşını yaratmıştır ve bu üstün bir stratejidir. Burjuvazi bundan üstün bir stratejiye hiçbir zaman sahip olamaz. Bundan da öte, proletaryanınkinden daha gelişmiş bir strateji hiçbir zaman var olmayacaktır. Bu, dünyadaki askeri süreçlerin incelenmesi meselesidir. Her sınıf daima kendi savaşma biçimini ve kendi stratejisini yaratmıştır. Ve her zaman, üstün olan strateji, kendisinden geri olanı mağlup etmiştir ve yeni sınıf her zaman üstün stratejiye sahiptir, halk savaşı budur. Bunun ispatı mevcuttur. Bunu şu şekilde ifade eden askeri tahlilciler vardır: Komünistler, ilkelerini uyguladıklarında, hiçbir zaman tek bir savaş kaybetmemişlerdir, savaşları sadece ilkelerini uygulamadıkları zaman kaybetmişlerdir.

Dolayısıyla hareket noktamız, üstün bir stratejiye, evrensel olarak kanıtlanmış bir teoriye sahip olduğumuzdu. Bizim sorunumuz, devrimimizi yapmak için bunu nasıl kullanacağımız meselesiydi. Sorun burada –ve hata işleme ihtimalinde yatar. Kararlaştırdığımız ilk şey, halk savaşını mekanik biçimde hayata geçirmemek oldu, çünkü Başkan Mao Zedung mekanik uygulamanın oportünizme ve yenilgiye götürdüğü yolunda bizi uarmıştır. Halk savaşını başlatmayı kararlaştırdığımız 1980’de, Parti Merkez Komitesinde dogmatik, mekanik değil, somut bir uygulama geliştirmeye sıkı bir dikkat göstermeye karar verdik. Bu şekilde formüle ettik. Hareket noktamız buydu. Evet, burada karşımıza çıkan ilk soruna değinebiliriz. Karşımıza çıkan ilk sorun, halk savaşının başlatılmasına karşı çıkan sağ oportünist çizgiye karşı yürüttüğümüz antagonist mücadele oldu. Karşımıza çıkan ilk sorun bu oldu. Bu sorunu temelde IX. Oturumda çözdük, kalıntıları ise 1980 Şubat oturumunda tamamen ortadan kaldırdık. Karşımıza çıkan ilk sorun bu oldu, ardından daha önce bahsettiğim partiyi arındırma mücadelesi gerçekleşti. Ve merkez komitesinin bizzat kendisinden bazı öğeleri güçlü bir şekilde ayıklamak zorunda kaldık. İşte böyle oldu ancak güçlenmemiz ve savaşı başlatmamız da bu sayede oldu. Kırdı ve şehirde

yürütülecek savaşa ilişkin bir planımız zaten mevcuttu.

Önerdiğimiz ilk plan, Başlatma Planı'ydı. Siyasi Büro'ya silahlı eylemlerin nasıl geliştirileceğini belirlemesi görevi verildi ve askeri biçimle ilgili olarak tugayları esas alan planı sunan bu organ oldu. Bu plan 1980'de tamamlandı ancak söylemek gerekir ki silahlı mücadeleyi başlattıktan iki hafta sonra işlerin nasıl gittiğini tahlil etmek için genişletilmiş bir Siyasi Büro toplantısı yapıldı ve yeni bir şeyin doğmakta olduğunu, bunun halk savaşı olduğunu, silahlı eylemler olduğunu, taburlar olduğunu tespit ettik. Daha sonra, Savaşı Yaygınlaştırma Planı'nı geliştirdik. Bu daha uzun bir plandı, iki yılı kapsıyordu ama birkaç kampanyayla gerçekleştirildi. Yeni iktidar biçimlerinin kristalleşmesi ve halk komitelerinin ortaya çıkması bu planın sonunda oldu.

1982'nin sonunda, silahlı kuvvetler müdahale etti. MK bu durumu bir yıldan fazla bir süredir bekliyordu. MK, silahlı kuvvetlerin nasıl müdahale edeceğini incelemişti ve silahlı kuvvetlerin katılımının, polis güçlerinin yerini alana dek arttırılacağı, sonunda polisin ikinci plana düşeceği sonucuna varmıştı. Nitekim öyle oldu ve durum göz önünde bulundurulursa başka türlü de olmazdı. Biz hazırlıklydık, buna rağmen ikinci bir sorun karşımıza çıktı. Silahlı kuvvetlerin sahneye çıkmasının bazı neticeleri oldu. Onlar, başından itibaren katliamlar gerçekleştirerek işin içine girdiler. Mesnada denilen silahlı çeteler oluşturdu, kitleleri baskıyla bu çetelere kattılar ve onları en öne sürüp kalkan olarak kullandılar. Şunun açık bir şekilde belirtilmesi gerekiyor: Burada sadece kitlelerin kitlelere karşı kullanılması siyaseti değil, ki bu Marks'ın da belirttiği gibi eski bir gerici siyasettir, aynı zamanda kitlelerin alçak bir şekilde kalkan olarak kullanılması da söz konusudur. Silahlı kuvvetlerin övünecek hiçbir şeyleri yoktur, bu nedenle haklı olarak onların yenilgi uzmanları ve silahsız kitlelere saldırma ustaları olduklarını söylemişizdir. Peru silahlı kuvvetleri işte böyledir. Bu durum karşısında, genişletilmiş MK toplantısı yaptık. Geniş bir toplantıydı ve uzun sürdü. Yaptığımız en uzun oturumlardan biriydi. Üs alanları Fethetme Planı'nı bu toplantıda oluşturduk ve polis güçlerinden daha yüksek bir seviyeye sahip olduğu aşikâr olan bir güce cevap vermek için Halk Gerilla Ordusu kuruldu. Başka konuların yanı sıra Cephe-Devlet sorunu da orada ortaya atılmıştı.

Böylece ikinci bir sorun belirdi; katliama nasıl karşı konulacağı meselesi, 1983 ve 1984 yıllarındaki katliamlara. Bu parti belgelerindedir. Detaylarına girmek gereksizdir ama bunun barbar ve acımasız bir katliam olduğunu vurgulamak istiyoruz. Bu katliamla, bizi "haritadan sileceklerini" sandılar. Öyle ki 1984 sonlarında kendi subayları arasında imha olduğumuzla ilgili belgeler dağıtmaya başladılar. Mücadele şiddetli ve sert geçiyordu, karmaşık ve zor zamanlardı bunlar.

Gerici askeri eylemler ve mesnadaların kullanılması karşısında, buna mahvedici bir eylemle karşılık verdik: Lucanamarca eylemiyle. Bunu ne onlar ne de biz unutabiliriz, bundan emin olabilirsiniz çünkü mümkün olabileceğini hayal bile edemeyecekleri bir cevap aldılar. 80'den fazlası imha edildi orada, bu

bir gerçektir. 1983'te de tahlil edildiği gibi burada aşırılıklar olduğunu açıkça söylüyoruz. Fakat hayatta her şeyin iki yönü vardır. Bizim sorunumuz onları durdurmak ve onlara işlerin o kadar kolay olmadığını öğretmek için ezici bir darbe indirmektir. Bazı hallerde, mesela orada olduğu gibi eylemleri planlayan ve talimatları veren bizzat merkezi önderlik idi. Öyleydi o zaman. Oradaki esas şey, onlara yıkıcı bir darbe indirmemizdi; yokladık onları ve tamamen farklı bir tür halk savaşçısı ile karşı karşıya olduklarını, bizim daha önce karşılaşmış olduklarına benzemediğimizi anladılar. Anladıkları buydu. Aşırılık ise bu eylemin olumsuz yanındı. Savaşı anlayarak ve Lenin'in söylediklerine dayanarak Clausewitz'i de akılda tutarak denilebilir ki savaşta, çarpışan kitleler bazen aşırıya kaçabilir ve içlerindeki bütün kını, derin sınıf kinini, reddetme ve mahkûm etme duygularını dışa vurabilirler -kaynağı buydu. Bu Lenin tarafından açık bir şekilde izah edilmiştir. Aşırılıklar olabilir. Sorun bir noktaya ulaşmak ve onu aşmamaktır, onu aştığınızda yolu şaşırılmış olursunuz. Bu bir açı gibidir, bir dereceye kadar açılabilir, daha fazla açılmaz. Eğer biz kitlelere bir dizi kısıtlamalar, talepler ve yasaklar dayatırsak, bu, içten içe suların taşmasını istemiyoruz demektir. Oysa suların taşması, sellerin kinini kusması gerekiyordu, çünkü biliyoruz ki bir ırmak taşıdığına elbette her şeyi yıkar, ama daha sonra tekrar kendi yatağına çekilir. Tekrar ediyorum, bu Lenin tarafından mükemmel bir şekilde açıklanmıştır ve bu aşırılıklara biz bu şekilde bakıyoruz. Ama ısrar ediyorum, orada esas olan, onlara bizim çetin ceviz olduğumuzu ve her şeye ama her şeye hazır olduğumuzu onlara kavratmaktır.

Marks bize şunu öğretmiştir: silahlı ayaklanma ile oynanmaz, devrim ile oynanmaz. Ama bir kez silahlı ayaklanma bayrağı göndere çekildiğinde, silahlara sarıldığında bayrak artık aşağı indirilmeyecektir. Düşmesine izin verilmeden zafere kadar yükseklerde dalgalandırılacaktır. Bize böyle öğretildi, neye mal olursa olsun! Marks bizi silahlandırmıştır, aynı şekilde Lenin ve esas olarak Başkan Mao Zedung öğretmiştir bize bedelin ne olduğunu, korumak için imha etmenin ve ne olursa olsun bayrağı yüksekte tutmanın ne anlama geldiğini. Böylece kararlılıkla, o meşum, iğrenç, alçak ve hunhar katliamın üstesinden geldiğimizi söylüyoruz. Çünkü bazıları -kendisine başkan diyen kişi-kendisi başkalarının kanyla oynayan bir Atilla olma meraklısı olduğu halde, yüzü kızarmadan barbarlıklardan bahsedebiliyor.

Zor anlar yaşadık mı? Evet. Ama gerçekler bize neyi gösterdi? Sebat edersek, siyaseti kumandada tutarsak, siyasi stratejimizi, askeri stratejimizi muhafaza edersek, net ve sarıh bir plana sahipsek, o zaman mutlaka ilerleyeceğimizi ve her türlü kan dökümüne karşı koymaya muktedir olduğumuzu. (Kan dökümüne karşı kendimizi 1981'den bu yana hazırlıyorduk, çünkü olması kaçınılmazdı. Dolayısıyla ideolojik olarak zaten hazırдық, esas olan da budur.) Bütün bunlar güçlerimizi arttırmamızı ve kat kat çoğalmamızı sağladı. Sonuç bu olmuştur. Başkan Mao'nun şu söyledikleri doğrulandı: Gericiler devrimi kana boğmak isterken hayal görüyorlar. Bilsinler ki böyle yaparak sadece devrimi beslemiş oluyorlar bu karşı koyulmaz bir yasadır. Dolayısıyla bu, ilkelerimizde daha da kararlı ve sağlam olmamız ve her zaman kitlelere sarsılmaz bir güven

duymamız gerektiğini bir kez daha vurguluyor.

Böylece biz zor günlerden güçlenerek daha büyük bir orduya, daha çok halk komitesine, daha çok üs alanına ve daha büyük bir partiye sahip olarak çıktık, onların hayal ettiklerinin tam tersine. Gericilerin kanlı düşlerinden bahsetmiş-tik sanıyorum. Gerçekten kanlı düşlerdir bunlar, başka bir şey değil ve son tah-lilde, kâbusa dönüşür. Ama ısrar ediyorum: biz ilkelerimizde sebat ederek ve kitlelerin özellikle de yoksul köylülüğün desteğiyle savaşıyorak bu duruma karşı koyabildik. Daha önce bahsetmiş olduğum kahramanlık, kitlelerin kahramanlı-ğı, işte burada ifadesini buldu.

Ardından yeni bir plan geliştirdik, şu sırada sürdürmekte olduğumuz Üs Alanlarının Geliştirilmesi Planı'nı. Bunun hakkında neler söyleyebiliriz? Bir başka yönüne bakarak şu dersi hesaba katmamız gerektiğine inanıyorum: her plan, iki çizgi mücadelesi içinde kabul edilir, uygulanır ve değerlendirilir. Ve yeni bir çizgi kabul edilmesi gerektiğinde bu mücadele daha da şiddetli olur. Bu bir gerçektir, çok iyi akılda tuttuğumuz bir derstir. Bunun bize çok faydası oldu ve çok şey öğretti. Böyledir. Sonunda halk savaşı çok yüksek derecede bir birlik yaratır ama şiddetli bir mücadelenin ortasında. Evet, çünkü karşı karşıya geldiğimiz sorunlara, karmaşık ve zor durumlara rağmen dış etkilere rağmen ideolojik dinamik, halk savaşına atılanların hayatlarını devrime adanmış oldukları şeklinde işler. Bir komünistin hayatı, komünizmi görmeyecek olsa bile komünizme adanmıştır çünkü biz gerçekten de onu görmeyeceğiz, en azından ben görmeyeceğim. Ama sorun bu değildir. Uğruna mücadele edilen amacın gerçekleştiğine şahit olunmayacak olması, bizi düşünmeye, Marksizmin bize verdiği muhteşem örneklerle sarılmaya yöneltti. Marks da devrimin zaferini görmeyeceğini biliyordu ama bu onu neye yöneltti? Devrimin ilerlemesi için çabalarını daha da yoğunlaştırmaya. Öğrendiğimiz dersler bunlardır ve rehberimiz bu muhteşem örnekler olmuştur. Bir kez daha ısrar ediyorum, bu karşılaştırma için bir ima değildir, sadece güzergâhı tespit için rehber olarak kutup yıldızı üzerinde sabitleşmektir.

Evet, silahlı mücadele ve halk savaşı hakkında düşündüğümüz takdirde diyebiliriz ki Başlatma Planı gerilla savaşını geliştirmemizi sağlamıştır çünkü bu dönemde mangadan müfrezeye geçtik ve bu şekilde gerilla savaşımızı yaygınlaştırdık. Yayma Planı bize halk komitelerini kazandırdı, Üs Alanları Fethetme Planı bize üs alanları ve geniş bir faaliyet sahası kazandırdı. Şunu hatırlamalıyız ki savaşı geliştirmek ve bütün ülkede iktidarı ele geçirmek için dağlık alanları faaliyetimizin belkemiği olarak aldık. Evet, ülkemizin sierralarını ve bir sınırdan ötekine, Ekvator'dan Bolivya ve Şili'ye kadar uzanan bir alanı kapsadık. Ama aynı zamanda çalışmalarımızı, ormanlık bölgenin "kaş"ında da (sierraların ormanlık bölgeyle birleştiği alanda da -çn) aynı zamanda sahil şeridine uzanan dağlık alanlarda da ve şehirlerde de geliştirdik. Bugün yüzlerce halk komitemiz ve sayısız üs alanlarımız olduğunu söyleyebiliriz. Kuşkusuz bunlardan biri esastır, ayrıca her bölgenin kendi esas üs alanı vardır.

Son olarak merkezleştirilmiş strateji ile gayri merkezi taktikleri uygulamak

suretiyle, savaşı tek bir stratejik plan temelinde yürütmeyi öğrendiğimizi söyleyebiliriz. Savaşı farklı parçalardan, kampanyalardan, stratejik harekât planlarından, taktik planlardan ve her eylem için somut planlardan oluşan tek bir plan etrafında yürütüyoruz. Ancak tüm bunların kilit noktası, savaşı birlik halinde yürütmemizi sağlayan tek stratejik plandır ve bu halk savaşının yöneltmesinde kilit meseledir. Sanırım bu konu hakkında söyleyebileceklerim bunlardır.

El Diario: Başkan, halk savaşının bu sekiz yılı boyunca kontrgerilla stratejisinin elde ettiği sonuçlar ve bugünkü sorunları nelerdir?

Başkan Gonzalo: Bu sorunuza şu şekilde cevap vermeyi tercih edeceğim: Başarısızlığa uğradıklarımızı ve başarısızlığa uğramaya devam ettiklerini gerici-lerin kendileri söylüyorlar, bunu çok iyi biliyorlar. Avukatların bir sözü kullanılacak olursa: “Suçun kabul edildiği yerde kanıt gerekmez.”

El Diario: Halk Gerilla Ordusu’nun konvansiyonel savaş geliştirerek topraklara ilişkin mevzilerini koruyabileceği ve silahlı kuvvetlerle açık çatışmalara girebileceği şartların ne zaman mevcut olacağını düşünüyorsunuz? Bu tür mücadele PKP’nin planları dahilinde midir?

Başkan Gonzalo: Bu sorunlar üzerinde düşünmüş, tartışmalar yürütmüş ve parti politikası hazırlamış bulunuyoruz. Bu konuyu 1981’de ele almıştık, başka vesilelerde de ele aldık. Başkan Mao Zedung’un halk savaşını kavrayışıyla, çelişkilerden başlayarak yola çıktık. Birbiriyle çatışan iki yön vardır. Biri güçsüz, diğeri ise geçici olarak güçlüdür. Bir stratejik savunma döneminden, ikinci olarak stratejik denge döneminden ve üçüncü olarak da bir stratejik saldırı döneminden geçmek gerekiyor. Biz henüz stratejik savunma içerisindeyiz. Ve bu şartlarda gerilla savaşı, kırsal esas şehirler ise tamamlayıcı olmak üzere hem şehirde hem de kırsal alanlarda geniş çaplı genelleştirilmiş bir gerilla savaşı, esas mücadele biçimimiz olmaya devam ediyor. Ve ülkenin hemen her yerinde savaşıyoruz. İçinde bulunduğumuz aşama açısından durum böyledir.

Başkan Mao’nun koyduğu kurallara uygun olarak hareketli savaşı geliştirmeye başlıyoruz ve gericiliğin daha da geliştirilmiş bir kontrgerilla savaşı yürütmek zorunda kalacağı gerçeğine uygun olarak daha da geliştireceğiz. Ama bu durumda bile, gerilla savaşını esas, hareketli savaşı tamamlayıcı olarak yürütmeye devam etmek zorundayız ve bunun içinde “Uzun Süreli Savaş Üzerine” adlı yazıda belirtildiği gibi belirli özel mevzi savaşı biçimleri de uygulanması gerekecektir. Görüşümüzce, halk savaşının şiddetlenmesi, kontrgerilla savaşında da bir yükselme meydana getirecektir. Bunu da kitle kıyımı temelinde yapacaklardır. Ve ileriye doğru bakacak olursak eğer doğru bir ideolojik ve siyasi çizgide dolayısıyla doğru bir askeri çizgide sebat edersek ki bunu yapmak zorundayız, bu bizi gelecekte stratejik denge aşamasına götürecektir. Dolayısıyla stratejik denge aşaması tüm bu konularda sebat etmemiz sonucu ortaya çıkacaktır ve buna, gericiliğin hazırlamakta olduğu iğrenç planlar ve bunun yol açacağı -ve kendilerini güçsüz hissettikleri için Peru halkı üzerinde uygulayacakları- katliamlar eşlik edecektir. Kitleler kendi sınıf çıkarları

aleyhinde davranmayacağı için onların peşinden gidemez. Bu stratejik denge aşamasına yol açacaktır, yine altını çiziyorum, ideolojide, siyasette, askeri ve tüm ilgili konularda doğru güzergâhı muhafaza edeceğimiz anlayışı temelinde, böyle olacak. Şehirleri ele geçirmek ve stratejik saldırıya tekabül eden bölümü hazırlamak için halk savaşının nasıl geliştirilmesi gerektiği sorunlarını işte bu aşamada ele almamız gerekecektir. Şimdilik söyleyebileceklerimiz bu kadardır.

El Diario: Bahsettiğimiz gibi savaş güçlendirmek için Halk Gerilla Ordusu'nun askeri donatımını takviye etmek gerekecek mi? Bunu nasıl çözümlenmeyi düşünüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Evet, bu bir unsurdur. Başlangıç noktası olarak bir ilke sorununu ele almama izin verin. Her zaman başlangıç noktası olarak ilkeleirimizi alma alışkanlığına sahibiz ve bunda ısrarlıyız. Bu şekilde, ilkelerimiz rehberliğinde, somut sorunlarımızı çözebiliyoruz. Başkan Mao bize esas olanın insanlar olduğunu söylemiştir. Silahlar yararlıdır. Bu nedenle bizim görevimiz özellikle insanları hedef almaktır, onların ideolojik ve siyasi olarak güçlendirilmesini, bu durumda ordunun ideolojik ve siyasi gelişmesini ve aynı zamanda askeri inşasını hedeflemektir. Bizim hareket noktamız budur.

Silahlara gelince, Başkan bize silahların düşmanda olduğunu dolayısıyla sorunun bunları ele geçirmek olduğunu söyler ve bu esastır. Modern silahlar gereklidir ama onlar kendilerini kullanan insanın ideolojisine göre iş görürler. Lenin bize bunu öğretmiştir. Pusu kurduğumuzu söyleyebiliriz; gericiliğin silahlı kuvvetleri bunların nasıl geliştirildiğini ve yedikleri ağır darbeleri çok iyi biliyorlar. Ben burada Cayara ile ilgili Erusco'daki pusu örneğini vereceğim. Yirmi beş asker saf dışı edildi orada. Elimizden yalnız bir tanesi kurtuldu o da yaralı olarak. Bu yüzden vahşi bir katliamla karşılık verdiler. Gerçekler onların anlattığı gibi değildi. Doğrusu şudur, büyük güçler seferber etmelerine rağmen bizi yakalamayı başaramamışlardır. Ve şu da iyice bilinsin ki onların silahlarını da ele geçirdik. Onlar bunu çok iyi biliyorlar. Dahası biz bir değil iki askeri aracı havaya uçurduk çünkü yol bir kilometre boyunca mayınlanmıştı ve kaçabilecekleri bir yer yoktu. Kendisine cumhurbaşkanı diyen şahsın ve sözüm ona "komisyon" üyesi olarak Cayara'ya gidenlerin televizyon ve gazetelerde bize gösterdikleri, tabir caizse "hayali şatolar", "su üzerine çizilmiş resimler"-dir. Dolayısıyla onların silahlarının artan sayılarda bize geçmesi uzun süreden beri başlamış bulunuyor. Silahlarını bize getirmeye mecburlar, silahları bizim bulduğumuz yerlere taşımak zorundalar. Bunu yapmaya başladıklarını kabul etmek gerekiyor. Bunu niçin böyle belirtiyoruz? Çünkü onları güçlerini dağıtmaya, çok sayıda cephe açmaya mecbur ettik ve oturup pasif bir şekilde beklemek zorunda bıraktık. Bataklığa saplanmış dolayısıyla avlaması kolaylaşan bir fil durumundalar. Bu, ordunun ve genel olarak silahlı kuvvetlerin üzerinde ciddi bir şekilde düşünmek zorunda olduğu bir şeydir.

Söylediklerim, Başkan Mao Zedung'un, savaşın sonunda, Çan Kay-Şek'in iyi bir iase subayı, iyi bir silah levazımatçısı olduğu için bir madalyayı hak ettiğini söylerken bize öğretmiş olduklarının uygulanmasından başka bir şey

değildir. Ordunun bize silah transferi çoktan başlamış bulunuyor ve silahlı kuvvetler bunu çok iyi bilmektedirler. Yaptıkları gizli planlara, kurdukları bütün tezgahlara, gerçekleştirmek istedikleri büyük taarruza, biz hoş geldin diyoruz. Bu, silah transferini engellemeyecektir ve başarısızlığa uğrayacaklardır çünkü Peru halkının kendi öz çıkarlarına karşı hareket etmesini sağlayamayacaklardır. Kendileri, başlarında aşağılık, sefil bir kasap bulunan faşist bir korporativist APRA hükümeti tarafından yönetilen en kara, en kokuşmuş gericilerdir. Tarih Peru halkının faşizmin peşinden gitmediğini ve kendilerinin korporativate edilmesine izin vermeyeceklerini göstermiştir. Bu çoktandır tesis edilmiştir, bu sorun Peru'da yeni değildir, onlarca yıllık geçmişi vardır. O halde, düşmandan ele geçirdiğimiz silahlar, bizim esas kaynağımızdır.

Bundan başka, mütevazı dinamit önemli bir rol oynamaya devam edecektir, mayınlar da kitlelerin silahıdır. Bizim ilkemiz, bütün kitlenin kullanabileceği en basit silahları bulmaktır çünkü savaşımız bir kitle savaşıdır. Aksi takdirde bu bir halk savaşı olmazdı ve bizimki halk savaşıdır. Evet, bu bizi ikinci soruya, silah imalatına getirir. Silah imalatında ilerlemek için çaba sarf ediyoruz, bunu karşı taraf da artık iyi biliyor. Hükümet Sarayı'na yapılan doğrudan uyarıları, kendi ellerimizle, halkın elleriyle yapılmış olan havan toplarını iyi tanıyorlar. Söylemiyorlar ama biz biliyoruz.

Diğer kullanılan yol ise satın almaktır çünkü silah elde etmenin üç yolu vardır. Temel olanı düşmandan ele geçirmektir, ikincisi imal etmek, üçüncüsü de satın almaktır. Silah fiyatlarının yüksek oluşundan ötürü bu sonuncu sorundur ve biz yer kürenin üzerindeki en tutumlu halk savaşını yürütüyoruz. Zira imkânlarımız sınırlıdır, sahip olduğumuz imkânlar da tekrar ediyorum, halkın bize verdiklerinden ibarettir. Bir kez daha tekrarlırsak sorunu nasıl çözmeli? Lenin, her ne pahasına olursa olsun büyük miktarlarda silah ele geçirilmesi gerektiğini söylemiştir. Başkan Mao'nun bize öğrettiğine de değindim. Bizim uyguladığımız budur.

El Diario: Önderlik ettiğiniz devrimin ilerlemesi ve zaferinin bir ABD askeri işgaline yol açacağını düşünüyor musunuz? Böyle bir durumda PKP ne yapacaktır?

Başkan Gonzalo: Yanki emperyalizmi zaten müdahale etmektedir ancak bu soru üzerine somut olarak şunları da söyleyebilirim: Amerika Birleşik Devletleri komşu ülkeleri harekete geçirebilir. Israr ediyorum, askıda duran toprak ve sınır sorunları vardır, bu konuda ses çıkarmıyor olsalar da ayrıca Brezilya'ya ne gibi bir rol verildiğini hepimiz biliyoruz. Kendi askerleriyle de doğrudan müdahale edebilirler; şimdiden burada eğitim yapan adamları var.

Bir zaman önce Merkez Komitesi'nde, bu toprakları çiğnemeye gelen düşman kim olursa olsun karşı koyacağımızı ve yenilgiye uğratacağımızı kararlaştırdık. Böyle bir durumda çelişki değişecek ve ezilen ulus ile emperyalizm çelişkisi baş çelişki haline gelecektir ve bu, halkımızı seferber etmek için daha da geniş bir temel sağlayacaktır.

El Diario: Gericiler, revizyonistler ve IU oportünistleri sizin kitlelerden tecrit olmuş bir durumda bulunduğunuzu söylüyorlar. Bu konuda ne diyebilirsiniz?

Başkan Gonzalo: Bütün söylediklerimizden hareketle, kitlelerin desteğine sahip olduğumuzun görülebileceği görüşündeyim. Bunları söyleyenlere, revizyonist ve oportünistlere şu soruyu sorarız: Eğer kitle desteği yoksa sekiz yıldır uluslararası yardım almadan halk savaşı yürüten bir hareketin mevcudiyetini nasıl açıklıyorlar?

El Diario: Sekiz yıldır sağcı, revizyonist-oportünist ve tüm gerici parti ve gruplar, PKP'nin "çıldırılmış", "mezhep yapısında", "kana susamış", "Polpotçu", "dogmatik", "sekte", "narko-terörist" bir örgüt olduğu yaygarasını yapıyorlar. Partido Unifucado Mariateguista (PUM) sizin köylülüğü iki ateş arasında bıraktığınızı, militarist olduğunuzu ekliyor. Son zamanlarda da Villanueva (bir APRA görevlisi -çn) sizin "katliamcı teröristler" ve başka şeyler olduğunuzu söyledi. Bu suçlamalar konusunda ne diyorsunuz? Bunların ardında yatan nedir?

Başkan Gonzalo: Bana göre, bunlar yalandır ve halk savaşının ne olduğunu anlayamamanın işaretidir ve anlıyorum ki halk savaşının düşmanları devrimi hiçbir zaman anlayamayacaklardır. Köylülüğü iki ateş arasında bıraktığımız konusuna gelince, bu tam bir uydurmadır, çünkü Halk Gerilla Ordusu'nun ezici çoğunluğunu oluşturanlar tam da köylülerdir. Sorun, Peru devletinin, silahlı güçleri ve baskı mekanizmasıyla devrimi kana boğmaya çalıştığını kavramaktır. Biz sorunu böyle kavırıyoruz. Ve bu baylara, genel olarak savaşı, devrimci savaşı ve esas olarak da halk savaşı ve Maoizmi araştırmalarını tavsiye ediyoruz. Gerçi ben onların bunu anlayacaklarından kuşkuluyum çünkü insanın bunu anlayabilmesi için belli bir sınıf tavrına sahip olması gerekir.

Bay Villanueva'nın "katliamcı teröristler" suçlamasına gelince kendi ellerine eldiven gibi oturan katliam terimini bizim için kullanmak istemelerinin, iğrenç bir tahrifat ve gülünç seviyede kaba bir yakıştırma olduğuna inanıyorum. Tüm ülkenin ve dünyanın gözleri önünde, katliamı kimin yaptığı açıktır. Katliamcılar bizzat kendileridir, bu gerici devleti, silahlı kuvvetlerini ve baskı güçlerini yöneten APRA'dır –aşağılık katiller kendileridir. Çarpıtmalar hiçbir zaman gerçeği değiştiremez. Tarih daha şimdiden yazılmıştır, yarın da teyit edilecektir. Bunun dışında, Villanueva'nın ne kadar ömrü kaldı ki? Geleceği ne olacaktır? Bunun üzerinde düşünse daha iyi olur.

El Diario: Sekiz yıllık halk savaşının sonucunda Peru siyasi sahnesinde, toplumun ekonomik temelinde ve kitleler arasında ne tür değişiklikler meydana gelmiştir?

Başkan Gonzalo: İlk değişiklik, karşı konulmaz bir biçimde ilerleyen halk savaşındaki gelişmedir; bu ülkemizde demokratik devrimin gerçek biçimde ilk kez yaşandığı anlamına gelir. Bu Peru'da siyasetin bütün çerçevesini değiştirmiştir. Bu yüzden gericiliğin kendisi ve revizyonistlerden başlayarak onun

bütün dostlarına kadar kim olursa olsun, onu destekleyen herkes, Peru devletinin karşı karşıya olduğu birinci ve esas sorunun halk savaşı olduğu sonucuna varmışlardır. Dolayısıyla bu ülkede biz dünyayı değiştiriyoruz. Ve buradan da şu çıkıyor ki başardığımız en önemli ve esas şey, ilerleyen ve ülkenin her köşesine yayılacak olan, hareket halindeki bir yeni iktidarın ortaya çıkması ve gelişmesidir.

Ekonomik temele ilişkin olarak yeni iktidarda yeni üretim ilişkileri geliştiriyoruz. Bu ülkeyi mümkün olan tek yolla, halk savaşıyla dönüştürmek isteyenlerin, işçilerin, köylülerin ve ilericilerin yönettiği ortak bir diktatörlük yoluyla, kolektif emek ile toplumsal hayatın yeni bir gerçek temelinde örgütlenmesine dayanan toprak politikamız bunun somut bir kanıtıdır.

Gericilere gelince, halk savaşına karşı savaşmanın getirdiği iktisadi tükenişi bir kenara bırakırsak, bürokrat kapitalizmi yıkıyor, bütün bu yapıyı ayakta tutan yarı-feodal ilişkilerin gamonal temelini uzun bir süreden beri çökertiyor, aynı zamanda emperyalizme darbe vuruyoruz.

Halkımıza gelince, bu kahraman kitleler ve özellikle önder sınıf olma vasıflarını her zaman kabul ettiğimiz proletaryaya gelince ilk kez iktidarı üstlenmekte ve balın tadını damaklarında hissetmeye başlamaktadırlar. Onlar bununla yetinmeyeceklerdir. Tümünü isteyecekler ve tümüne sahip olacaklardır.

El Diario: Bugünkü durumu ve Peru'daki halk savaşının geleceğini nasıl görüyorsunuz? Sekiz yıldır önderlik ettiğiniz devrim kısa dönemde zafere ulaşmazsa Peru halkını nasıl bir gelecek beklemektedir? Bu veya başka bir hükümetin bu ciddi krizden çıkış yolu bulabileceğine inanıyor musunuz? “Tartışma Temelleri” adlı belgede, PKP, APRA'nın stratejik bir plana sahip olmadan yoluna devam ettiği tayin edici yıllara girdiğimize işaret ediyor. Devrimin zaferinin ve PKP'nin iktidarı ele geçirmesinin eşliğinde olabilir miyiz?

Başkan Gonzalo: Peru halkı giderek daha fazla seferber oluyor ve sınıf mücadelesi şiddetleniyor. Bu doğrudan halk savaşıyla bağlantılıdır ki halk savaşı sınıf mücadelesinin silah elde devamından başka bir şey değildir. Peru halkını nasıl bir gelecek bekliyor? Bence eski devleti yıkacakları yiğit gelecek ve yeni toplumu inşa etmeye başlayacakları şanlı gelecek, abidevi bir çaba olacaktır. Bunlar fedakârlık ve zorluk yılları olacaktır ama halk muzaffer çıkacaktır. Sonunda şunları hatırlamak yeterli olacaktır: Halk savaşı olmazsa bugün Peru'da olduğu gibi bir yaşın altında olan 60.000 bebeğin ölmesi sona erecek mi? Hayır. Dolayısıyla halk var gücüyle çaba gösterecek ve zorluklara göğüs gerecektir ama her geçen gün bilinçleri daha da artacaktır, gereken bedeli ödeyeceklerdir çünkü kazanacaklarını biliyorlar.

Çıkış yolu mu? Gericilerin bir çıkış yoluna sahip olmadıkları görüşündeyiz. Günümüz Peru toplumu süreci hakkındaki yorumlarımız, bürokrat kapitalizmin 1980'den itibaren yıkılma sürecine girmiş olduğu ve bunun sonucu tüm sistemin çökeceği şeklindedir ve hiçbir çıkış yolları yoktur. Ve görüyoruz ki ciddi bir kriz vardır, her ikisi de kritik olan 1980'li ve 90'lı yılların krizleri

birbirinin hemen ardından gelmiştir. Hiçbir çıkış yolları yoktur.

Tayin edici yıllara gelince bundan anladığımız, halk savaşı ile karşı devrimci savaş arasındaki çatışmanın daha güçlü bir fırtınaya yol açacağıdır ve buradan yine tekrarlıyorum: Stratejik dengeye geçileceğine inanıyoruz.

Zamana ilişkin olarak Başkan Mao şöyle demiştir: Ne kadar fazla ne kadar daha iyi savaşsak o kadar daha az zamana ihtiyacımız olacaktır. Kendi açımızdan biz bunu gerçekleştirmekle yükümlüyük. Bunu yapıyoruz ve yapacağız, öte yandan olağanüstü objektif şartlarla karşı karşıyayız. Peru toplumunun eli ayağı tutmaz hale gelmiş sisteminin içine girdiği genel kriz şartları, bu belirleyici yıllarda işlerin hızlanabileceğini göstermektedir, bu belirleyici yıllar şartları güçlü bir şekilde hızlandıracak ve devrimci durumun gelişmesine yol açacaktır.

Bugün bizim görevlerimiz nelerdir? Özetle daha fazla savaş, daha fazla yeni iktidar, daha fazla ordu, daha fazla kitle katılımı, zaferin bu şekilde geleceğine inanıyoruz.

El Diario: Son olarak dünya çapında halk savaşlarına ilişkin olarak görüşlerinizi açabilir misiniz? Süper güçler arasında bir dünya savaşı durumunda, bunun insanlığa yönelik neticeleri ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Bir dünya savaşı olabilir mi? Evet, olabilir. Köklerini ortadan kaldırmadığımız sürece bunun koşulları var olacaktır. Süper güçler açıktır ki savaşa hazırlanıyorlar ve büyük planlar yapıyorlar. Ama inanıyoruz ki komünistler ve devrimciler, kitleler, halk, dünyadaki bu kadar haksızlığı artık kabul edemeyenler, dikkatlerini süper güçler arasındaki savaş üzerinde odaklaştırmamalıdır çünkü kurtuluşumuz buradan çıkmayacaktır -zira bu savaş, dünyanın yeniden paylaşım için bir talan savaşı olacaktır. Süper güçler arasındaki dünya savaşı hegemonya için bir savaştır, başka hiçbir şey için değil. Biz onlardan ne bekleyebiliriz? Büyük kan dökümü, geniş çaplı katliamlar, yüz binlerce ölüm. Ama elbette insanlığın büyük bir çoğunluğu hayatta kalacaktır. Biz bugün geliştirdikleri atom silahlarını ve tüm modern silahları öven iğrenç fikirleri kabul edemeyiz. Ne de bizleri felç etmek için bunları şantaj olarak kullanmalarına izin verebiliriz. Dünyada birçok kez gericiler tayin edici ve kesin silahlardan ve insanlığın yok olacağından söz ettiler. Ancak bu her zaman halkı yatıştırmak ve frenlemek, köhnemiş hâkimiyetlerini muhafaza edebilmek amacıyla yapıldı. Bu nedenle dikkatimizi, çabalarımızı, heyecanımızı, irademizi halk savaşının geliştirilmesi üzerinde yoğunlaştırmalıyız diye düşünüyoruz çünkü halkın ve proletaryanın kurtuluşu, nihai ve gerçek kurtuluş mutlaka buradan gelecektir. Biz dünya çapında bir halk savaşının emperyalist bir dünya savaşına verilecek cevap olduğunu düşünüyoruz. Görevin bunu hazırlamak olduğunu düşünüyoruz ve bunu şu şekilde tasavvur ediyoruz: Halk savaşını başlatmış olanlar, onu daha da geliştirmeli, henüz başlatmamış olanlar ise yürütmeye başlamalıdır; emperyalist egemenliği, gericiliğin hâkimiyetini bu süreç yoluyla yıkacağız. Ve onları yerkürenin yüzünden silip süpüreceğiz.

Biz dünya çapında halk savaşını hep birlikte aynı anda, belirli bir gün ve saatte gerçekleşecek bir eylem olarak tasavvur etmiyoruz. Başkan Mao Zedung'un öngördüğü 50 ila 100 yıla bağlı olarak ileride gelişeceğini düşünüyoruz. Bu halk savaşını, Lenin'in belirtmiş olduğu gibi sonunda hepsi dünya çapında büyük bir kızıl ordunun demirden tugayları şeklinde birleşen büyük halk savaşı dalgaları biçiminde görüyoruz. Onu bu şekilde algılıyoruz. İzlenecek tek yolun bu olduğu görüşüdeyiz. Sorun şudur ki tekrar ediyorum: Dünya savaşı gerçekten bir tehlikedir ve korkunç bir kan dökümü olur, getireceği sonuçlar sadece sefalet, adaletsizlik, acı ve ölümler olur. Onların hâkimiyetine son vermek için bütün bunlar bir o kadar daha sebep teşkil ediyor. Dolayısıyla tek çözüm halk savaşıdır, dalgalar biçimindeki halk savaşı bizi dünya çapında halk savaşına ve tarihi görevlerini sonunda gerçekleştirecek olan enternasyonal proletarya ve halkların demirden tugaylarının birliğine ulaştıracaktır. Emperyalizmin ve gericiliğin silip süpürüleceği bu on yıllar sırasında yaşama fırsatına sahibiz çünkü Başkan Mao'nun öngörmüş olduğu şey gerçekleşecektir. Eğer biz bunu kendimiz görmezsek bizden sonra gelenler görecektir çünkü tugaylar giderek daha da çoğalmaktadır.

Sorun nedir? Kilit mesele nedir? Marksizm-Leninizm-Maozimi kumandaya koymaktır. Ve esas olarak Maoizm ile her devrimin niteliğini ve her ülkenin özgül şartlarını göz önünde bulundurarak evrensel olarak uygulanabilirliği olan, halk savaşını üstlenmektir.

IV. ULUSAL SİYASİ DURUM ÜZERİNE

El Diario: Başkan, Peru devletinin süreci ve nereye doğru gittiğine ilişkin PKP'nin tahlili nedir?

Başkan Gonzalo: Günümüz Peru toplumunun işleyişi hakkında bir tahlile sahibiz, 1895'te ortaya çıkan toplumu kastediyoruz. İçinde yaşadığımız sürecin o tarihte başlamış olduğu ve üç döneme ayrılabilceği görüşündeyiz. Birinci dönem, bürokrat kapitalizmin yayılmasının temelini döşemiştir; bürokrat kapitalizmin gelişmesinin derinleştiği ikinci dönem, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başlamıştır zira birinci dönem bu zamana dek devam etmiştir. Bürokrat kapitalizmin bu derinleşmesi devrimin şartlarını olgunlaştırmıştır. Halk savaşının 1980'de başlamasıyla birlikte üçüncü döneme, bürokrat kapitalizmin genel krizi dönemine girmiş bulunuyoruz. Günümüz Peru toplumunun çöküşü başlamış bulunuyor çünkü tarihsel olarak hurdaya çıkmıştır. Bugün şahit olduğumuz onun sonudur ve koyulunması gereken tek doğru güzergâh, onu toprağa gömmek için muharebe vermek, savaşmak ve mücadele yürütmektir.

El Diario: Bürokrat kapitalizm tezini neden temel tez olarak görüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Başkan Mao Zedung'un bu tezini kilit nokta olarak görüyoruz çünkü bu tezi kavramadan ve ele alıp kullanmadan, demokratik devrimi sosyalist devrime doğru kesintisiz devam ettirmeyi bir yana bırakalım, demokratik devrimin kendisini geliştirmek mümkün değildir. Başkan Mao'nun bu tezini bir kenara bırakmak gerçekten çok hatalı olur. Açıkçası, geri ülkelerde kapitalizmin gelişmesi veya bağımlı kapitalizmden söz ederek Mao'nun tahlillerini altüst ediyorlar ki bu devrimin niteliğini değiştirmekten öte bir yere götürmez. Peru toplumunu ve geri diye tabir ettikleri toplumları ancak Başkan Mao'yu başlangıç noktamız olarak aldığımız takdirde anlayabileceğimize inanıyoruz.

Peru'da bürokrat kapitalizmin, 1895'te, demin anlattığım üç dönem içerisinde ortaya çıkmaya başladığı görüşündeyiz. Anlayışımız şu şekildedir: Kapitalizm, yarı-feodal bir temel üstünde ve emperyalist tahakküm altında gelişmiştir. Bu geç doğmuş bir kapitalizmdir -feodalizme bağlı ve emperyalist tahakküm altında ortaya çıkan bir kapitalizmdir. Başkan Mao Zedung'un bürokrat kapitalizm adını verdiği şeyi üreten şartlar bunlardır. Bürokrat kapitalizm, ülke ekonomisini kontrol altında tutan büyük tekelci sermayelere bağlı olarak gelişir. Bu sermaye, Başkan Mao'nun dediği gibi büyük toprak ağaları, komprador burjuvazi ve büyük bankerlerin sermayesinden oluşur. Dolayısıyla bürokrat kapitalizm -yine tekrarlıyorum- feodalizme bağlı, emperyalizme bağımlı ve tekelci bir tarzda ortaya çıkar. Şunu akılda tutmalıyız: Tekelcidir. Gelişmesinin belirli bir aşamasında bu kapitalizm devlet iktidarı ile bütünleşir ve devletin iktisadi imkânlarından yararlanır. Devleti iktisadi bir manivela olarak kullanır ve bu süreç büyük burjuvazinin bir diğer kliğini; bürokrat burjuvaziyi yaratır. Bu, zaten tekelci olan ve şimdi devlet mülkiyeti altına da giren bürokrat

kapitalizmin daha da gelişmesine yol açar. Ama bütün bu süreç, devrimi olgunlaştıran şartları doğurur. Başkan Mao'nun bürokrat kapitalizm hakkındaki tezinde, siyasi açıdan önemli bir diğer kavram da budur.

Bürokrat kapitalizmi kavransak Peru'nun nasıl yarı-feodal şartlara, bürokrat kapitalizme ve başta Yanki emperyalizmi olmak üzere emperyalist tahakküme sahip olduğunu çok iyi anlarız. Demokratik devrimin anlaşılması ve yürütülmesi için kavranması gereken nokta budur.

Evet, bürokrat kapitalizmin başka ne gibi önemi vardır? Başkan Mao, demokratik devrimin bazı sosyalist ilerlemeleri gerçekleştirdiğini ve bunların zaten örneğin (Çin'de-çn) kırsal bölgelerdeki üs alanlarında ortaya çıkan karşılıklı yardım ekiplerinde ifadesini bulduğunu söyler. Demokratik devrimden sosyalist devrime geçebilmek için, ekonomik açıdan bakıldığında, bürokrat sermayenin bütününe el konulması şarttır, bu yeni devletin ekonomiyi kontrol etmesini, yönlendirmesini ve böylece sosyalist devrimin gelişmesine hizmet etmesini sağlar. Görüşümüzce bu stratejik anlayış büyük öneme sahiptir ve -tekrar ediyorum- maalesef bu göz ardı edilmektedir ve göz ardı edildiği müddetçe, içinde mücadele ettiğimiz bugünkü şartlarda demokratik devrimin ne olduğunu doğru olarak kavramak mümkün olmayacaktır.

Bürokrat kapitalizmi, doğrudan kontrolü altında tuttuğu ekonomik üretim araçları ile devlet tarafından geliştirilen kapitalizm olarak görmek yanlıştır. Bu yanlıştır ve Başkan Mao Zedung'un tezine uymaz. Şöyle düşünün bir: Eğer bürokrat kapitalizm sadece devletin mülkiyeti altında olan kapitalizmden ibaret olsa ve devlet sermayesine el konulsa bu durumda diğeri yani devlet mülkiyeti altında olmayan tekeli sermaye, kimin elinde kalacaktır? Gericilerin, büyük burjuvazinin. Bürokrat kapitalizmi devlet tekeli kapitalizmi ile bir tutan bu tanımlama, revizyonist bir anlayıştır ve partimiz içinde sol tasfiyeciler tarafından savunulmuştur. Bu nedenle, bu sorunun çok önemli olduğu görüşündeyiz.

Bundan başka, siyasi olarak bu, büyük burjuvaziyi ulusal veya orta burjuvaziden berrak bir şekilde ayırt etmemizi sağlar. Bu da büyük burjuvazinin herhangi bir kliğinin ya komprador ya da bürokrat burjuvazinin, kuyruğuna düşmemek için meseleleri anlamamıza yardımcı olur zira revizyonizmin ve oportünizmin, Peru'da yaptığı ve bugün de yapmaya devam ettiği budur. Büyük burjuvazinin bir kliğini ulusal ve dolayısıyla ilerici burjuvazi olarak göstererek onları destekleme şeklindeki yanlış politika on yıllardır savunulmaktadır. Bürokrat kapitalizmin kavranması, tekrar ediyorum, ulusal burjuvazi ile büyük burjuvazi arasındaki farkı anlamamızı ve Mariategui'nin tesis ettiğini tam anlamıyla ele alarak benimsememiz gereken doğru taktikleri kavramamızı sağladı. Bu nedenle bürokrat kapitalizm tezinin son derece önemli olduğu görüşündeyiz.

El Diario: Bugünkü konjonktür ve sunduğu ihtimaller hakkındaki siyasi ve iktisadi tahlillerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu durum PKP açısından elverişli midir? Gericilik, revizyonizm ve oportünizm açısından nasıldır?

Başkan Gonzalo: Bürokratik kapitalizmin genel bir krize girmiş olduğu görüşündeyiz. Ayrıca görüşümüzce bu bürokrat kapitalizm doğuştan hastadır çünkü yarı-feodalizmden türemiştir (ya da ona bağlıdır) ve emperyalizmden türemiştir. Açıkta ki yarı-feodalizmin zamanı geçmiştir, emperyalizm de ölüm yatağındadır. Tedavisi mümkün olmayan iki hastalıktan mustarip, ölüme mahkûm bir ana babadan ne tür bir çocuk doğabilir? Çöküş aşamasına girmiş hastalıklı bodur bir hilkat garibesi. Görüşümüzce kriz giderek keskinleşmektedir, bazı iktisatçılar tarafından bile belirtildiği gibi bu içinden bir türlü çıkılamayan, sadece küçük iyileşme dalgalarının görüldüğü, aşağı yukarı 30 yıldır süren bir krizdir. Veya APRA'nın kendi iç dokümanlarında söylediği gibi 1970'lerin ortalarından bu yana süregelen bir krizdir.

Her krizin bir öncekinden daha kötü olduğunu görebiliyoruz. İki can alıcı on yılın, 1980 ve 1990'lı yılların da birbirini takip ettiği gerçeği buna eklenirse durum meydandadır. Kendileri ne diyorlar? Bugünkü hükümetin bir sonrakilere bu son derece ciddi durumu miras bırakacağını, yerine gelecek olanların da bunların kendi seçim yenilemesi yoluyla geleceklerini varsayıyoruz, kendilerine kalan sorunları bir şekilde düzeltmenin yollarını arayacağını söylüyorlar, dolayısıyla 1995'e kadar herhangi bir gelişmeyi düşünerek bile durumda değil -ve bu, zaten 20 yıl geride olan bir ülkede söyleniyor. Bu yüzden, bunların geleceğinin son derece karanlık olduğu görüşündeyiz. Bu durum, devrim için halk savaşı için parti için elverişli midir? Evet elverişlidir. Her şeyden önce ve esas olarak sınıf ve halk için elverişlidir çünkü bütün çalışmalarımız onlar içindir ki sınıfımız kendisi yönetebilsin, önderlik edebilsin, halk özgürlüğünü kullanabilsin, asırlardır süren açlığını giderebilsin. Gericilik ve revizyonizm için hiçbir gelecek görmüyoruz. Onların Siyam ikizleri gibi birbirine bağlı oldukları ve böylece birlikte mezara gideceklerini düşünüyoruz. Görüşümüz budur.

El Diario: APRA hükümetini neden faşist ve korporatist olarak niteliyorsunuz? Bunu nasıl temellendiriyorsunuz? Alan Garcia Perez'in Ayacucho'daki APRA Gençlik Kongresi sırasında ve ayrıca Paíta'da yaptığı konuşma hakkında görüşleriniz nelerdir? Yeni Bakanlar Kurulunun ekonomik tedbirleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: APRA hükümetinin nitelendirilmesi ile ilgili olarak... Tarihi yönüne bakmadan çünkü bunun şimdi değinmemiz gerekmeyen farklı tarafları vardır. Peru devletinin yönetimi karşılıklı anlaşmayla APRA'ya verildiğinde APRA'nın karşı karşıya olduğu somut durum zorluklarla doluydu. APRA'nın içinde iki eğilim vardı. Biri faşist, diğeri ise demo-liberaldi. APRA bu durumdaydı ve bu demo-liberal konum, 1920, 1933 ve 1979'da tesis edilen gerici anayasal düzenin muhafazası anlamını taşıyordu. Demo-liberal düzen derken bunu kastediyoruz.

APRA bir sorunla karşı karşıyaydı -ekonomiyi harekete geçirmek için yatırımlara ihtiyacı vardı ya da daha somut bir ifadeyle, gösteriş kabilinden bir başarı vitrini sunmak zorundaydı. Yaptığı da aynen bu olmuştur, bize cam kadar nazik bir başarı vitrini sunmak için elinden azıcık imkânı da tüketmiştir. Ve

bunun kanıtını bugün görüyoruz. Bu nedenle APRA'nın planının iyi bir iktisadi plan olduğu hiçbir şekilde iddia edilemez çünkü madem o kadar iyi bir iktisadi plandı, neticeleri neden bu kadar kötü oldu? Mantıklı değil. Dolayısıyla APRA komprador burjuvazinin sermayesine başvurmak zorunda kaldı, onlar da elbette belirli şartlar öne sürdüler. Böylece 1985'in sonlarına gelindiğinde, büyük burjuvazinin, özellikle de komprador burjuvazinin kendisini toparlamaya ve servet yüklemeye başladığı bizzat APRA'nın kendi belgelerinde söyleniyor. 1986 yılı onlar için adeta bir cennetti. Söylediklerine göre, milyarlarca dolar kar elde ettiler, daha sonra bu karları yatırım için kullanabileceklerini düşünüyorlardı. Ama bu plan işlemeyecekti, ekonomi kaçınılmaz olarak krize girecek ve çıkmaza saplanacaktı dolayısıyla yatırım yapamayacaklardı. O zamandan bu yana aralarındaki çatışma daha da keskinleşti, büyük burjuvazinin iki kliği arasındaki mücadeleler bunun sonucudur.

Öte yandan APRA, halk cephesinde kitlelerin tatmin edilemeyen muazzam ihtiyaçları ile karşı karşıyaydı. Her zamanki gibi demagojik bir şekilde herkeşe vaatlerde bulundular; demagojik bir şekilde, çünkü APRA'nın amacı gerici iktisadi süreci geliştirmeye, yaymaya çalışmaktan başka bir şey değildi ve bu yöntem halkın gelirini dizginlemeden gerçekleştirilemez. Çünkü kârlar nereden geliyor? artı değerden. Bu nedenle kitlelere ilişkin sorunları vardı ve bunu biliyorlardı; baskıcı, halk aleyhtarı, sendika aleyhtarı, işçi düşmanı politikalarının sebebi budur. Bu başından beri görülebilirdi. Ancak başka durumlar da vardı, halk savaşı vardı. APRA istese de istemese de halk savaşıyla yüz yüze gelmek zorundaydı ki halk savaşı artık merkezi problemlerden biri durumundaydı.

Bütün bu şartlar, kendi çıkmazlarına bir çare bulmak için APRA saflarında değişiklikler olmasını belirleyen şartlardı. Ama APRA bunu ne zaman çözdü? Muamma 1986'daki katliamla çözüldü. Başta halk savaşı olmak üzere kitlelerin sınıf mücadelesi ve ayrıca söz konusu katliam, APRA'yı faşizmi ve faşist kliğin zaferini seçmeye itti. Görüşümüzce bu ta o zaman gerçekleşti ve sadece Peru'da değil bütün dünyanın gözünde bugün hepimizin kabul ettiği APRA'nın prestij kaybı ve gerilemesi başladı.

Neden faşist diyoruz? Garcia Perez'in Temmuz 1985'te yaptığı ilk konuşmada yer almış olmasına rağmen APRA içindeki faşist klik, korporativizasyonu gerçekleştirmek için siyasi tedbirler aldı. Faşist ve korporatist deyince neyi kastediyoruz? Bizce faşizm liberal-demokratik ilkelerin yadsınmasıdır, 18. yüzyıl Fransa'sında ortaya atılan ve geliştirilen burjuva demokratik ilkelerin yadsınmasıdır. Bu ilkeler, bütün dünyada gericiler tarafından, burjuvazi tarafından bir kenara atılmaktadır. Burjuva demokratik düzenin krizini ilk olarak Birinci Dünya Savaşı bize göstermiştir ve bunun sonucu daha sonra faşizm ortaya çıkmıştır. Bu nedenle APRA içinde de vuku bulan şey, burjuva demokratik düzenin ilkelerinin yadsınmasıdır ve her geçen gün anayasada yer alan bütün hak ve özgürlüklerin yadsındığına şahit oluyoruz. Faşizmi ideolojik planda, tanımlanmış bir felsefesi olmayan eklektik bir sistem olarak görüyoruz.

İşine gelene göre şuradan buradan toplanmış bölük pörçük bir felsefi tavrıdır. Bu Garcia Perez'de açık bir şekilde ifadesini buluyor. Afrika'da Harare'ye gittiğinde Afrikalı olur ve Afrikalıları selamlar, Kenneth Kaunda'yı selamlar. Hindistan'a gittiğinde Gandhi'yi selamlar, Gandici olur. Meksika'ya gittiğinde Zapata'yı selamlar, Zapatistacı olur. Eğer bir gün gelir de Sovyetler Birliği'ne giderse Perestroykanın büyük savunucusu olacaktır. Kendisinin böyle olmasının sebebi, faşizmin ideolojik, felsefi eğitimidir, faşizm kesin bir tavra sahip değildir, eklektiktir, eline geçeni kullanır.

Korporatizme gelince... Korporatizmden devletin korporasyonlara dayandırılmasını anlıyoruz ki bu parlamentarizmin yadsınmasını ima eder. Bu, Mariategui'nin "Dünya Krizinin Tarihi"nde vurgulamış olduğu önemli bir noktadır. Mariategui, burjuva demokrasisinin krizinin, açık ifadesini parlamentarizmin krizinde bulunduğunu söylüyordu. Buradaki parlamentoya bakıldığında, son on yıllarda bu ülkedeki en önemli kanunları çıkartanın yürütme organı olduğu doğru olduğu halde, kendi amaçları için çıkardığı bütün temel kanunları yürütmenin kendi tekeline alması da bu APRA hükümeti zamanında olmuştur. Bugüne kadar parlamentodan hiçbir önemli kanun çıkmamıştır. Bu bir gerçektir, yürütmeye her şeyi yapma veya yapılanı tersine çevirme yetkisi verilmiştir. Her şey parlamentarizmin yadsımasıdır.

Korporatizm sorunu ülkemizde yeni bir sorun değildir. Daha 1933'te, Peru devletinin bu yüzyıldaki ikinci yeniden inşası sırasında, anayasa tartışıldığı sırada, Victor Andres Belaunde Peru toplumunun korporatifleşmesini ortaya atmıştı. Anayasa Rapor Komitesinin başkanı Villaran buna şöyle karşı çıkmıştı: Eğer hiçbir korporasyon yoksa, nasıl korporatifleşeceğiz? Bu da meselenin zorluğundan kaçınan bir ifadeydi. Dolayısıyla bu işin geçmişi de vardır. Kitabı daha yeni yayınlanan Bay Belaunde hakkında bugün bu kadar konuşulduğuna göre, onun öne sürdüğü kıstası hatırlamak yerinde olacak: para üzerinde yoğunlaşan liberalizm karşısında ve bireyi yadsıyan komünizme karşı, gerekli olan, orta çağ modellerini izleyen korporatist sistemdir. Korporatizmin bağlarını ve köklerini görmek için bunu aklıda tutmak iyi olur, ayrıca bunların geçen yüzyıldan bu yana Papalık tarafından ortaya atılan tavırlarla sıkı sıkıya bağlı olduğunu da çok iyi aklıda tutmalıyız.

Velasco da ülkeyi korporativize etmeye çalıştı. Örneğin tarım üreticileri korporasyonlarının oluşturulmasına bu amaçla başladı. Kendi çıkardığı 17716 sayılı tarım yasası, siyasi olarak korporatist temeller kurmayı hedefliyordu. Aynı şekilde sanayi kanunu da. Nasıl? Sanayiciler çevresi aracılığıyla. Ayrıca hiçbir zaman gerçekleşmeyen ünlü siyasi örgütlenmesi de açık bir şekilde faşist ve korporatist pozisyonlar ortaya atıyordu. Ama bunu Peru'da gerçekleştiremediler. Ve ne yapmaya çalışıyorlar? Ne istiyorlar? Korporasyonlar oluşturmak yani üreticileri ve toplumu oluşturan bütün öğeleri korporatist hatlar çerçevesinde örgütlemek istiyorlar. Varsayalım ki küçük fabrika üreticileri, tarım üreticileri, tüccarlar, meslek sahipleri, öğrenciler, kilise, silahlı kuvvetler, polis kuvvetleri hepsi kendi delegelerini seçiyor ve bu şekilde bir korporatif

sistem oluşturuyorlar. İşte bunu hedefliyorlar ve bugün APRA'nın yaptığı budur. Bölgeler ve mikro-bölgeler, bunlar ne anlama geliyor? Bugünkü bölgeler tesis etme planı ülkemizin korporativizasyonuna hizmet etmektedir, bu nedenle sadece APRA'nın seçimlerdeki siyasi bir manevrası olduğu için değil aynı zamanda korporatist bir sistem olduğu için buna açıktan karşı çıkmak zorundayız, bundan da öte, oluşmuş bir ulusal bütünlüğe sahip olmayan bir ülkeyi tehlikeye sokmaktadır. Bunlar son derece ciddi meselelerdir. Bu nedenlerden ötürü hükümetin faşist ve korporatist bir hükümet olduğunu söylüyoruz. Propagandasını yapmaya çalıştıkları yol, ellerindeki bütün imkânlarla başvurarak ne olursa olsun empoze etmeye çalıştıkları bölgeler planı konusuna verdikleri önemden kaynaklanıyor. Gördüğümüz budur, Garcia'nın söylediklerini hayata geçiremeyen bütün olağanüstü parlamento toplantıları bundan ötürüdür. Geçen yıl şöyle demiştir: ya bölgeler oluşacak ya da artık bana Alan Garcia Perez demesinler. Bir yıl geçti, bugün kendisini nasıl adlandırıyor bilmiyorum çünkü bölgeler halen oluşturulmuş değil. Şimdi de yıl sonuna kadar oluşturulacağını söylüyorlar. Bakalım göreceğiz.

Faşizmi terör ile baskı ile özdeşleştirme meselesine gelince, bunun hata olduğu görüşündeyiz. Mesele şu: Eğer Marksizm hatırlanırsa devlet örgütlü şiddettir, klasik tanımlama böyledir. Bütün devletler diktatörlük oldukları için şiddete başvururlar. Aksi takdirde baskı ve sömürü için nasıl kendilerini empoze edeceklerdi? Edemezlerdi. Dolayısıyla, sonuç olarak faşizm daha yaygın, daha arıtılmış, daha meşum bir şiddet geliştirir. Ama faşizmi şiddetle özdeşleştirmek kaba bir hata olur. Bunlar Peru'da İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelişen düşüncelerdir, revizyonist Del Prado tarafından savunulmuş ve birçok kez dile getirilmiş olan düşüncelerdir. Aynı fikirler revizyonist Dammert tarafından da dile getirilmiştir.

Faşizmi terör ile bir tutmak, "Dünya Yaşamının Şahsiyetleri ve Yönleri" adlı eserinde H. G. Wells'den söz ederken burjuva devletin bir gelişme sürecine sahip olduğunu ve bu gelişme sürecinin onu faşist ve korporatif bir sisteme götürdüğünü söyleyen Mariategui'yi anlamamak demektir. Mariategui'nin daha önce değindiğimiz "Dünya Krizinin Tarihi" veya "Günümüz Sahnesi" adlı eserleri incelendiğinde bu çok iyi anlaşılabilir, unutmayalım ki Mariategui bunu bizzat yaşamış, incelemiş ve doğrudan tanımıştır.

Bu ülkede, faşizmi, ideolojisinden, siyasetinden, örgütsel biçiminden başlayarak farklı yönleriyle görmek, şiddeti ve terörü nasıl kullandığını değerlendirmek zorundayız. Bugün nasıl daha arıtılmış, daha gelişmiş, daha geniş, vahşi ve barbar bir şiddet kullandığını görüyoruz. Terör denen budur. Ancak bunun dışında, beyaz terör her zaman uygulanmıştır, öyle değil mi? Gericiler, zorluklarla karşılaştıklarında, her zaman beyaz terör uygulamışlardır. Bu nedenle faşizmi hiçbir zaman basitçe terörle özdeşleştirip teröre indirgememeliyiz. Faşizmin daha has şiddet olduğu ve terörizmin geliştirilmesi olduğu doğrudur, evet, ama bu onun bütünü değil sadece bir unsurudur, faşizmin gericisi şiddeti yayma metodudur.

Garcia Perez'in APRA Gençlik Kongresi'nde yaptığı konuşmaya gelince: özetle, APRA içinde, yakında yapacakları kongreyle ilgili olarak şiddetli bir mücadele mevcuttur ve sorun, Garcia Perez'in silahlı kuvvetlerle iş birliği içinde iktidarda kalmasına hizmet edecek şekilde parti üzerindeki kontrolünü muhafaza edip etmeyeceğidir. APRA gençliği uzun bir süredir hükümetin çalışmalarından hoşnutsuzdur ve bu Ayacucho Kongresinde büyük ölçüde kendisini göstermiştir. Ve Garcia Perez, açıklamak, kendisini haklı çıkarmak ve kurtarıcı olarak sunmak için acz içinde oraya gitmek zorunda kalmıştır. İstedığı budur çünkü führerliğe olan iştahını doyumak için gençliği kazanmanın önemini görüyor. Görüşümce budur işin özü. Partimiz hakkında söyledikleri ve partimize karşı duyduğu sözde hayranlık meselesine gelince bu sadece APRA içindeki mücadeleyi yansıtıyor, yoksa katliamcı bir kasabın, her gün halkı, savaşıları, komünistleri katleden bir kişinin bize hayranlık beslemesi mümkün değildir. Bunlar demagogik pozlardır, APRA Kongresi ile ilişkili olan ve siyasi geleceğine hizmet eden iştah ifadeleridir, Garcia oldukça genç olduğu için hâlâ birçok kozu birden oynayabilmektedir.

Paita'ya, "Paita Konuşması"na gelince özünde faşist bir konuşmadır, açıktan faşist bir konuşma. Bazılarının dediği gibi yaygara koparan parlamenterlerin kulağını çekmek için yapılmış bir konuşma değildir. Bu yaygaralara onlar arasında sık sık rastlanır ve bunda olağanüstü bir şey yoktur. Mesele bu değildi, doğrudan faşist bir konuşmaydı bu. Garcia Perez führer olmak istiyor. Kendisini "Conductor" (Şef - çn) diye adlandırmalarının bir nedeni vardır. Milletvekili Roca kendisine birçok kez böyle hitap etti. "Conductor" Führer'e eşit değil midir? Almancada aynı anlama geliyor. Bu nedenle bazılarının ona "çırak führer" adını takmaları bence doğrudur. Ama sonuçta kendisinin dizginlenemeyen bir iştaha sahip, bunun tatmin etmek için her şeyi yapmaya hazır adi bir demagog olduğunu gösteriyor. Görüşümce kendi kendini putlaştırmak onun özelliklerinden biridir.

Yeni kabinenin ekonomik tedbirlerine gelince, beklendiği gibi kimse bunlara katılmıyor. Elbette hiç kimse bunlara katılmıyor, hele halk hiç katılmıyor ve bizi ilgilendiren de budur. Bu nedenle burada ikili bir çelişki ortaya çıkıyor. Birincisi, komprador burjuvazi ile olan çelişki çünkü iktisadi tedbirler yetersizdir. APRA hükümetinden daha fazla tedbir almasını ve planını açıklamasını istiyorlar çünkü mevcut plan 18 aylıktır ancak sadece genel ana hatlardan ibarettir, önemli sorunlara somut değinmiyor. (APRA yoluna bu şekilde 5 yıl devam edecek, bir acil plandan diğerine ve oradan da yeni bir acil plana. Bir acil plandan ötekine, bu hükümette gerçekleştirmeye çalıştığı planların tümünden bozulması anlamına geliyor. Burada kendi belgelerine değiniyorum.) İkinci çelişki kaçınılmaz olarak halk ile olan çelişkidir, yeni sermaye yaratılması için kemerleri sıkılan halk ile. Sermaye nereden ve nasıl elde edilebilir? Ücretler düşürülerek. Özetle alınan tedbirler bunlardır ve bu yüzden APRA'nın zaten var olan sorunlarının üstüne daha da sorun yaratmışlardır. Bu arada APRA demagogik bir şekilde içinde hareket ettikleri düzenin kendileri üzerine empoze ettiğini tehir etmeye devam etmektedir -ki bunu yaratan da kendileridir, kukla

oldukları için, çünkü ABD ile emperyalizm ile uzun zamandır iş birliği içindedirler. Dünya Bankası ve Uluslararası Gelişme Bankası (IDB) ile ilişkileri son derece açıktır ve bugün IMF'nin prestij kaybetmesinden ötürü emperyalistlerin daha çok başvurdukları organlar bunlardır -ancak APRA büyük ihtimalle IMF'nin kucacağına geri dönecektir. Dolayısıyla bu iktisadi tedbirler durumu düzeltmemektedir, daha da kötüleştirmektedir. Ve bütün ağırlığı kitlelerin sırtına binecek olan son derece ciddi ve kritik bir ekonomik durumla karşı karşıya kalacağız.

El Diario: Başkan, önümüzdeki seçimlerin şekillenişini ve bir darbe veya bizzat hükümetin destekleyeceği bir darbe ihtimalini nasıl görüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: İzin verirseniz, seçimlerle ilgili olarak esas noktanın seçimleri boykot etmek ve mümkünse engellemek olduğunu söylemek istiyorum. Neden bunu söylüyoruz? Halkın bundan kazanacağı nedir? Hiçbir şey. Seçimin yenilenmesiyle hiçbir şey kazanmayacaklardır. Ülke tarihinin bunu çok açık bir şekilde doğruladığı görüşündeyim. "Dünya Devriminin Hizmetinde Halk Savaşını Geliştir" adlı belgede buna işaret ettik, bunun böyle olduğunu kanıtladık ve hiç kimse bunun tersini kanıtlamamıştır. IU'nun aldığı oy yüzdesinin, nasıl çoğunluğun seçimlere karşı olduklarını ifade etmelerini engelleyen bir durum olduğunu gösterdik. Bunun sergilenmiş olduğu görüşündeyim. Peru'daki eğilimin ne seçimlerden ne de yeni bir hükümetten hiçbir şey beklememek olduğunu ortaya koyduk ve gerçekler bunu ispatladı. Genel eğilim seçimleri reddetmektir. Sorun nerede yatıyor? Revizyonizmin ve oportünizmin seçimleri pazarlamaya devam etmelerinde, sorun burada yatmaktadır. Bu durumda kilit nokta nedir? Seçim sürecine darbe vurmak ve ne anlama geldiğini teşhir etmektir, seçimin eski ve köhnemiş düzenin yetkililerinin yenilenmesinin sağlamaktan başka hiçbir anlama gelmediğini. Çünkü seçimlerin demokratik bir kazanımın korunması anlamına geldiğini söyleyemezler. Bu artık hiç kimsenin inanmayacağı eski bir masaldır. Bu bize, Temsilci Meclis döneminde bugünkü PUM içindekiler tarafından anlatılan bir masaldır. Ve daha sonra, 1980'de, demokratik ortam olduğunu, devrim öncesi bir durumda bulunduğumuzu, parlamentoyu bir kürsü olarak kullanarak devrimci bir duruma geçebileceğimizi söylediler -sonradan da dikkatimizi mevcut düzenin savunulması üzerinde yoğunlaştırmamız gerektiğini. Görüşümce halk arasında esas olan, çoğunluğun seçimleri reddetmesidir, bunu sadece boş oy kullanarak ifade etseler bile. Bu önemlidir, çünkü bu şekilde halk kitlelerimizin yani seçimin çözüm yolu olmadığını daha şimdiden anlayan büyük çoğunluğun iradesi ifadesini bulmuş olacaktır.

Görüşümce, halkın dikkatini seçimler üzerinde yoğunlaştırmak amacıyla, seçim kampanyasını öne sürerek seçimleri kullanmak istediler. Ama görüyoruz ki bu plan iki nedenden ötürü başarısızlığa uğramıştır. Birincisi, halkın yüze olduğu ciddi sorunlar ve savaşkanlıklarını her geçen gün arttırmalarıdır ki halk savaşı da buna hizmet etmektedir. İkincisi, bütün mevcut siyasi kurumları büyük kargaşaya boğan çelişkilerdir. Görüşümüzce IU bir çelişki yumağıdır,

sözde FREDEMO da öyledir, APRA ise parti serserileriyle kaynaklı bir kazandır. Gerçekten öyledir. Ve şayet halkın dikkatini saptırma hevesleri başarısızlığa uğramışsa ve şartlar gerçekten de muhteşem bir geleceğe sahip bir halk savaşının şartlarıysa, ki öyledir, ülkeyi dönüştürmek isteyen bütün devrimcilerin hedef almaları gereken şey, halkın bu süreci reddetmesi için çalışmasıdır. Yetkililerini nasıl değiştiriyorlarsa değiştirsinler. Bu onların sorunudur, bizim değil, biz durumu böyle görüyoruz.

Darbe ihtimaline gelince, bu ülkede bir darbe ihtimali her zaman mevcuttur. Halk savaşına karşı koyabilecek herhangi bir siyasi güç görmediğini belirten ordunun, daha şimdiden korktuğu belli oluyor. Eğer ordu bunu söylüyorsa, demek ki her an bir darbe olabilir. Ama bu çeşitli şekillerde olabilir, bu da başka bir meseledir. Uruguay'daki Bordaberry benzeri bir şey olabilir ki bu durumda Bordaberry'nin rolünü Garcia Perez oynayacaktır. Bu kendi tezgâhladıkları bir darbe de olabilir, Garcia Perez'in el altında bulundurduğu bir başka koz da budur, çünkü darbe onun, aslında olduğu gibi başarısızlığa uğramış bir siyasetçi olarak değil bir kurban olarak paçayı kurtarmasını sağlar. Ve yaşı genç olduğundan, bir süre sonra bir kahraman olarak ve demokrasi savunucusu olarak dönüş yapabilir. Bu nedenle bu demagoji hokkabazının destesinde bulundurduğu, el maharetiyle çekip kullanabileceği kozlardan biri de budur. Daha da derinden incelersek silahlı kuvvetler gerçekten de her seferinde güçlerini arttıran daha da geliştirilmiş bir karşı-devrimci savaş yürütmek zorundadır. Mesele budur. Ve görüşümüzce çelişkiler, devrimle yani halk savaşına önderlik eden Peru Komünist Partisi ile gericiliğin yani Peru'da karşı-devrimci savaşa önderlik eden silahlı kuvvetlerin karşı karşıya geleceği istikamette gelişmektedir.

El Diario: Başkan, Alan Garcia Perez ile diyalogu kabul eder misiniz?

Başkan Gonzalo: Diyalog konusunun oldukça sözü edilmektedir ve ayrıca süper güçlerin, özellikle de sosyal emperyalistlerin oynadığı oyunun bir parçasıdır. Biz durumu şu şekilde görüyoruz: İlişkilerin ve diplomatik pazarlıkların olabileceği ve bunların halk savaşının gelişmesinde bir gereklilik olduğu bir an gelebilir. Örneğin Başkan Mao Zedung'un Çan Kay Şek ile yaptığı görüşme. Bu bilinen bir gerçektir. Bunu Vietnam'da da gördük. Bu, devrimci bir savaşın ve daha da fazla, bir halk savaşının gelişmesinde bir aşamadır. Ama şu kavrayıştan yola çıkmalıyız ki diplomatik toplantılarda kâğıt üzerine imzalanan anlaşmalar, sadece daha önce muharebe meydanında kesinleştirilmiş olanı yansıtır çünkü hiç kimse açık bir şekilde kaybetmemiş olduğu şeyden vazgeçmez. Bu anlaşılacak bir şeydir. Peki, diye bir soru gelebilir, Peru'da bu an gelmiş midir? Bu an henüz gelmemiştir. O halde diyalog meselesi neden ortaya atılıyor? Diyalog sadece halk savaşını dizginlemeyi, ona zarar vermeyi hedefler; bunu hedefler, başka bir şeyi değil. Dolayısıyla ısrar ediyorum, ilişki ve diplomatik pazarlıklar için zaman henüz gelmemiştir, hiçbir anlamı yoktur.

Gerisi, görüşümce Belaunde hükümeti zamanından bu yana kışkırtılan demagojik bir meseledir, o sıralar Birleşik Sol'dan biri tarafından verilen ve kabul edilen bir önerge üzerine zamanın cumhurbaşkanı geçerli bir muhabatı

olmadığını belirtmişti. Boş laflar! Özünde ipsiz sapsız ucuz bir demagojiden başka bir şey değildi ve bugün de öyledir. Peki diyalog hakkında kim konuşuyor? Revizyonistler, oportünistler ve APRA'dan, bu demo-burjuva liberal düzenden, bu gerici düzenden umudu olanlar, bunlar konuşuyor. Ama susturmayı, çökertilmemizi önerenler yine bunlar değil midir? İştahlarını gidermek için kurdukları meşum düşlerinin parçası olarak bizi ortadan kaldırmayı, daha iyi nasıl susturulacağımızı önerenler yine bunlar değil midir? Bunlardır. Ne tesadüf! Bu nedenle, bu diyalog meşum bir ihanettir. Ayrıca, şu soru da sorulabilir: Garcia Perez ile onun hiç uygulamamış olduğu bir af anlaşması yapanlar, nasıl oluyor da diyalog hakkında konuşabiliyorlar?

Bu nedenle, görüşümce diyalog hakkındaki bütün bu gevezelikler, tekrar ediyorum, halk savaşına zarar vermeye çalışmaktan başka bir şey değildir çünkü gerçekte hiçbir alakası yoktur. Vakti geldiğinde, halk savaşı zorunlu olarak diplomatik pazarlıklar da yürütecektir. Ama bizim yapacağımız diplomasi, iktidarın bütün ülkede toptan ve tamamıyla ele geçirilmesini hedefleyecektir. Bir Kuzey Vietnam ve bir Güney Vietnam istemiyoruz, bir Kuzey Kore ve bir Güney Kore istemiyoruz. Bir Güney Peru ve bir Kuzey Peru istemiyoruz, tek bir Peru istiyoruz. Koşulumuz budur: toptan, tam ve mutlak teslimiyet. Buna hazırlar mı? Hayır. Onlar bizi çökertmeyi planlıyorlar; bu nedenle diyalog, bütün demagojik ve kaba gevezeliklere rağmen bu aynı planın bir parçasından başka bir şey değildir.

El Diario: Birleşik Sol ve siyasi çizgisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce bu revizyonist cephenin nasıl bir geleceği olacak? PKP'nin Ulusal Halk Meclisi'ne (Asamblea Nacional Popular - ANP -çn) ilişkin tavrı nedir?

Başkan Gonzalo: Bu meseleye çok kısaca değinmek istiyorum. İlkın, Birleşik Sol'un bugünkü tavrı nedir? Bilmiyoruz. Eski belgelerinde, "sosyalist eğilimli bir kitle cephesi" olduklarını belirtiyorlar ve açıktır ki parlamenter kretenizm üzerinde yoğunlaşmaktadırlar. Tavrılarının özünde yatan nedir? Çok basit, ilkin hükümete el koyabileceklerini ve ardından da söylediklerine göre, iktidarı ele geçirebileceklerini düşünüyorlar. Ama şunu anlamalılar ki birini ele geçirmeden diğerine el koyamazlar. Bundan başka, önce iktidar ele geçirilir ve ondan sonra hükümet kurulur çünkü devletin temel sorunu hangi devlet sistemi olduğudur yani uygulanan diktatörlüğün hangi sınıfa tekabül ettiği. Ve buradan hükümet sistemi ortaya çıkar. Gerisi kokuşmuş revizyonistlerin yaptığı değersiz gevezeliklerdir. Beyanatlarına göz atıldığı takdirde onların gerici devletin yıkılması taraftarı değil bu geçici ve köhne düzeni sürdürmeye devam etmelerine izin verecek bir hükümet taraftarı oldukları görülür. Bu hükümet ve reformlar sayesinde sosyalizme doğru ilerleyebileceklerini söylerken amaçları budur. Ve bu Lenin'in mahkûm etmiş olduğu düpedüz dizginsiz revizyonizmdir.

Öte yandan siyasi tezlerine ve kongrelerine de göz atmalıyız. Siyasi tezleri henüz yayınlanmamıştır. Görüşümce, bir cephe olan -bunu unutmayalım- IU (Birleşik Sol -çn) nezdinde, Peru'da birçok kez tanık olduğumuz eski seçimci

oportünist cephenin yeniden yaratılmasını görüyoruz. Böyle bir cephe, öncü partinin yadsınmasıdır ve eğer önderlik edecek bir proletarya partisi yoksa hiçbir dönüşüm, hiçbir devrim olamaz. Devrim hiçbir zaman parlamento aracılığıyla yapılmamıştır ve hiçbir zaman yapılmayacaktır. Onlar 1960’larda tartışılan eski meseleleri yeni bir makyaj ile yeniden önümüze sürüyorlar. IU -kısa kesersek- onu nasıl mı görüyorum? Bir çelişkiler kargaşası olarak iş birliği ve mücadele olarak. Onları bir araya getiren nedir? İş birliği, açgözlülük, parlamentar kretenizm yolunda devam etmeye heves, eski başarısızlıkların yeniden öne sürülmesi veya Almanya’da 1919 devriminin sapık ve iğrenç katili Ebert gibi meşum bir rol oynamak için gericiliğin onları bir koz olarak kullanması. Görüşümce onları bir araya getiren nedenler bunlardır. Peki onları bölen nedir? Mücadeleleri, tabanları, iştahları ve hepsinin farklı efendiye sahip olması. Dolayısıyla hepsi kendi efendilerinin durum değerlendirmesine bağlıdır, çünkü aralarında Sovyetler Birliği Komünist Partisi’ne hizmet eden revizyonistler vardır, Teng’e hizmet eden revizyonistler vardır, bunlar efendilerinin veya bu efendilerinin araçlarının söylediklerine bağlıdır. Diğer güç merkezleri ile olan bağları bir yana.

Sorunun merkezi buradadır. Gerçekten devrim isteyenleri düşündürmesi gereken şeyler vardır. Eğer gerçekten devrimden yanalarsa düşünme görevi olanlar vardır. Bir engelden başka bir şey olmayan bu boş seçim cephesinden kopmalı ve savundukları sınıfa göre sınıf tavırlarını ortaya koyarak gerçekten devrimci bir cephede birleşmelidirler. Öyle yapsınlar ve gerçekten bir araya gelsinler. Başkalarına sekter demek yetmez, kendinin de sekter olmadığını göstermen gerekir ve sekter olunmadığının gösterilmesi için oportünistliğin terk edilmesi gerekir, revizyonistlikten vazgeçilmesi gerekir. Diğerlerine gelince onların da bizi Hristiyan-sosyalizmin çıkmaz yoluna çekme çabalarına son vermeleri gerekir. Eğer devrimi istiyorlarsa bunu ispatlamalıdır, Sovyet ve Çin revizyonizminin kuyruğuna takılarak izledikleri yanlış yolu terk edip bunun için pratik adımlar atmalıdırlar. Yapmaları gereken ilk şey, tekrar ediyorum budur, bizim yanımıza Hristiyan-sosyalizmin yolunu temel alan tavırlarıyla gelmesinler. Marksizm-Leninizm-Maoizmi, esas olarak Maoizmi gerçekten kavrasınlar, bunu anlamadıkları sürece ilerleme kaydedemeyeceklerdir. Halk savaşı yoluyla devrim yapmanın ne anlama geldiğini kavrasınlar. Anlayıp gözlerini açık tutsunlar çünkü gerçek reddedilmez ve kendileri dışında bütün dünyanın gördüğünü inkâr edemezler. Bu denli iktidar iştahlı olmamalıdırlar, kendi sınıf sınırlılıklarını berrak bir şekilde görmeli ve proletaryanın, sınıf olarak komünist parti aracılığıyla devrime önderlik ettiğini kabul etmelidirler ve bizi esas olarak ilgilendiren de budur.

Ulusal Halk Meclisine gelince, ANP gerçekten de ilginç bir şey. Bir yandan onun bir “iktidar çekirdeği” olduğunu söylüyorlar. “İktidar çekirdeği”, peki öyle olsun. Soruyorum, Sovyetler mi oluşturmaya çalışıyorlar? Juan Jose Torres döneminin Bolıvyı tecrübesini mi tekrarlıyorlar? Bu şekilde iktidar yaratılabilir mi? Bu sözde “iktidar çekirdeği”nden söz etmek, gerçek ve somut bir şekilde inşa etmekte olduğumuz yeni iktidara açıktan ve düpedüz karşı çıkmak

demektir. Öte yandan, bu ANP'nin aynı zamanda "bir kitle cephesi" olduğunu söylüyorlar. Yani yine bir "kitle cephesi" olan Birleşik Sol'un bir rakibi mi oluyor? O zaman ne olduğunu bir tanımlasınlar. Bir "iktidar çekirdeği" midir yoksa "bir kitle cephesi" mi? Gerçekten nedir? İktidarın nasıl oluşturulabileceğini açık bir şekilde ortaya koysunlar. Burada ne görüyoruz? Sadece, ANP'yi revizyonizmin yönettiğini. Bunun birçok kanıtı var. Düzenledikleri grevler, aynı kalıbı takip etmektedir hatta tarihleri bile CGTP yoluyla revizyonistlerin tespit ettiği tarihlerle aynıdır. Dolayısıyla önderlik revizyonistlerin elindedir ve devrimciler revizyonistlerin peşinden gidemez. Gerçekten devrim isteyenler, tekrar ediyorum, bunu pratik adımlarla göstermeli ve her şeyden önce, burada, bu ülkede yürütülmekte olan halk savaşının gerçekten devrimci sürecini kavramalıdır. Çünkü bunu kavramadıkları müddetçe, açık bir görüşe sahip olmayan ama iyi niyet sahibi birçok insanın çok iyi bir şekilde yerine getirebileceği rolü oynayamazlar, kendileri bunun tersinin doğru olduğunu düşünseler bile.

El Diario: Başkan, kitlelerin sınıf mücadelesi açısından durumu nasıl görüyorsunuz? Mevcut örgütler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Başkan Gonzalo: Kitlelerin sınıf mücadelesini nasıl gördüğümüze ilişkin olarak şöyle başlamak istiyorum: Halkımız yiğittir, sınıfımız proletarya daha da fazlasıyla. Bütün halk ve proletarya sınıf mücadelesinin sebatkar savaşçıları oluşlarından ötürü, hiçbir zaman mücadeleden aman etmemişlerdir ve etmeyeceklerdir, ta ki komünizme varana dek. Görüşümce, yapılması gereken ilk şey halkımızın, proletaryamızın yüceliğini kabul etmektir. İkincisi, onların desteği, onların sahip çıkması olmadan hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yapamayacağımızı kabul etmek ve minnettar olmaktır -bunu açık bir şekilde görmek ve kararlı bir şekilde ifade etmek gerekir! Çünkü tarihi yapan kitlelerdir, buna yürekten inanıyoruz. Tıpkı "isyan etmenin meşru" olduğuna inandığımız gibi. Kitlelere ilişkin bir diğer kilit ilke de budur.

Kitleleri nasıl görüyoruz? Bir komünistin gönülden coşkusuyla, geçmiş kahramanlıkları tekrarlamaya ve yeni tarihi sayfalar doldurmaya başlayan kitlelerin bu yükselen dalgasını selamlıyorum. Kitleler yoğun bir sınıf mücadelesi sürecine katılmaya başlamışlardır ve katılmaya devam edeceklerdir, IU'ya hâkim olan ve Patria Roja'nın önderi Bay Moreno'nun kendisinin de kabul ettiği kötümserlik kitleleri etkilemeyecektir, çünkü kitleler kötümser değildir. Başkan Mao'nun dediklerini hatırlayalım: Sadece revizyonistler ve oportünistler kötümserdir, proletarya ve komünistler her zaman iyimserdirler çünkü gelecek bizimdir –bu tarihi olarak belirlenmiştir, biz bu güzergâhta sebat ettiğimiz müddetçe. Kitleler kötümserliğe kapılmayacaktır, hiçbir zaman kapılmamışlardır. Bu saçmadır, karalamadır. Kitleler savaşıyorlar ama savaşmak için bir önderliğe, bir partiye ihtiyaçları var çünkü ona önderlik edecek bir parti olmadan bırakalım gelişmeyi bir yana, filiz verip kendisini ayakta tutabilecek bir kitle hareketi olamaz.

Kitlelerin nasıl savaştıklarına, halk savaşına daha önce katılanlardan öğrenerek bunu eylemlerinde nasıl sergilediklerine ve 'Savaş ve Diren!' sloganı-

nı kitlelerin nasıl hayata geçirdiklerine devrimci coşkunlukla tanık oluyoruz. Zaman sadece alma zamanı değildir, incelik gösterip vermek zorundayız, iki kat incelik göstermek için aldığımızın iki mislini geri vermek zorundayız. Ve görüşümce kitleler, aydınlık geleceği görmemizi sağlayan gerçekten örnek pratikler sergilemektedirler ki bunu bizzat kendileri göreceklerdir, çünkü devrimi yapan onlardır, parti sadece onlara önderlik etmektedir. Hepimizin bildiği bir ilke olmasına rağmen bunu hatırlamanın faydasız olmayacağı görüşümdedir.

Örgütlere gelince Lenin'in "II. Enternasyonal'in Çöküşü" adlı eserinin VIII. Bölümünde öğrettiklerini bugün her zamankinden daha fazla ciddi bir şekilde incelememiz gerektiğine inanıyorum. Lenin, sömürücülerin devletinin yani burjuva devletin, gerici devletin, kendisini korumak ve yaşamını güvence altına almak için kendisine destek olan ve hizmet eden örgütlerin varlığına izin verdiğini söyler. Ve bu örgütler kendilerini muhafaza etmek için ne yapar? Bir tabak mercimek uğruna devrimi satarlar. Görüşümce bu deyiş onlara bir eldiven gibi uymaktadır. Ancak Lenin devam eder ve devrimin bu örgütlerden hiçbir şey bekleyemeyeceğini söyler. İçinde yaşamakta olduğumuz ve daha uzun bir süre yaşayacağımız dönemler gibi, savaş ve devrim dönemlerini geliştirmek için devrim kendi örgütlerini yaratmak zorundadır. Böylece gelecekte devrim muzaffer olacaktır. Bu nedenle, der Lenin, işçileri satanları, devrim ihanetçilerini çiğneyip geçmek zorunda kalsak bile devrime hizmet eden yeni örgütler yaratmak zorundayız. Lenin'in bu sözlerinin hepimizin büyük saygısını hak ettiğine ve bizi üzerinde derin ve ciddi olarak düşünmeye sevk etmesi gerektiğine inanıyorum. Aksi takdirde sınıfa, halka hizmet ediyor olmayız. Bunun yanı sıra birlikte hareket etmenin acil gerekliliğine de değinmeliyiz ki herkes her seferinde daha fazla sınıf bilincine sahip olsun, oldukları gibi yani sömürücülerinkinden farklı, onlarınkine zıt çıkarlara sahip işçi sınıfı veya halk olarak yaşayabilsinler. Grevleri üretimi durdururken sahip oldukları gücü açık bir şekilde hissedebilsinler. Ve grevi, bir savaş okulu olarak bir komünizm okulu olarak kavrasınlar, hissetsinler ve yürütsünler ki grevlerini ekonomik alandaki esas mücadele biçimi olarak yaymaya devam edebilsinler çünkü öyledir. Ama bugünkü durumda, iktidarın ele geçirilmesi ile kopmaz bir şekilde birleşmelidirler. Bu nedenle ekonomik talepler için mücadeleyi halk savaşı ile iktidarın ele geçirilmesi için mücadele ile birleştirebilelim. Çünkü bu onların sınıf çıkarlarının savunulmasıdır, proletaryanın, halkın sınıf çıkarlarının savunulmasıdır. Bize gereken budur ve halkımızın giderek daha güçlü bir şekilde yöneldiğinin de bu olduğunu düşünüyoruz.

Uzun bir süre önce partide, kitlelerin kanunu, kitlelerin savaşa ve devrime -burada gelişmekte olan gibi- katılımı kanunu adını verdiğimiz bir sonuca varmıştık. Burada uygun olan da budur. Kitleler sıçramalarla, her seferinde daha büyük sıçramalarla mücadeleye katılırlar. Biz bu güzergâhı izliyoruz ve Peru halkının yüzde 90'ını birleştireceğiz. Ne için? Ki kitleler devrimi muzaffer kılsınlar ve 8 yıl önce başlatıp kendi kanlarıyla yarattıkları eseri bir sonuca vardsınlar. Çünkü devrim onlarındır, onlardan, onların bağrından çıkmıştır. Tarihi kitleler yapar, ısrarla yineliyorum: Parti sadece onlara önderlik eder. Bunun

doğru olduğuna inanıyorum.

El Diario: Başkan, PKP müttefiklerini hangi siyasi ve toplumsal kesimler arasında arıyor? Ülkedeki siyasi gruplar ile herhangi bir yakınlığınız var mı? Oportünistler sizin sekter olduğunuzu iddia ediyorlar. Birleşik cephe siyasetinizi nasıl belirliyorsunuz? Partinin kırlardaki, işçi hareketindeki ve genelde halk içindeki gücü nedir?

Başkan Gonzalo: İzin verirseniz, cepheyi nasıl gördüğümüz meselesi ile başlayacağım. Birleşik cepheyi nasıl hayata geçirdiğimizi daha önce izah ettik ama burada açılması gereken Başkan Mao'nun izah ettiği birleşik cepheyi nasıl kavradığımızdır. Sırası gelmişken belirteyim ki birleşik cephenin altı ilkesini tesis eden Başkan Mao olmuştur. Ondan önce böylesi kanunlar mevcut değildi. Marksizm-Leninizm-Maoizmin bu kıstaslarına uygun olarak bizim amacımız, proletaryanın öncü sınıf, köylülüğün esas güç olduğu ve bir müttefik olarak dikkat göstermemiz gereken küçük burjuvazinin, yine Başkan Mao'nun bize öğrettiği gibi devrime gerekli olan özellikle aydınların yer aldığı bir sınıflar cephesidir. Hatta bu cephede, belirli durumlarda ve şartlarda, ulusal burjuvazi de yer alabilir ve yer almaktadır da. Birleşik cepheden biz bunu anlıyoruz. Bu cephenin bir temeli vardır: Kırlarda oluşturulan işçi-köylü ittifakı. Sekiz yıldır silah elde inşa etmekte olduğumuz budur. İşçi-köylü ittifakı niçin gereklidir? Çünkü o olmadan proletaryanın hegemonyası olmaz ve bu cepheye komünist partisinin önderlik etmesi gerekir. Tavrımız budur. Orta Amerika'da uygulanan ve başka yerlere de yayılmak istenen "Herkes devrimcidir.", "Herkes Marksisttir.", "Komünist partinin önderliğine gerek yoktur.", "Devrime önderlik etmek için herkesi birleştirmek ve bir cephe oluşturmak yeterlidir." şeklindeki revizyonist teoriye kesinlikle karşı çıkıyoruz. Bu Marksizmin reddedilmesidir. Marks'ın, Lenin'in, Başkan Mao'nun reddedilmesidir. Hiçbir Marksist, partinin önderliğinin gerekliliğini bir kenara atmamıştır. Yoksa proletaryanın hegemonyası nasıl somutlaştırılabilir? Ancak gerçekten komünist olan yani tutarlı ve kararlı bir şekilde sınıfın çıkarlarına hizmet eden ve halkın çıkarlarını savunan Marksist-Leninist-Maoist bir parti, bir komünist parti ile. Meseleyi biz bu şekilde görüyoruz ve şekillendirip geliştirdiğimiz de budur. Bizce cephe sorunu daha önce değindiğimiz tez ile ilişkilidir; yani parti en iyi öğelerin bir seçmesidir ve gerekli önderliktir ama devrimi yapan o değildir çünkü devrimi yapan kitlelerdir. Dolayısıyla nüfusun yüzde 90'ını, büyük çoğunluğunu seferber etmek için bir cepheye ihtiyaç vardır. Bunu hedefliyoruz, bunun peşindeyiz ve bunu yapıyoruz.

Örgütlere gelince, çeşitli zamanlarda, değişik örgütlerle ilişkilerimiz oldu. Ve böylesi durumlarda doğru bir şekilde onlara her zaman eşitimiz olarak davrandık ve tecrübelerimizi birbirimize aktardık. Bazı durumlarda, partinin kendilerine siyasi olarak yardımcı olmasını istediler ve biz bu yardımı yaptık. Bu tür birkaç durum oldu ama şimdilik isim belirtmemek daha iyi olur.

Sekter olup olmadığımızı gelince izninizle "Dünya Devrimine Hizmet İçin Halk Savaşını Geliştir" adlı belgeden okuyacağım. Bunlar kurucumuzun söz-

leridir ve biz de aynı sözleri kullanıyoruz çünkü Mariateguici olduğunu söyleyenler, gerçekten de öyle olmalıdır. Ancak Marksist-Leninist-Maoist olunmadan Mariategui'nin bir takipçisi olunamaz. Mariategui şöyle diyordu: "Tam bir ideolojik savaş döneminde yaşıyoruz. Yeni gücü temsil edenler, tutuculuğu ya da geriye gidişi temsil edenlerle ne kazara ne de tesadüfi olarak birleşip iç içe geçemezler. Aralarında tarihi bir uçurum vardır. Farklı dillerden konuşurlar ve tarih anlayışları farklıdır.

Görüşümce, farklı olanları değil zihinleri birbirine yakın olanları birleştirmeliyiz. Tarihin bir araya getirmek istediklerini yakınlaştırmalıyız. Tarihin dayanışması içinde olmalarını talep ettikleri arasında dayanışma olmalıdır. Bana öyle geliyor ki mümkün olan tek ittifak budur. Kesin ve etkili bir tarih anlayışına sahip ortak bir kavrayış.

Ben bir devrimciyim ama şuna inanıyorum ki berrak bir anlayışa ve kesin bir tavra sahip olanlar, birbirlerine karşı mücadele ederken bile birbirlerini anlayabilir ve takdir edebilirler. Anlayışa varamayacağım tek siyasi güç karşı kamptır: Bayağı reformizm, evcilleştirilmiş reformizm, ikiyüzlü demokrasi."

Biz buna katılıyoruz. Sekter değiliz, bu sonuca vardırcaak hiçbir faaliyeti-miz yoktur. Ama bataklığa doğru yürümemizi hiç kimse bizden talep edemez. Lenin bize şunu öğretir: Eğer bazıları bataklığa yuvarlanmaya kararlıysa bunu yapmaya hakları vardır ama bizden de bataklığa yuvarlanmamızı istemeye hakları yoktur. Lenin, dik ve çetin yolumuzda doruğa kadar devam etmemiz gerektiğini veya da başka türlü ifade edersek düşmanın kurşunlarına maruz kalsak bile ilerlemeye devam edeceğimizi söylemiştir. Dolayısıyla biz sekter veya dogmatik değiliz. Sadece komünistiz ve Mariategui'nin o isabetli sözlerine bağlıyız. Dahası Mariategui'nin takipçisi olduklarını söyleyenleri, onu gerçekten takip etmeye ve bunu ispatlamaya çağırıyoruz.

Partinin kırlardaki etkisine gelince size somut olarak şunu söyleyebilirim: Üyelerimizin çoğunluğu, büyük çoğunluğu köylüdür. Ve bir eksikliğimiz işçilerin sayısının yetersiz olmasıdır. Bu gerçekten ciddi bir eksiklik ama bunu düzeltmek için çaba göstermekteyiz ve göstermeye devam edeceğiz çünkü proleter komünistlere ihtiyacımız var. İşçiler, çelikten niteliklerini de beraberinde getirirler çünkü bu onların sınıf özelliğidir.

Bundan da öte, biz gücümüzün ve etkimizin genel olarak halk arasında nasıl arttığını görüyoruz. Halk gerilla ordusunun, kitleler, köylüler, işçiler, aydınlar, küçük burjuvalar tarafından oluşturulduğunu, sayılarının binlere vardığını söyleyebiliriz. Üs alanlarında örgütlü yüzlerce halk komitesine sahibiz ve on binlerce nüfus üzerinde iktidar icra ediyoruz. Bizim gerçekliğimiz budur. Partimizin etkisi artmaktadır. Kitleler arasında her geçen gün daha çok etkinlik kazanmaktayız. Düşünceleri zihinlerine yerleştirmek için Marksizmin öngördüğü şekilde güçlü ve karşı konulmaz fiiliyatımızla proletaryaya, halka, kitlelere öğretiyoruz. Kitleler arasındaki büyümemizin büyük bir sıçrama yapmaya başladığına inanıyoruz, size söyleyebileceğimiz budur, kitleler arasındaki

çalışmalarımızda büyük bir sıçrama gerçekleştireceğimizi umuyoruz, bu hem görevimiz hem de planımızın bir parçasıdır. Bu ülkedeki kitlelerin komünist partinin önderliğine ihtiyaçları var. Daha çok devrimci teori ve pratik ile daha çok silahlı eylem, daha çok halk savaşıyla ve daha çok iktidarla sınıfımızın ve halkın yüreğinde yer edeceğimizi ve onları gerçekten kazanabileceğimizi umuyoruz. Ne için? Onlara hizmet etmek için. Hedeflediğimiz budur.

El Diario: Başkan, diğer örgütler Peru'da sosyalist devrimi ya tanımlamıyorlar ya da muğlak ifadeler kullanarak bahsediyorlar. PKP'nin, Peru devriminin aşamaları olduğu yolundaki tanımlamasının nedenleri nelerdir? Demokratik devrim nasıldır? Zaferden ve karşı-devrimci güçlerin yenilgisinden sonra başlatacağı sosyalist devrim, proleter kültür devrimleri nasıl olacaktır? Başkan Mao tarafından Çin'de geliştirilenlerin bir benzeri mi olacaktır?

Başkan Gonzalo: Devrimin niteliğinin tanımlanması, can alıcı bir sorundur. Parti kongremizde tespit edildiği gibi bizim devrimimiz demokratik bir devrimdir. Maoizme dayanarak ülkemizdeki durum hakkında daha geniş bir anlayış geliştirebilmiş bulunuyoruz. Peru toplumunu, bürokrat kapitalizmin geliştiği yarı-feodal yarı-sömürge bir toplum olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle, devrim, demokratik bir devrimdir. Bu demokratik devrimin hedeflemesi gereken üç dağ olduğu görüşündeyiz: emperyalizm, esas olarak Yanki emperyalizmi, bürokrat kapitalizm ve yarı-feodalizm. Bu demokratik devrim halk savaşı yürütülmesini talep etmektedir. Halk savaşında sebat etmemizin nedeni budur. Bu halk savaşı, bu üç dağı yerle bir etmemizi ve görüşümüze göre pek uzak olmayan bir gelecekte ülkemizin bütününde iktidarı ele geçirmemizi sağlayacaktır. Bu son tahlilde halk savaşında muharebe yürüten hepimizin daha büyük çaba göstermesine ve kitlelerin halk savaşına her geçen gün daha fazla sahip çıkmasına bağlıdır. Bu demokratik devrimi, derhal bir sosyalist devrim takip etmelidir. Bunu açıklamak istiyorum. Başkan Mao'nun büyük ileri görüşlülükle bize öğrettiklerinden hareketle ve ortaya çıkabilecek durumları da göz önünde bulundurarak Başkan Mao bize, demokratik devrimin bütün ülkede iktidarın ele geçirildiği ve halk cumhuriyetinin kurulduğu gün sona erdiğini söyler. Aynı gün ve saatte sosyalist devrim başlar. Bu andan itibaren bir proletarya diktatörlüğü inşa etmemiz ve bu şekilde sosyalizmi geliştirmek için temel dönüşümleri gerçekleştirmemiz gerekir.

Görüşümüzce bir üçüncü tür devrim daha vardır. Başkan Mao'yu ve ÇKP'nin kararlarını inceleyince proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi olarak Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemini giderek daha iyi anlıyoruz. Bu vazgeçilmezdir –onsuz devrim komünizme doğru yürüyüşüne devam edemez. Art arda kültür devrimleri olacağı görüşündeyiz ancak bu kültür devrimlerinin pratikte şekillenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Başkan'ın tezlerini ve ÇKP'nin muhteşem tecrübelerini temel almamız gerekmesine rağmen bunları kendi gerçekliğimize uygulamak zorundayız -bu konuda da dogmatizme karşıyız. Mekanik olamayız, aksi takdirde Maoizme ters gitmiş oluruz. Bir komünist parti olarak tek bir amacımız olduğu görüşündeyiz:

Komünizm. Ama komünizme -tekrarlamamı mazur görün- ya yeryüzündeki herkes birlikte varacaktır ya da hiç kimse varmayacaktır. SSCB’de 1980 yılına kadar komünizmin kurulacağını söyleyen Kruşçev’in revizyonist tezlerine mutlak surette karşıyız. Başkan Mao, komünizm aşamasına ya herkesin birlikte gireceğini ya da hiç kimsenin girmeyeceğini yeniden teyit etmiştir. Bu nedenle devrimimiz kopmaz bir şekilde dünya devrimine bağlıdır. Bu bizim nihai ve kesin amacımızdır. Her şey aşama, adım, dönemdir. Komünizme ulaşmanın oldukça uzak olduğu görüşündeyiz. Başkan Mao’nun doğru bir bakış açısına sahip olduğuna inanıyoruz.

El Diario: Ülkede iktidarı ele geçirdiğinde PKP’nin her tür mülkiyete el koyacağı söyleniyor. Bu doğru mu? Dış borç konusunda nasıl hareket edecektir?

Başkan Gonzalo: Parti programının bu meseleleri açıklığa kavuşturduğunu gördük. Bizim yürütmekte olduğumuz gibi bir demokratik devrim, daha önce sözünü ettiğimiz üç dağ hedef alır. Yani emperyalist tahakkümden, esas olarak Yanki emperyalizminin tahakkümünden kopup kurtulma taraftarıyız. Ama aynı zamanda, sosyal emperyalizmin veya herhangi bir başka emperyalist gücün bir daha üzerimizde tahakküm uygulamasına izin vermemek için mücadele ederiz. Geçerliliğini koruyan büyük slogan “Toprak İşleyenindir”i hayata geçirmek suretiyle yarı-feodalliğin yıkılmasından yanayız. Bu sloganı vurgulamak iyi oldu, çünkü hakkında birçok şey söylenmektedir. Başkan Mao bu sloganı defalarca vurgulamıştır ki bu bizim açımızdan yarı-feodal mülkiyetin yıkılması ve toprağın köylülüğe, esas olarak yoksul köylülüğe mülk olarak dağıtılması anlamına gelir. Ve bürokrat sermayeye al konulmasından yanayız ve tekrar ediyorum, bu çok önemlidir, çünkü ekonomiyi yönetebilmesi ve sosyalizmin yolunu açabilmesi için yeni iktidara ekonomik temel sağlar. Biz bu üç dağa karşıyız. Ulusal ya da orta burjuvaziye gelince politika, onların haklarına saygı duyulmasıdır ve biz buna uyarız. Ama devrimin niteliğini değiştirmeden bundan daha ileri gidemeyiz. “Her tür mülkiyete el konması” düşüncesi, komünizme her zaman yöneltilen iftira ve yalanların bir parçasından başka bir şey değildir. Marks’ın usta bir şekilde bize öğrettiği gibi, gerici ve devrimin düşmanları, komünizme karşı çıkmak için her zaman iftira ve yalanlara başvurmuşlardır. Marksizmin bu yüce kurucusu öğretilerine karşı bütün bu iftiralara, yalanlara ve açıklamalarının çarpıtılmasına rağmen ayakta kalmış olduğu için partimize karşı söylenenlerin de o eski gerici ekolün bir devamı ve devrimin düşmanlarından başka bir şey olmadığına inanıyoruz.

El Diario: Dış borç konusunda parti nasıl hareket edecektir?

Başkan Gonzalo: Emperyalist mülkiyet olduğundan el konulacaktır. Ve görüşümce şunu da ekleyebiliriz ki bunca ülkeyi ezen, ulus ve halkları dolandıran bu muazzam yükü ortadan kaldırmanın tek yolu budur. Bu ancak devrimle olur, başka yol yoktur. Ortaya atılan tüm diğer yollar ve kıstaslar, sadece emperyalizmi kurtarmayı hedefliyor, ayrıca bunun tarihi tecrübe tarafından da ispatlandığına inanıyoruz.

El Diario: Toprak sorununu komünist parti nasıl çözüyor? APRA ve PUM'un uyguladıkları planlar nelerdir?

Başkan Gonzalo: Toprak sorunu temeldir çünkü tartıştığımız diğer meselelerin yanı sıra, demokratik devrimde gerçekten çözülmesi gereken sorun budur. Yaptığımız, yarı-feodal üretim ilişkilerinin yıkılması ve toprağın köylülüğe, esas olarak yoksul köylülüğe, sonra orta köylülüğe dağıtılmasıdır. Bir miktar toprak artmışsa veya doğru olduğuna karar verilirse toprak zengin köylülere verilebilir, aynı şekilde doğru ya da gerekli ise yeterince toprak yoksa zengin köylülerden toprağı alabiliriz. Toprak ağaları konusunda dahi Başkan Mao'nun öğrettiği gibi eğer çalışmak istiyorlarsa halk deyimiyle bırakın ekmeğı alınlarının teriyle çalışıp kazansınlar, böylece sırf kirayla yaşamayıp toprağı işlemenin ne anlama geldiğini öğreneceklerdir. Siyasetimiz budur.

Bu sorun üzerinde partinin siyaseti gelişme göstermiştir. Yaptığımız önemli şeylerden birisi, toprak işgalleri hareketi başlatmak olmuştur. En önemlilerinden birisi 300.000 hektardan fazla toprağın dağıtıldığı ve 160.000 köylünün seferber olduğu La Libertad eyaletinde gerçekleştirildi. Başlattığımız tüm seferberlikler arasında, en fazla kitle harekete geçiren bu oldu. Bu hareket APRA planını bozmak amacıyla başlatılmıştı, bunu aynı zamanda Puno eyaletinde de uyguladık; Puno'daki toprak işgallerini başlatan bizdik, o sırada PUM halen neyin ve nasıl yapılacağı konusunda APRA ile tartışıyordu. Yalın ve berrak gerçek budur. Daha sonra hükümet özellikle Puno için kararlar çıkarmak zorunda kaldı ki bu kararlar yerine getirilmemiştir. And bölgesindeki diğer durumlarda olduğu gibi bu durumda da APRA, Moralez Bermudes'in cumhurbaşkanıken ortaya attığı toprak dağıtımını gerçekleştirmeyi hedefledi ve PUM ile olan anlaşmazlık bunun nasıl yapılacağını üzerine idi yani hükümet bunu tek başına mı yapmalıydı, yoksa örgütler de buna katılmalı mıydı?

Hükümet ve PUM neyi hedefliyorlardı? Irmağın yatağından taşmasını önlemeyi, hedefleri buydu ve bir kez daha "Vanguardia Revolucionaria" (Devrimci Öncü -çn) adıyla anıldıkları 1974'te, Apurimac'daki binlerce köylünün seferber edildiği "toprak işgalleri" sırasındaki tavırlarını yeniden tekrarlamalarına tanık oluyoruz. Ne amaçla? Valesco faşizminin korporatif kanunu, 17716 No'lu kanun temelinde pazarlığa oturmak için. Ünlü Toxama ve Huancahuacho yasaları bunun kanıtıdır. Birileri bunun hesabını vermelidir, hafızalarını tazelemek iyi olur. Rejime yardım etmişler midir etmemişler midir? Yardım etmişlerdir çünkü o zaman 17716 No'lu kanunun iyi bir kanun olduğunu, tek kusurunun sosyalist bir kanun olmaması olduğunu söylemişlerdir. Bu siyasi bir budalalıktır çünkü toprak sorunu temel bir demokratik taleptir. Eğer böyle değilse, Marksizmin bu konuda tadil edilmesi gerekirdi. Bugün APRA ile iş birliği içinde yeniden canlandırdıkları da budur. Evet, bazı şeyler üzerinde böyle çokça konuşulur. Ancak ellerini vicdanlarına koyup pişmanlık getirmeleri ve düşmana hizmet edip etmediklerini görebilmeleri iyi olur hatta ihbarcılık dahi yapılmıştır ve bunun sonucu güçlerimiz darbe yemiştir. Bunun üzerinde düşünmeleri iyi olur. Kanıtıdır ve 60'lardan beri, ayrıca 70'lerde yaptığımız

yeni bir inceleme sayesinde de biliyoruz ki toprağın ele geçirilmesi eğer halk savaşına, iktidarın ele geçirilmesi için mücadeleye bağlı değilse ancak düzene adapte olunmasına yol açacak, düzenin destekleyicisi haline gelecektir ve aynı bayat feodal süreç devam edecektir. Kanıtlarına her yerde rastlanabilir, örneğin Pomacocha ve Caccamarca’da, Ayacucho eyaletinde. Bunların, üzerinde düşünmemiz gereken meseleler olduğuna inanıyorum. 1974 Apurimac tecrübesi, Vanguardia’nın “toprak işgalleri”, bunlar neye hizmet ettiler? Korporatif sistemin kurulmasına, ilgili yapıların geliştirilmesine hizmet ettiler. Valesco’nun da istediği bu muydu değil miydi? Sonuçta bu düzenin pekiştirilmesini, feodalizmin evrimleşmesini temsil etti, oysa sorun onu yerle bir etmek, yıkmaktır. PUM’un bugüne kadar hâlâ anlayamadığı işte budur. Anlayacakları da yoktur. Toprağın silah elde nasıl ele geçirilip savunulacağını kavramak için başka bir ideolojik bakış açısı ile Marksizmin bakış açısı ile tahlil etmek gerekir. Mesele budur.

Bundan başka, APRA’nın başka planları da var. Özellikle, son dönemlerde çıkarılan kararname ve “gelişme planları”yla, ihracat için üretim yapmak kapasitesine sahip olanlar için kıyı şeridinin kurak ve işlenilmeyen toprakları üzerinde yapılan planlara büyük dikkat göstermeliyiz. Ve bu Lambayeque, La Libertad, Ica ve bir bütün olarak Peru kıyı şeridinde yalandan bir dağılıma, toprağın kapışılmasına yol açmaktadır. Son kararnamelerle birlikte, tek bir kişiye 450 hektara kadar toprak tahsis edilmesi yasallaşmıştır. Bu toprakları elde edecek olanlar yoksullar mıdır? Örneğin su elde etmek için hangi parayla kuyu açacaklar? Mümkün değil. Bunlar, sonuçları daha şimdiden belli olan açgözlü planlardır: sahte bir dağıtım. Böyle değilse La Libertad’da ne işleri var? Kimin çıkarına? APRA’nın çıkarına, onun önderlerinin ve aralarında büyük tekelci şirketlerin ortağı, önemli bir ekonomik rol oynayan Bakan Remigio Morales Bermudez’in de bulunduğu APRA ortaklarının çıkarına. Bundan köylülüğün sağladığı bir yarar yoktur; oysa kıyı şeridinde de toprağa ihtiyacı olan köylüler vardır, toprak onların olmalıdır. La Libertad’da az zaman önce şahit olduğumuz ve toprağın sulanması planlarına karşı kopan gürültünün nedeni de budur.

Diğer sorunlar: Orman bölgesinde yapılan 30 bin hektarlık toprak dağıtımı. Bu toprakları kim yönetebilecek? Dionosio Romero veya ona benzer biri. Yoksul bir köylü, bırakalım kendisine verilmeyeceğini bir yana, bu toprağı idare edemeyecektir. Ama toprak işleyenindir, esas olarak yoksul köylülüğündür. Öte yandan APRA, sözümlerine onlara Trafecio Andino’ya (Ayacucho, Huancavelica, Apurimac eyaletlerini ve Cuzco, Puno ve Arequipa’nın bazı parçalarını içine alan And Trapezi Bölgesi’ne -çn) yönelik karşı-devrimci planlarında tamamen başarısızlığa uğramıştır. Ve daha önce başkalarının da kendilerine söylemiş olduğu gibi onlara açıkça söylüyoruz, Peru’da And Bölgesi’nin mevcut olduğunu onlara biz gösterdik. İşte bunun üzerine Garcia Perez kendi şahsi vitrini yapmak için And Trapezi alanını yeniden keşfetti. Ama sinsiz planları başarısızlığa uğradı, parçalandı, felç oldu. Bu doğru değilse Ayacucho’daki Cachi planına ne oldu? Bu planın açılışı, kendisine cumhurbaşkanı diyen ve oraya helikopterle gelip bilmediği ve anlamadığı bir şeyi ‘puna’lardan (yüksek yaylalar -çn)

şamatayla izah eden kişi tarafından yapılmıştı. Ya Rasuwilca planı? Bir kontrgerilla faaliyeti planı olduğu için ve toprakların ihtiyacı olan köylülere, esas olarak yoksullara verilmesi konusunda ısrar ettiğimiz için onu yerle bir ettik.

Diğer konular hakkında da en azından birkaç şey söylenmesi gerektiğine inanıyorum –örneğin ‘rondo’lar, köylü devriyeleri. Köylülerin kendilerini savunmak için oluşturdukları bu örgütlenmeleri neye dönüştürdüler? Bu örgütler bugün devletin, ordu ve polis kuvvetlerinin kontrolü altındadır. Bu açık ve somuttur. Ve ünlü kanunu gururla onaylayıp şimdi de aynı kanunun mevzuatlarına karşı tepinen ise IU’nun (Birleşik Sol) ta kendisidir. Oysa mevzuatlar sadece kanunun türevleridir dolayısıyla eğer kanunu onaylamışsan, mevzuatlara da katlanmak zorundasın. Aslında yaptıkları, ordu ve silahlı kuvvetlerin taleplerini yerine getirmek, oluşturdukları ‘mesnada’ları veya “savunma komiteleri”ni yasallaştıran kanunu onaylamak olmuştur. Yaptıklarını koruyacak hiçbir kanunun olmadığını söylediler. Böylesi bir kanun mevcuttu ve adı, köylü gece devriyeleri kanunuydu. Polis güçleri bunları kullanıyor mu kullanmıyor mu? Ordu bunları kullanıyor mu kullanmıyor mu? ‘Gamonale’ler bunları kullanıyor mu kullanmıyor mu? Gerçek budur. Bize bu konuda izahat borçları vardır. Hiç olmazsa bu kadarını izah etmelidirler, yasaları bir yana. Ne gibi bir şeydir bunlar? Marksist midirler? Bunlar sınıfımızın, halkın bakış açısı temelinde mi hazırlanmışlardır? İnkaların zamanı geçmiş ideolojisini yansıtmıyorlar mı? Bir Hristiyan kişisel tavrı sergilemiyorlar mı? Kiliseyle birlikte çalışmıyorlar mı? Çalışmıyorlarsa kilise neden bunların belgelerini yayınlıyor? Burada kilise derken kastettiğim kilise hiyerarşisidir. Eğer zamanınız olursa oyalanmak isterseniz, bu mevzuatları bir okuyun. Gerçekten son derece ifşa edicidirler.

Ayrıca APRA’nın, Kuzey Huallaga Bölgesi’nde, Yanki tekellerinin kendilerinin bile bir dizi küçük atom bombası olarak nitelediği “spike” adlı ölümcül haşere ilacının, uyuşturucu savaşı yaftası altında kullanılmasına izin vermesini de lanetliyoruz.

El Diario: Başkan, sizin ve partinizin öngördüğü Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin başlıca özellikleri ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Öz olarak ortak bir diktatörlüğün özelliklerine sahip olacaktır. Bu noktada ısrar ediyorum çünkü Peru’da devlet sorunu üzerinde ciddi bir şekilde düşünmek ve onu Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde tahlil etmek zorundayız. Ve devlet sorununun önümüze çıkardığı ilk şey, devlet sistemi meselesidir ya da uygulanan sınıf diktatörlüğü türüdür. Bizim durumumuzda bu bir ortak diktatörlük olacaktır. Şu anda, sadece üç sınıfın ortak diktatörlüğünden oluşmaktadır: proletarya, köylülük ve ilericiler (küçük burjuvazi). Milli burjuvazi yer almamaktadır ama onların haklarına saygı duyuyoruz, bunu yaparız. Buradan çıkan hükümet biçimi, halk meclislerine dayanan bir sistemdir. Bunu pratikte nasıl hayata geçiriyoruz? Komiteler şeklinde. Ve bu halk komiteleri, hep birlikte üs alanlarını oluşturmaktadır, üs alanlarının toplamı da Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti’ni. Bugün geliştirmekte olduğumuz ve demokratik devrimin sonuna kadar da geliştireceğimiz şey budur. Şunu ısrarla

belirtmek istiyorum ki halkın iktidar icra etmeyi, devleti yönetmeyi öğrenmeye başlaması için parti “İktidar Tohumlarını Ekme” kararını almıştır. Çünkü devleti yönetmeyi öğrenir öğrenmez, bu devletin ancak silahların gücü ile korunabileceğini ve ele geçirildiği gibi savunulması gerektiğini de öğreneceklerdir. “İktidar Tohumlarının Ekilmesi”, yeni iktidara olan ihtiyacı halkın zihnine yerleştirmemizi ve halkın bunu pratikte görebilmesini gerektirir. Yaptığımız budur. Yeni Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin bir parçası olarak halk, genel önderlik, inşa ve planlama fonksiyonlarını yerine getirmektedir. Bu konu hakkında bu kadarının yeterli olacağı görüşündeyim çünkü ilgili diğer şeyler zaten parti belgelerinde açıklanmış bulunuyor.

V. ULUSLARARASI SİYASET

El Diario: Başkan, şimdi de uluslararası siyaset hakkında konuşalım. Amacınız komünizm olduğuna göre, dünya devrimi için şartları nasıl görüyorsunuz? Komünistlerin çözmesi gereken sorunlar nelerdir?

Başkan Gonzalo: Hareket noktamız, devrimin esas akım olduğu, Mao'nun ortaya koyduğu bu akımın gelişmeye devam ettiği. II. Dünya Savaşı'ndan bu yana hiçbir istikrar hatta göreceli bir istikrar dahi olmadığı görüşündeyiz. Bütün dünya büyük devrimci fırtınalarla çalkalanmıştır. Bunlar elbette dalgalar halinde gelmiştir çünkü başka türlü olamaz.

Görüşümüzce, gelişmekte olan genel durumda üç temel çelişki mevcuttur. Birincisi ve baş çelişki olanı, bir yanda ezilen uluslar ile öte yanda emperyalist süper güçler ve emperyalist güçler arasındaki çelişkidir. Tekrar olabilir ancak biz berrak olması için bu şekilde sıralamayı tercih ediyoruz. Bu çelişki demokratik devrimle halk savaşı yoluyla çözülür. İkinci temel çelişki, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir, bu sosyalist devrimlerle ve proleter kültür devrimleriyle ve yine tekrar ediyorum, devrimin tipi ve her ülkenin özgül şartları göz önünde bulundurulmak kaydıyla, halk savaşı yoluyla çözülür. Üçüncü bir çelişki ise emperyalistler arasındaki çelişkidir, süper güçler arasındaki, emperyalist süper güçler ile emperyalist güçler arasındaki ve emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişkilidir. Aralarındaki bu çelişkiler, saldırganlık yoluyla, emperyalist savaşlar yoluyla çözülür, bir üçüncü dünya savaşı ile dünya hegemonyasına kimin sahip olacağını tespit etme yönünde seyrederek.

Çelişkileri neden bu şekilde sıraya koyuyoruz? Çünkü görüşümüzce sıradaki yerleri her birinin önemi yansıtıyor. Israr ediyoruz, bir yanda ezilen uluslar öte yanda emperyalist süper güçler ve emperyalist güçler arasındaki çelişki baş çelişkidir ve dünya devrimi açısından büyük ehemmiyet taşımaktadır. Görüşümüzce bu tarihte kitlelerin ağırlığı ile ilgilidir. Açıktır ki yeryüzündeki kitlelerin büyük çoğunluğu ezilen ülkelerde yaşamaktadır. Yine açıktır ki nüfusları, emperyalist ülkelerin nüfusundan dört kat daha fazla hızla artmaktadır. Tarihi yapanın kitleler olduğu ilkesini uyguluyoruz ve İkinci Dünya Savaşı'nın kitleleri siyasi olarak ayakları üzerine diktiğini hesaba katıyoruz (Gerici ABD tahlilcileri dahi bunu kabul etmektedirler). Görüşümüzce şayet emperyalistler arası çelişki, bir dünya savaşına yol açacak olursa bu savaş, dünya hegemonyası ve dünyanın paylaşımı için yeni bir emperyalistler arası savaş olacaktır; bu nedenle, savaş ganimetlerinin paylaşımı söz konusu olacaktır, ganimetler de ezilen uluslardır. Bu yüzden üzerimizde hâkimiyet kurmak için ülkelerimizi işgal etmek zorunda olacaklardır. Böylece bir yanda ezilen uluslar ile diğer yanda emperyalist süper güçler ve emperyalist güçler arasındaki çelişki yeniden esas duruma gelecektir.

Biz buna sağlam bir şekilde inanıyoruz ve bunun nedeni şoven olmamız veya bazılarının dediği gibi ezilen bir ülkede veya ulusta yaşıyor olmamız de-

ğildir. Hayır, nedeni bu değildir. Tarihte görülen eğilim budur ve tarihte kitlelerin ağırlığı bu yöndedir. Bundan başka, gerçekler göstermeye devam etmektedir ki emperyalizmin giderek ezildiği ve darbe üstüne darbe yediği yerler, ezilen ülkelerde yürütülmekte olan mücadelelerdir. Bunlar inkâr edilemeyecek gerçeklerdir. Bu nedenle bu baş çelişkinin büyük önem taşıdığı ve emperyalizmin ve gericilerin yeryüzünden süpürülüp atılmasını belirleyeceği görüşündeyiz, yeter ki Marksizm-Leninizm-Maoizm dünya devriminin kumandasına ve rehberliğine getirilsin, komünist partiler bu ideolojiyi temel alarak gelişsinler ve halk savaşını üstlensinler -yine, devrimin tipine ve özgül şartlarına göre.

Biz savunduğumuz baş çelişkinin büyük önemini bu şekilde kavırıyoruz. Aynı fikirde olmayanlar mevcuttur ve meseleyi emperyalist ülkelerde devrime inanmadığımız şekilde düşünmektedirler. Emperyalist ülkelerdeki devrimlerin tarihsel bir gereklilik olduğu ve baş çelişkinin gelişmesinin bu devrimler açısından daha elverişli şartlar sunduğu hatta bir dünya savaşının bile devrimi gerçekleştirmeleri için daha elverişli şartlar sunacağı görüşündeyiz. Ve devrim gerçekleştirilecektir çünkü gereklidir. Sonuçta devrimin bütün dünyada muzaffer olabilmesi için iki büyük güç, iki büyük devrim, demokratik devrim ile sosyalist devrim birleşmek zorundadır. Aksi takdirde emperyalizmin ve gericiliğin yeryüzünden süpürülüp atılması mümkün olmayacaktır. Görüşümüz budur.

Karşımıza şöyle bir soru çıkıyor: kilit nokta hanisidir? Marksizm-Leninizm-Maoizmdir zira sorun doğru bir ideolojik ve siyasi çizgiye sahip olmaktır ve doğru ideolojiye sahip olunmadan, doğru bir siyasi çizgiye sahip olmak mümkün değildir. Bu nedenle, görüşümüzce her şeyin anahtarı ideolojidir: Marksizm-Leninizm-Maoizm, esas olarak Maoizmdir. İkincisi: Komünist partilerin geliştirilmesi. Neden? Çünkü kitleler devrime susamıştır, kitleler devrime hazırdır, devrim için haykırmaktadır. Dolayısıyla sorun onlarda değildir. Proletarya devrim için haykırmaktadır, ezilen uluslar, dünya halkları devrim için haykırmaktadır. O halde komünist partilerini geliştirmeye ihtiyacımız vardır. Gerisini, tekrar ediyorum, kitleler yapacaktır, tarihi yapan onlardır ve halk savaş yoluyla emperyalizmi ve dünya gericiliğini ortadan kaldıracaklardır.

El Diario: ABD emperyalizmi dünyada ne rol oynuyor? “Yıldız Savaşları” stratejisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Ya da ABD-SSCB ve diğer Avrupa ülkelerinin sözde silahsızlanma planları?

Başkan Gonzalo: Özet olarak ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra dünya gericilerinin bir jandarması olarak ortaya çıktı. Ama daha sonra dünya hegemonyası için sosyal emperyalizm ile bir yarışa girdi. Dolayısıyla ikisi kendi hegemonyaları için büyük planlar yapmaktadırlar. “Yıldız Savaşları” stratejisi veya resmi adıyla “Stratejik Savunma İnisyatifi” (SDI) meselesi bununla bağlantılıdır.

ABD hükümeti, özellikle Reagan döneminde, gelecek asrın on yıllarını da içine alan büyük stratejik planlar yapmaya başladı. Yani nasıl yaşamlarını sürdürecekleri ve nasıl hegemonyalarını koruyup sosyal emperyalistleri alt ede-

cekleri üzerine düşünüyorlar. Bu çerçevede, “Yıldız Savaşları” stratejisi, nükleer başlıklı füzelerin kendi şehirlerine ulaşmasını engellemeyi ve ayrıca sosyal emperyalizme karşı nükleer bir saldırı başlatırlarsa kendilerini korumalarını sağlayacak bir kalkan oluşturmayı amaçlayan bir plandan başka bir şey değildir. Ama bunlar sadece planlar ve dileklerdi zira bir planın karşısında bir başka plan mevcuttur. Buna karşılık olarak Sovyetler, kısa bir süre önce, tasarlanan bu kalkanı etkisiz kılmamanın yollarının bulunduğunu, bu nedenle ABD’nin, varsayılan dokunulmazlığa sahip olmayacağını söylediler.

Süper güçler ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki silahsızlanma meselesine ilişkin olarak Marksizmin ve ayrıca kurucumuzun bize öğrettiklerinden başlamak zorundayız: ne kadar çok barıştan söz ediyorlarsa o kadar çok savaşa hazırlanıyorlar demektir. Orta menzilli füzeleri Avrupa’dan çekmek için imzaladıkları silahsızlanma planlarıyla ilgili olarak haddinde fazla gevezelik, haddinden fazla demagojik aldatmaca yapıyorlar. Çünkü sökülen şey füzelerdir yani başlıkları taşıyan araçlardır ama başlıkları uygun gördükleri an kullanmak üzere muhafaza ediyorlar. Sahtekârlığın özü budur.

Açıktır ki Avrupalı güçler her iki süper gücün atış menzilinde bulunmaktadırlar ve eğer bir dünya savaşı olursa bunun Avrupa’da gerçekleşmesini önlemek isterler. İstedikleri budur çünkü derin arzuları, tıpkı Japonya’nınki gibi iki kaplanın birbiriyle çarpışmasıdır, ki sonra kendilerinden biri büyük bir güç en üstün güç olarak ortaya çıkabilin. Japonya, Federal Almanya vb. bunu hayal ediyorlar. Hayalleri bunlardır. Ama bir dünya savaşı Avrupa’da da yürütülecektir ve iki süper güç bunların arzusunun çok iyi farkındadırlar. Dolayısıyla bu mesele emperyalist güçler ve emperyalist süper güçler arasında, karmaşık iş birliği ve mücadele çerçevesinde, daha da artacak olan çelişkilere yol açmaktadır, başka türlü olamaz. Aynı şekilde emperyalist güçlerin hayallerini gerçekleştirmek için nasıl mücadele ettikleri de açıktadır. Japonya, bunu Asya ve Güney Amerika üzerindeki tahakküm alanı ile yapıyor. Avrupa ise Afrika ve Latin Amerika üzerindeki tahakküm alanı ile. Ve yalnızca bu bölgelerde de hareket etmiyorlar, kavga ve arayış bulma faaliyetleri buradan kaynaklanıyor; başına buyruk ve uyumsuz siyasetlerinin nedeni budur çünkü her biri kendi öz çıkarlarını korumaktadırlar.

Görüşümüzce bütün bunlar, sadece dünya hegemonyası için rekabeti içeren büyük planları örtbas etmeye yarayan demagojik tartışmalardır. Biz buna inanıyoruz zira emperyalizm biz onu ortadan kaldırırsa dek var olmaya devam edecektir. Özü değişmez, özü sömürmek ve baskı yapmaktır, ulusları yarı-sömürgeler haline ve mümkünse sömürgeler haline getirmektir. Ve geçerken belirtelim, bu sözleri yeniden kullanmanın zamanı gelmiştir çünkü bunlar Lenin tarafından bilimsel bir şekilde tesis edilen sözlerdir. Ama meselenin özü, bu planlar karşısında esas mesele, sadece onların maskesini indirmek değil kendimizi onlara karşı hazırlamaktır. Ve bu hazırlanmanın sadece bir tek yolu vardır: Halk savaşı. Başkan Mao bize şunu söylemişti: Hazırlanmamız gerekir ve bugün kendimizi bir emperyalist savaşa karşı ve esas olarak da bir nükleer sava-

şa karşı hazırlamak zorundayız. Onlara nasıl karşılık vereceğiz? Sadece halk savaşıyla, başka türlü değil. En önemli şey budur. Onların maskesini indirmek, sinsi ve korkunç kitlesel katliam planlarını dünya önünde teşhir edecek olan bir propaganda kampanyası yürütmenin bir parçasıdır. Ama bu hiçbir zaman savaşı durdurmaz, Stalin bunu açık bir şekilde belirtmiştir. Bu kampanyalar savaşı durdurmazlar dolayısıyla eğer savaşı engellemek istiyorsak yapılacak tek şey devrimi geliştirmektir. Başkan Mao'nun öğrettiği gibi: Ya devrim savaşı engeller ya da savaş devrime yol açar. Görüşümce, duruma böyle bakmamız gerekir.

El Diario: Başkan, Sovyet devleti hakkında ne düşünüyorsunuz? Son zamanlarda bir hayli Perestroyka üzerinde konuşuluyor. Bu meseleyi nasıl görüyorsunuz? Stalin'e karşı yapılan saldırılar hakkında görüşünüz nedir?

Başkan Gonzalo: Perestroyka son zamanlarda dört bir tarafta tartışılan bir konu. Perestroyka, görebildiğim kadarıyla ancak yine de titiz bir şekilde incelenip barındırdığı bütün kokuşmuş revizyonizmi görmek gerektiğine inanıyorum, biz komünistlerin yüz yüze olduğu modern revizyonizminin yeni bir saldırısının bir parçasıdır. Gorbaçov başından sonuna dek, tepeden tırnağa bir revizyonisttir. Stalin'e saldırma bahanesiyle proletarya diktatörlüğünün saldırıya uğradığı meşum kongrenin, SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) XX. Kongresinin, SSCB tarihinde bir dönüm noktası olduğunu belirtiyor. Kruşçev'e hayranlık duyuyor, onu büyük, cesaretli, kararlı bir adam olarak gösteriyor, ona göre Kruşçev'in kusuru subjektivizme düşmesi, uygun planlar yerine aşırı, uygulanabilir olmayan planlar önerip başarısızlığa uğramasaydı. Kruşçev, Gorbaçov'un öğretmenidir. Gorbaçov ondan ders almaktadır, tıpkı diğer öğretmeni Brejnev'den ders almış olduğu gibi ancak Brejnev'le arasında bir mesafe bırakmak istiyor.

Perestroykanın merkezi bir meselesini açığa çıkarmak zorundayız. Gorbaçov'un kendisi söylüyor: Perestroyka çeşitli biçimlerde tanımlanabilir ama "özünü daha tam ifade edecek kilit noktasını seçecek olursak perestroykanın bir devrim olduğunu söyleyebiliriz." Ama bunu böyle görmeyenler var. Buna çok büyük bir dikkat göstermek gerekir. Perestroyka bir devrim değildir, tersine karşı-devrimin bir gelişmesidir, kapitalizmin restorasyonunun daha da dizginsiz bir şekilde yayılmasıdır ki sosyal emperyalizme karşı savaşmak için proletarya ve halka hizmet edebilecek arada kalmış son küçük kırıntılar da ortadan kalksın. Gorbaçov şöyle diyor: Devrimdir, çünkü sosyo-ekonomik seviyede bir hızlanmayı, köklü bir değişikliği ve yeni tipte bir devlete doğru ilerlemeyi gündeme ettiriyor. Bu yeni tipte devlet hangisi acaba? Son konferanslarında karara bağlayamadıklarından henüz belirleyemedikleri yeni bir biçimde yapılandırılmış, daha hayasızca burjuva bir devlet. Gorbaçov bu kadar da utanmazlık içinde. Bu nedenle bu kelimeye dikkat çekmek yararlı olacak çünkü genel olarak deniyor ki: "Perestroyka bir yeniden yapılanmadır." Ama Gorbaçov, ona mükemmel olarak uyan kelimenin "devrim" olduğunu söylüyor ve bu bir mas-karalıktır, rezil bir istihza ve şaklabanlıktır.

Bu şahıs başka neler önümüze sürüyor? Bir kere Kruşçev'in tavrını geliştiriyor. Söz gelimi savaş sorununu ele alalım. Bir dünya savaşı, insanlığın yok olmasına yol açar diyor. Kendi sözleriyle: "Bu savaşta ne yenen ne de yenilen olacaktır. Çünkü hayatta kalan olmayacaktır.", "Eğer nükleer bir savaş patlak verirse tüm canlılar yeryüzünden silinip yok olacaktır." Ve "Dünya çapında bir nükleer ihtilafta ne kazanan ne de kaybeden olacaktır. Medeniyet kaçınılmaz olarak ortadan kalkacaktır." Ama arkasından ne ekliyor? Okumama izin verin: "Siyaset gerçeklere dayandırılmalıdır. Bugün en güçlü dünya gerçeği, ABD ve Sovyetler Birliğinin sahip oldukları muazzam çaptaki konvansiyonel ve nükleer askeri cephaneliklerdir. Bu, bu iki ülkeye bütün dünyanın önünde özel bir sorumluluk yüklemektedir." Nedir bu? Bize utanmadan gücünün saldırı üstünlüğüne dayandığını söylüyor. Ve bunu yandaki emperyalizminin savaşçı gücünün yanı sıra dalgalandırıp kendilerinin dünyanın büyük gerçeği olduklarını söylüyor. Bu nedenle biz de onlara bağımlı oluyoruz. Bunu söylüyor. İki süper gücün şimdiye kadar gördüğümüz en hayasız ve dizginsiz politikası bu. Ama ona göre sadece nükleer bir savaş değil aynı zamanda konvansiyonel bir savaş da insanlığı tehdit edicidir zira bugün mevcut olan ölümcül ve modern aygıtlar aynı amacı gerçekleştirebilir. Böylece Gorbaçov, bizim üzerimize en korkunç boyunduruk politikasını empoze etmeye çalışıyor. Buna karşı biz de Başkan Mao'nun "İsyan etmek meşrudur." şiarını daha da yüksek sesle haykırıyoruz.

Revizyonist gayretkeşliği, bu Rus şefinin "yeni bir düşünce" ortaya atmasına yol açıyor. İyi dinleyin! "İnsanlığın en yüksek çıkarlarını hesaba alan", ideolojilerin ve ihtilafların da üzerinde bir "yeni düşünce" bu! Sınıf kıstasının biçimsel kabulü nerede kaldı? Kruşçev'in vaazlarının en üst seviyede bir tekrarı değil mi bu? Elbette. Ve bu "düşünce"nin önemli bir parçası da savaşın, artık siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi olmadığıdır. Kendi sözleriyle: "Clausewitz'in, 'Savaş siyasetin sadece başka araçlarla devam ettirilmesidir.' özdeyişi ki bu zamanında klasik bir deyişti, şimdi artık giderek daha da ümitsizce modası geçmiş bir hal almaktadır. Bu söz artık kütüphane raflarında kalmaya mahkûmdur." Ama bu Lenin'in savunmuş olduğu ve Başkan Mao tarafından da bu yüzyılda yeniden tekrarlanan bir tezdır, proletaryanın askeri teorisinde kilit bir noktadır ve biz halk savaşında buna dayanıyoruz. Dolayısıyla Gorbaçov, tıpkı Kruşçev gibi Lenin ile açıktan çelişiyor. Marksist ilkelerin revize edilmesine yol açan sözüm ona "yeni şartlar", eski revizyonizmden kalma eski bir masaldır. "Ne iyi, Batıda ve Doğuda daha şimdiden birbiriyle anlaşmaya çalışan yeni insanlar, yeni düşünceler ortaya çıkıyor çünkü mümkün olan tek şey el birliği etmektir." diyen bu revizyonist yeni bayrak taşıyıcısı sakın bununla kendini teselli etmeye kalkışmasın. Biz buna, eğer onları daha önce ortadan kaldırmazsak, üçüncü bir dünya savaşı verme şartlarının olmadığı bir zamanda iki süper güç arasında iş birliği diyoruz. Özü budur. Gorbaçov'un nasıl sinsi bir şekilde Lenin ile çeliştiğini yeterli bir şekilde vurgulamak gerektiğine inanıyorum zira utanmadan "Lenin'in takipçisi" olduğunu, "Lenin'e dönüşü" uyguladığını ve "Lenin'den çok şeyler öğrendiğini" söyleme kurnazlığına başvurmaktadır. Bize söyledikleri bunlardır ve bunların çok paslandırıcı düşünceler

ler olduğuna inanıyorum.

Öte yandan “uluslararası politikayı, bütün insanlığa mahsus manevi ve ahlaki değerler temeline oturtmayı” önerdikten sonra Gorbaçov şunu diyor: “Sanayi-askeri kuruluşlara ne olacak diye soruyorlar... ilk olarak sanayi-askeri kuruluşlardaki her iş sivil sanayidekinin iki veya üç misline mal oluyor. Bir yerine üç iş daha yaratılabilir. İkincisi, askeri ekonomi sektörü sivil ekonomiy-le iç içedir ve bu sivil ekonomi için birçok şey üretirler. Bu, askeri sektörün imkânlarını barışçıl amaçlar için kullanmak bir başlangıç noktasıdır. Üçüncüsü, Sovyetler Birliği ve ABD, insanlığın çıkarına türlü sorunları çözmek için kaynaklarını, bilimsel ve zihinsel potansiyellerini birleştiren geniş çaplı ortak programlar gerçekleştirebilirler.” Hasılı, Kruşçev gibi övünüyor ve Lenin’in emperyalizm ve ekonomik süreç hakkındaki anlayışı ile çelişiyor. Gorbaçov bu konuda da anti-Leninist’tir: Her konuda böyle, partiyi devletten koparan veya ekonomik büyümeyi giderek artan oranda burjuvazinin ve emperyalizmin hizmetine sokan, Tenge’inkine benzer, tüm tavırlarından da görülebileceği gibi.

Aynı şekilde tüm diğer emperyalistler gibi sosyal emperyalist Gorbaçov da sözüm ona terörizme karşı mücadele etmeyi öneriyor, kendisini bunu yerine getirmeye ve bu amaçla Birleşmiş Milletler’den yararlanmaya adıyor.

Son olarak Latin Amerika’yı özellikle de Nikaragua’yı nasıl gördüğü konusunda bir şeyler söylemek gerektiği görüşündeyim. Nikaragua’da bir diktatörlük, Somoza diktatörlüğü, halk devrimiyle yıkıldığı için bunun, Nikaragua devrimine rehberlik etmiş olan ve etmeye devam eden görüşleri ispatladığını düşünüyor. Bu son derece ifşa edicidir. Ve Latin Amerika hakkında, ABD’nin hâkimiyet alanını ya da kendi tabirleriyle, ABD ile Latin Amerika arasındaki ilişkileri bozmada Sovyetler’in herhangi bir çıkarı olmadığını söylüyor. Bu açıklama bizi doğrudan ilgilendiriyor.

Sovyetler Birliği sosyal emperyalistleri ne istiyorlar? İşbirliğinin esas olduğu bir anda acil problemleri nasıl çözeceklerini araştırma aşamasındalar ve bu nedenle vakitlerini kendi ekonomik sistemlerinin gelişmesine ayırmak için ihtilaflı meseleleri dizginlemek veya yatıştırmak istiyorlar, bir yandan da dünya hegemonyası için yarışmak üzere büyük planlarının hazırlıklarını sürdürüyorlar. İş birliği geçicidir, ihtilaf ve çatışma mutlaktır.

Sonuç olarak Perestroyka, Kruşçev’in başlattığı modern revizyonizmi devam ettirmeyi hedefleyen sinsi bir plandır. Revizyonizmin yeni bir karşı-devrimci saldırısıdır.

Stalin’e karşı saldırılara gelince Kruşçev ona saldırmıştı, Gorbaçov da saldırmaktadır ama Gorbaçov bu kez daha da ileri giderek Stalin’in mahkûm ettiklerinin itibarını yeniden tesis ediyor. Bizleri düşündürmesi gereken şeylerden birisi Buharin ve diğerlerine itibarlarının yeniden iade edilmesidir. parti üyeliği statüsünü bile tanıdılar. Sormamız gerekiyor: Geriye kim kaldı? Troçki. Geriye ondan başkası kalmadı. Stalin’e karşı saldırının amacı hep aynı, kapitalist restorasyonu derinleştirmek için siyasi planlarını daha da geliştirmek,

artakalan ve halka devrimi yeniden yapması için yardımcı olabilecek her şeyi ortadan kaldırmak için Stalin bir mazeret olarak kullanılıyor. Onların rüyası budur ama rüya olmaktan öte gitmeyecektir.

Yoldaş Stalin hakkında revizyonistler birçok şey söylüyor ve ona saldırıyorlar. Ancak ona sayısız hatalar mal edilerek ve küçük düşürerek başkalarının da buna katılması acınacak bir rezilliktir. Yoldaş Stalin'in büyük bir ML olduğu görüşündeyiz. Başkan Mao'nun onun hakkında söyledikleri doğrudur. Hataları yüzde otuzdur ve hatalarının kaynağı diyalektiği kavramadaki eksiklikleridir. Ama hiç kimse onun büyük bir Marksist olduğunu inkâr edemez. Dolayısıyla Gorbaçov ve hempalarının Stalin'e karşı saldırıları, kendilerine komünist diyerek yoldaş Stalin'e saldıran ve onu küçük düşürenleri düşündürmelidir. Bu tesadüfler hakkında iyi düşünmelidirler, bu saldırıların ardında önemli bir şey vardır.

El Diario: Çin'in bugünkü önderliğini nasıl değerlendiriyorsunuz? Karşı-devrim saflarındalar mı? Çin halkının kurtuluş yolu ne olacaktır?

Başkan Gonzalo: Çin'in bugünkü önderliği revizyonist bir önderliktir ve gerçekten kepaze bir şahsiyet tarafından eski ve çürümüş revizyonist Teng Siao-ping tarafından yönetiliyor. Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında maskesi tümüyle düşürülmüş ve Lui Şao şî'nin sağ kolu, açıktan açığa bir revizyonist olarak dünyanın gözleri önünde teşhir olmuştu, bugün de kepaze bir revizyonist olmaya devam etmektedir. Eskiden sosyalist bir ülke olan Çin'i hızlandırılmış ve dizginsiz bir kapitalist restorasyona götüren Teng'dir. Şunu da belirtmek yerinde olacaktır ki bugün Gorbaçov'un ortaya attığı görüşler bile kendi şartlarına uygun olarak Teng tarafından daha önce ortaya atılmıştı.

Hangi kamptalar? Çin, bir dünya gücü olarak hareket etmektedir, diğer emperyalist güçler ve süper güçlerle iş birliği içinde, uyguladıkları politika budur. Onların rüyası gelecek yüzyılda bir süper güç olmaktır, bu onların rüyasıdır. Diğer durumlarda olduğu gibi, bu durumda da çıkış yolu devrimdir, halk savaşıdır. Hatırlayalım ki muhteşem yaşamının sonunda Başkan Mao, Çiang Çing yoldaşa devrimin bayrağını kaldırıp doruğa ulaşabileceğini öğütleyerek şuna işaret etmişti: Eğer bunu başaramazsanız yere yuvarlanacaksınız, kemikleriniz kırılacak ve gerilla savaşını bir kez daha vermeniz gerekecektir. Çözümü, Mao bize vermiş bulunuyor. Bir şiirde geçiyor, metnini iyi hatırlamıyorum ama fikirler bunlardı. Esas nokta gerilla savaşını, halk savaşını yeniden vermek gerektiğidir.

El Diario: Başkan, bugün dünyada sosyalist ülkelerin mevcut olduğunu düşünüyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Açıkça, hayır düşünmüyorum. Arnavutluk'un sosyalist bir ülke olduğuna inananlar vardı. Bunlara, Arnavutluk'un sosyalist bir ülke olduğuna inananlara, örneğin Arnavutluk Emek Partisi'nin VIII. Kongresini dikkatli bir şekilde incelemelerini salık veririm. İyi olur çünkü orada, ABD emperyalizminin dünya gericiliğinin merkezi olduğu belirtiliyor. Ya Sovyet

emperyalizmi? Hani savaşmak zorunda olduğumuz iki düşman vardı? Bu her zaman bir gevezelikten ibaret olmuştur. Aynı gevezeliği Hoca da yapmıştı çünkü her zaman Yanki emperyalizmine karşı savaşma konusunda sosyal emperyalizmden daha fazla yazı yazmıştır.

Aynı Kongre insanlığın yok olmaya hiçbir zaman bu kadar yakın olmadığını söylüyor. Diğerlerinin aynısını tekrarlıyor, ki bu basit bir tesadüf değildir. Ama ne yapılmasını öneriyor? Somut olarak emperyalizmin teşhir edilmesini. Çözüm bu değildir. Emperyalizmin teşhiri dünya savaşını durdurmaz. Çözüm, halk savaşı yürüterek devrimi yapmaktır.

İçinde buldukları ciddi ekonomik sorunlar hakkında söylediklerine bakılırsa Arnavutluk'un seçtiği yolu açık bir şekilde görebiliriz. Ama bu yolu seçen, bugünkü önderi Ramiz Alia değil Hoca'nın kendisiydi. 1978'deki mektup, seçmenler önünde yapılan bir konuşma, Arnavutluk'ta hiçbir antagonist sınıf bulunmadığını belirtiyordu. Bunun ne manaya geldiğini çok iyi biliyoruz çünkü bu mesele Başkan Mao tarafından mükemmel bir şekilde açıklanmıştır. Buna bir de Başkan Mao'ya karşı, Marksizmin gelişmesine karşı yönelttiği ustaca saldırıları da eklersek kendisi revizyonist değil de nedir? Bu nedenle, Arnavutluk sosyalist bir ülke değildir.

Vietnam'a bakıldığında, izlediği güzergâh Sovyetler Birliği'nin bir aleti olmaktır, krizde olan ve harap olmuş ekonomisi ile bugün emperyalizmden yardım istemektedir. Bunca kan, ne için? Çünkü orta yolcu Ho Chi Minh vardı orada, orta yolcudur, uluslararası komünist hareket içerisindeki çatışmayı görmekten üzüntü duyduğunu söylediği ünlü vasiyetnamesi bunun kanıtlarındandır. Oysa sorun Marksizm ile revizyonizm arasındaki mücadelede hangi tarafta saf tutması gerektiği idi. Bir komünist için bir tek çözüm vardır, Marksizmin yanında yer almak. Ho Chi Minh hiçbir zaman bunu yapmadı. Daha sonra, kokuşmuş bir revizyonist olan Le Duan geldi. Vietnam'daki bugünkü durumun sebebi budur.

Bu nedenle bugün hiçbir sosyalist ülke olmadığı görüşündeyim. Restorasyon ve karşı-restorasyon sorununu anlamak için bütün bunlar üzerinde ciddi bir şekilde düşünülmelidir. Bazılarının yaymaya çalıştığı gibi bu feryadı figan etme veya yas tutma meselesi değildir. Sorun gerçekleri görmek ve anlamaktır ve eğer Lenin'in daha önce ortaya atmış olduğu, Başkan Mao'nun da usta bir şekilde geliştirdiği restorasyon ve karşı restorasyon meselesini ele alırsak gerçekleri anlayabiliriz. Tarihte hiçbir yeni sınıf hiçbir zaman derhal iktidara yerleşmemiştir. İktidarı ele geçirmiş ve kaybetmiş, tekrar ele geçirmiş ve tekrar kaybetmişlerdir, ta ki büyük mücadeleler ve çatışmalar içerisinde, iktidarı sağlam bir şekilde ellerinde tutabilene dek. Aynı şey proletaryaya da olmaktadır. Ama geriye büyük dersler bırakmışlardır, sosyalist inşa da bile. Bu nedenle bu muazzam bir tecrübedir.

Sonuç olarak bu tarihi bir süreçtir ve bizim üzerinde düşünmemiz gereken şey kapitalist restorasyonun nasıl önleneceğidir. Bize öğretilmiş olduğu gibi

yürütülmekte olan her devrim boyunca önümüzde uzun yıllar olduğunu hesaba katmalı ve iktidarın ele geçirilmesinde, proletarya diktatörlüğünün tesis edilmesinde, savunulmasında ve devrimin ilerletilmesinde, proletaryanın izleyeceği yolun belirlenmiş olduğundan emin olmalıyız. Bu süreçte muhteşem tarihi abideler mevcuttur, dolayısıyla sınıfımızın bunlardan dersler çıkararak iktidarı ele geçirip tüm yeryüzünde proletarya diktatörlüğünü tesis edeceğini ve proletaryanın artık bir daha devrilmeyeceği, devlet ortadan kalkana kadar ve komünizme varana kadar dönüşüm yolunda devam edeceği günlerin geleceğini bilmeliyiz.

El Diario: Başkan, devrimin zaferinden sonra yeni devletin burjuva hükümetlerle özellikle Yanki devleti ve sosyal emperyalizm ile uluslararası ilişkileri nasıl olacaktır?

Başkan Gonzalo: Durum açıktır. Yanki emperyalizminin ülkemiz üzerindeki tahakkümüne son vermek zorundayız. Aynı zamanda sosyal emperyalist tahakkümün girişimini önlemek, ayrıca herhangi başka bir gücün hâkimiyetini engellemek zorundayız. Kısaca sorunuzun cevabı budur.

El Diario: Tamamen tecrit olma tehlikesi yeni devleti nazik bir duruma sokmaz mı?

Başkan Gonzalo: Biz şuna inanıyoruz: biz sınıfın kurtuluşuna götürecektür güzergâhta, bizi komünizme götürecektür olan yolda sebat etmeliyiz. Ve bu güzergâh, bizden dünya devrimi çerçevesinde proletaryanın çıkarlarını yerine getirebilmemiz için bağımsızlığımızı korumamızı talep etmektedir. İnanıyoruz ki gayet iyi bilindiği gibi emperyalistler arasında anlaşmazlıklar ve çelişkiler vardır ve bunlar örneğin bazı imkânların elde edilmesi için kullanılabilirler. Pazar her seferinde daha da daraldığından ve somut bir ticari savaş sürdüğünden bu imkânları bize satacak birilerini bulabiliriz. Elbette bize çok pahalıya verecekler ve biz de Lenin'in dediği gibi beddua ederek ödeyeceğiz. Ama diğer yanda ezilen uluslar, süregelen devrimler var, enternasyonal proletarya var, yeryüzünün dört bir yanında halklar ve komünist partileri var -onlar bize yardım edeceklerdir ve bizim de öğrenmemiz gerekecek zira proletarya enternasyonalizmi temelinde çağrımıza cevap vereceklerdir ve biz bunu memnuniyetle karşılayacağız. Geri ülkeler arasında bağların nasıl geliştiğini hatta nasıl karşılıklı trampa yapıldığını daha şimdiden görüyoruz. Biz de uygun biçimleri bulacağız.

Bu sorunu henüz yeterince incelemiş değiliz çünkü bunlar geleceğin sorunlarıdır. Genel anahtarlara sahibiz ama Lenin'in dediklerinin izinden gidiyoruz: Savaşın ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? O zaman savaş yürüt. Enternasyonal proletaryaya, ezilen uluslara, dünya halklarına sonsuz güven duymalıyız ve özellikle de komünistlere, gelişme seviyeleri ne olursa olsun parti ve örgütlere. İdeolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizme sıkı sıkı sarılarak ilerleyeceğiz, başında karanlıkta el yordamıyla yürüsek bile bazı durumlara geçici çözümler ya da kısa süreli çözümler bulsak bile sonunda kesin olanını bulacağız. Lenin'in

bize öğrettiği gibi. Hiçbir devrim önceden tamamıyla planlanamaz. Çoğu kez karanlıkta el yordamıyla yürünür, anlık geçici çözümler bulunur ama ilerlemenin yolu budur. Yaklaşımımız budur çünkü temel silahımız ideolojimizdir. Başlangıç noktamız Marks'ın sözleridir: Kazanılacağından kesinkes emin olarak ve bütün sorunlar çözülmüş vaziyette bir devrime başlamak ne kadar kolay olurdu -evet kolay olurdu ama devrim böyle değildir. Sorun, neye mal olursa olsun insanın kendisini devrime adanması ve onu ilerletmesidir. Tarihi yaratan kitleler olduğundan halkımız bunu başaracaktır ve onları Marks'ın bize öğrettiği genel cephaneliği kullanarak silahlandırmak bize düştüğünden devletimizi silah gücüyle savunacağız zira hiçbir devrimci devlet emperyalizmin ve gerici-lerin teveccühleriyle korunamaz.

Ve bu şekilde, bu sağlamlıkla, bu kararlılıkla, Marksizm-Leninizm-Maoizmin, esas olarak Maoizmin bize verdiği bu inançla, yolu bulacağız ve yeni yollar bulacağız.

Başkan Mao bize, yeni yönlerden düşünmemiz ve yeni biçimler yaratmamız gerektiğini öğretmiştir; bu temel bir meseledir. Ekonomik meselelerde sorunun şu noktada düğümlendiğini belirtmiştir: Berrak bir siyasi çizgi, örgütsel bir aygıt ve yoğun bir çaba. Bütün sorunlarda özellikle de ileride yüz yüze geleceğimiz henüz çözümlenmemiş sorunlarda, başlangıç noktamız, komünist partiler ve kitleler mevcut olduğu sürece her türlü mucizenin gerçekleştirilebileceği şeklindeki sağlam Maoist inanç olmalıdır.

El Diario: Bugün ve gelecekte PKP proletarya enternasyonalizmini nasıl görüyor?

Başkan Gonzalo: Birincisi, bir ilke, önemli bir ilke olarak görüyoruz çünkü tekrar edeceğim, proletarya enternasyonal bir sınıftır ve biz komünistler enternasyonalistiz zira başka türlü komünizme hizmet edemeyiz. Partimiz militanlarını, savaşçılarını ve kitleleri her zaman proletarya enternasyonalizmiyle çelikleştirmeyi amaçlamıştır, onları her zaman Marksizm-Leninizm-Maoizm ile dünya devrimine hizmet etme, komünizmin yeryüzünde filiz verebilmesi için amansız ve kararlı bir mücadele yürütme konusunda eğitmiştir.

Bir süre için diğer partilerle bağlarımız koptu. Daha sonra bu bağlar yeniden tesis edildi ve bugün uluslararası komünist hareket için çabalara katkıda bulunuyoruz, gerçek komünistleri bir araya getirme doğrultusunda bir adım olarak gördüğümüz Devrimci Enternasyonalist Hareket'in üyesi olmamızın nedeni budur. Bunun karmaşık bir görev olduğunu düşünüyoruz zira tek bir partinin örgütlenmesi ve ilerletilmesinin ne kadar karmaşık ve zor olduğu düşünüldürse partileri ve örgütleri yoluyla komünistleri birleştirme çabaları ondan da karmaşık olacaktır. Biz bunun muazzam ama vazgeçilmez bir görev olduğunu bilincindeyiz. Hemfikir olanların ve mücadele edenlerin mevcut olduğuna inanıyoruz ve olabilecek tüm eksikliklerimize rağmen nihai amacımızı gerçekleştirmek için birlikte mücadele etmek üzere proletarya enternasyonalizminin dünyadaki komünistleri yeniden birleştirmesine hizmet etmek için savaşıyo-

ruz. Sorunun son derece karmaşık ve zor olduğunu kavıyoruz ama biz komünistler bu türden vazife için yaratılmışızdır.

El Diario: Başkan Gonzalo bugün ezilen ülkelerde yürütülmekte olan çeşitli mücadeleleri nasıl tahlil ediyorsunuz? Avrupa'daki silahlı eylemleri ve milliyetçi hareketleri nasıl tahlil ediyorsunuz.

Başkan Gonzalo: Ezilen uluslarda sayısız mücadeleler sürüyor. Afrika'da, Latin Amerika'da ve dünyada çok büyük bir öneme ve ağırlığa sahip bir alan olan Asya'da, mücadeleler sürüyor. Asya, kitlelerin tarihteki ağırlığından ve bizzat Marksizmin bize öğretmiş olduklarından ötürü her zaman çok özel dikkat göstermemiz gereken bir yer durumundadır. Görüşümüzce ezilen uluslardaki mücadelelerin sorunu, komünist partilere sahip olmamalarında veya bunların yeterince gelişmemiş olmasında yatmaktadır. Evet, bazı partilerin gerçekten de büyük katkılarda bulunmaları gerekecektir. Öte yandan şuna da inanıyoruz ki sorun halk savaşlarının geliştirilmemekte oluşudur. Dolayısıyla Marksizm-Leninizm-Maoizmi dünya devriminin kumandasına geçirmeye katkıda bulunmada sebat etmemiz gerektiğine inanıyoruz ki bu temelde güçlü partiler oluşturulabilsin ve halk savaşları yürütebilsinler. En büyük kısıtlamanın bu olduğu görüşündeyiz.

Ortadoğu'da, somut olarak Filistin'de, ayrıca Güney Afrika'da vb. milliyetçi hareketler var. Ancak Ekim Devrimi'nin yolunu döşediği yeni çağ ile başlatılan güzergâhı gerçekten takip edebilmesi için devrimin komünist partiler yaratmak zorunda olduğuna inanıyoruz, çünkü komünist partiler olmadan devrim sonuna kadar gidemez. Afrika bize bu tür birkaç devrim örneği sunmaktadır. Örneğin Cezayir'de silahlı bir mücadele hem de çetin bir silahlı mücadele vardı ama sosyalizm inşa edilmedi çünkü gerçek bir devrimci mücadeleye önderlik edecek bir komünist parti mevcut değildi orada. Komünist partileri olmadan sadece ulus olarak kabul edilmeyi hedefleyen milliyetçi hareketler gelişir, sömürge olmaktan yarı-sömürge durumuna geçilir ve emperyalizme bağlı uluslar olarak kalınır veya bazı durumlarda sadece bir efendinin yerine bir diğeri geçirilir. Bunu, örneğin İngiltere veya Fransa ile bağı olan çeşitli hareketlerde gördük. Bazı durumlarda ise silahlı mücadeleler, sorunu BM'nin çözmesi veya karara bağlaması için geliştirilir, örneğin Kıbrıs. Dolayısıyla sorun, sadece silahlı mücadele değildir. Sorunun özü halk savaşı, komünist parti ve Marksizm-Leninizm-Maoizmdir. Bununla birlikte, bütün bu hareketler emperyalizme karşı mücadeleye güç katarlar ama onun kökten ortadan kaldırılmasına ancak halk savaşı yürütmekte olan bir komünist parti önderliğinde hizmet edeceklerdir.

Avrupa'daki silahlı eylemlere gelince uzun süreli silahlı mücadeleler gördük. Bunlar objektif gerçeğin ifadeleridir. Dolayısıyla sorun onları kınamakta değil yaşlı Avrupa'da da devrimci bir durumun var olduğunu nasıl ifade ettiklerinin anlaşılması, incelenmesi, tahlil edilmesi ve görülmesinde yatmaktadır. Bundan başka, bu mücadeleler iktidarı ele geçirmenin tek yolu olduğunu bilerek silahlara sarılan insanlar olduğunu göstermektedir. Bu revizyonizme

karşı ağır bir darbedir zira revizyonizmin kalelerinden biri olarak görülen Avrupa'nın kendisinde revizyonizm terk edilmeye başlamıştır. Ulaşılan seviye ve çözülmeyi bekleyen sorunlar ne olursa olsun, bunun önemli bir ilerleme olduğu inkâr edilemez.

Bazı hallerde, ulusal mesele söz konusudur, örneğin İrlanda'da. Başka hallerde ise kendi devrimlerini nasıl yapacakları sorusu gündemdedir. Bu mücadelelerin ciddi bir şekilde incelenmesi gerektiğine ve sorunun hangi ideolojiye sahip olduklarının, hangi siyasetin onlara rehberlik ettiğinin, hangi sınıfa hizmet ettiklerinin ve süper güçler sorununu nasıl ele aldıklarının görülmesinden oluştuğuna inanıyoruz. Bunlara yakın ilgi göstermemiz gerektiği görüşündeyiz, özellikle de Mao Zedung'a geri dönmeyi öneren veya partinin gerekliliğini ya da sadece silahlı mücadelenin yeterli olmadığını ortaya atmaya başlayan örgütler olduğu durumlarda. Bunu yeni bir uyanış olarak görmeli ve birçok hata yapılabileceğini anlamalıyız -nihayetinde, kim hata yapmıyor ki? Ama kendi hatalarından derslerini kendileri çıkartacaktır ki bunu yapıyorlar, ilerleyecek, Marksizm-Leninizm-Maoizmi kavrayacak, partilerini oluşturacak ve devrimlerinin sosyalist karakterine ve özgül şartlarına göre kendi halk savaşlarını başlatacaklardır.

Özet olarak bu, yine tekrar ediyorum, Avrupa'da da dengesiz gelişmeye sahip bir devrimci durum olduğunu kanıtlar. Kokuşmuş revizyonizmden bıkmış insanların mevcut olduğunu ve böylesi zor şartlarda, mücadelenin karmaşık ve zor olduğu emperyalizmin göbeğinde, dünyayı değiştirmek amacıyla -bunu yapmanın tek yolu olan- silaha sarılmakta olduklarını gösterir. Bu bize daha çok umut veriyor, devrimin nasıl esas akım olduğunu ve Avrupa'nın kendisinin de devrime doğru yöneldiğini görmemize yardımcı oluyor. Hatta bir zamanların öncüleri olarak yolu açtıklarını ve sonuçta, daha fazla umut verdiklerini görüyoruz. Ve bizim bunlara daha çok dikkat göstermemiz gerekiyor zira parti konusunda ve Mao Zedung'a dönüş konusunda düşünenler mevcuttur. Yani Marksizme geri dönmek ve onu Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak tümüyle benimsemek istiyorlar. Avrupa'da verilen bu mücadelelerin ve tıpkı her mücadelede olduğu gibi eksiklikleri ve hataları vardır ama bunları devrimin zapt edilemeyen yürüyüşünün bir ifadesi olarak her geçen gün daha çok sayıda ülke ve halkların mevcut düzeni alaşağı etmek amacıyla nasıl silaha sarılmak üzere ileri çıktığının bir ifadesi olarak görmeliyiz. Tecrübelerini değerlendirmektedirler, partiye ve proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizme, esas olarak Maoizme yöneleceklerdir.

Devrimin, Avrupa'da kendine yeniden bir yol açmaya başladığını görmek benim için bir sevinç kaynağıdır. İçinden geçecekleri düşme-kalkmalar ve kaymalar ne olursa olsun, kitlelere ve halka güven duymalıyız, diğer yerlerde olduğu gibi Marksizmin izinde silah elde devrim yapacakları konusunda onlara güvenmeliyiz. Oralarda da gerçekleşebilir, bunu gerçekten böyle düşünmeliyiz. Israr ediyorum, tarihi açıdan, uzun vadeli açıdan bakmalıyız, bu hareketleri ciddi bir şekilde incelemeli ve Marksizm-Leninizm-Maoizme, bir partinin

oluşturulmasına ve halk savaşının geliştirilmesine doğru her ilerlemeyi teşvik etmeliyiz.

El Diario: Nikaragua ve Küba hakkında görüşünüz nedir?

Başkan Gonzalo: Bu sorun üzerinde bir keresinde bazı arkadaşlarla yaptığım tartışmada söylediklerimi tekrar edeceğim. Nikaragua, tamamlanmamış bir devrim gerçekleştirmiştir ve sorun, orada büyük burjuvazinin iktidarının parçalanmamış olmasıdır. Sadece Somoza aleyhtarlığı üzerinde yoğunlaşmışlardır. Sorunlardan birinin bu olduğu görüşündeyim. Bir demokratik devrim, üç dağı ortadan kaldırmalıdır, bu Nikaragua’da yapılmamıştır. Öte yanda devrim, son zamanlarda yeniden uyarlanan Kübacılık çerçevesinde geliştirildi. Ve bu son tahlilde Sovyetler Birliği’ne dayanılmasına yol açıyor. Bu nasıl ispatlanabilir? Çünkü Nikaragua’nın kaderinin ele alındığı, gözden geçirildiği ve halledildiği yer, iki süper gücün temsilcilerinin toplantılarıdır, tıpkı Afganistan veya Ortadoğu gibi. Atılan adımlar ve karşı-adımlar bunun tezahürleridir ve Nikaragua’da “kontralar” ile ilişkili alınan tedbirler, süper güçler arasındaki görüşmeler ve anlaşmalarla tesadüf denmeyecek kadar uyum içindedir.

Nikaragua, görüşümüzce, o kahraman halkın hak etmiş olduğu doğru yolu izlemesi için demokratik devrimi sonuna vardırmalıdır ve bu bir halk savaşı gerektirir. Nikaragua, Sovyetler Birliği’ne bağımlılıktan kopmalı, kendi kaderini kendi ellerine almalı ve bağımsız sınıf çıkarlarını korumalıdır. Bunun için de proleter bakış açısını benimseyen bir partiye gereksinimleri vardır. Aksi takdirde maalesef bir piyon olmaya devam edeceklerdir. Nikaragua halkının muhteşem bir savaşkanlığa sahip olduğunu kanıtladığına inanıyoruz ve bu halkın tarihi kaderi, Marksizm-Leninizm-Maoizmi temel alan bir parti ve halk savaşı ile devrimi gerektiği şekilde geliştirmek, kendilerini yakın veya uzak hiç kimsenin himayesine sokmadan bağımsız bir şekilde geliştirmekten başka bir yerde yatmıyor.

Küba için somut olarak sadece şunu söyleyebilirim: Küba Sovyetler Birliği’nin hizmetinde rol oynamaktadır ve bunu sırf Latin Amerika’da değil örneğin Angola ve başka yerlerde de yapmaktadır. Kübalıların kendilerinin de istisnai olarak değerlendirildiği bir süreç yoluyla, Küba el değiştirmiş, bir efendiden bir diğer efendinin eline geçmiştir. Mücadelelerinin rehber çizgisi olarak ortaya attıkları kıstaslar iyi hatırlanmalıdır: sınıflar yeterince farklılaşmamıştır ve gerekli olan, kısaca, bir grup kurtarıcının ezilenleri kurtarmasıdır. Bunu, kendisini takip eden diğer dört kıstasla birlikte Peru’da dolaşan belgelerde gördük. Sorun, sınıf mücadelesini başlangıç noktası olarak almamalarıdır: “Sosyalist devrim veya devrimin bir karikatürü” ki bunun anlamı proletaryanın önderliğini bir kenara atmaktır, üs alanlarına olan gereksinimi reddetmekten başlayarak halk savaşının yadsınması. Kübalıların propagandasını yaptığı uğursuz, bedbaht ilkeler bunlardır.

Küba, Amerika kıtasında büyük bir sorumluluğa sahiptir çünkü o bir umuttu. Ancak 1970’de olanları iyi hatırlamak gerekir. Fidel Castro silahlı mücadele

stratejisinin başarısızlığa uğradığını söyledi, teşvik ettiği ve desteklediği şeyin terk edilmesini istiyordu. Douglas Bravo, stratejinin değil Castro'nun taktiklerinin başarısızlığa uğradığını söyleyerek ona karşı çıktı. Maalesef, Bravo daha sonra affı kabullenmeyi tercih etti. Bu durumların Latin Amerika'da birçok soruna yol açtığına inanıyoruz ama bugün sosyal emperyalist efendilerin emirlerine göre yeniden uyarlanan bu kıstaslar tekrar yayılmakta ve Nikaragua'da gerçeğe dönüştürülecek yeni bir devrimci gelişme olarak sunulmaktadır. Bu bir hatadır. Belirtmemiz gereken şey ve belirtiyoruz da Latin Amerika'nın halk savaşı için olgun durumda olduğudur ve izlemesi gereken yol budur. Latin Amerika'nın yerine getirmesi gereken önemli bir rolü var. Küstah Yanki emperyalizminin kullandığı ifadeyle "ABD'nin arka bahçesi"ni unutmayalım. Latin Amerika'nın ayrıca dünyada da önemli bir yeri vardır, şayet proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizmi, esas olarak Maoizmi benimser, komünist partileri oluşturur ve halk savaşını dünya devrimi çerçevesinde ilerletirse rolünü yerine getirmiş olacaktır.

Biz Latin Amerikalılar bu yüzyılın sonunda 500 milyondan fazla olacağız. Bizi bileştiren birçok şey var ve birbirimize yakınlığımızdan dolayı bile olsa birlikte çaba göstermeliyiz ancak bu kendimizi dünya devriminden koparalım anlamına gelmez çünkü görevimizi ancak dünya devriminin bir parçası olarak yerine getirebiliriz. Latin Amerika yeterli değildir. Komünizm ya tüm dünya içindir ya da hiç kimse için.

El Diario: Peru Komünist Partisi'nin dünya devrimine katkısı nedir?

Başkan Gonzalo: Başlıca katkımız, Maoizmi, Marksizmin yeni, üçüncü ve en yüksek aşaması olarak savunmamızdır; bu ideolojinin dünya devriminin kumandası ve rehberliğine oturtulması için hizmet etmeye ve yardımcı olmaya kendimizi adanmamızdır ve bunun bir parçası olarak Maoizmin geçerliliğini ve her şeyi kucaklayan perspektifini ortaya koymamızdır. Ayrıca kendi gücüne dayanarak herhangi bir süper güçten veya emperyalist güçten bağımsızlığı muhafaza ederek devrimi gerçekleştirmenin mümkün olduğunu ve üstelik bunun şart olduğunu göstermemizdir. Ve bütün eksikliklerimize rağmen kendini hissettiren halk savaşının sahip olduğu kudretin sergilenmesidir. Ve eğer mümkünse devrimimizin bazılarının dediği gibi bir umut sunmasıdır ki bu sorumluluk demektir -dünya devriminin fener ışığı olması, diğer komünistlere hizmet edecek bir örnek olmasıdır. Dünya devrimine bu şekilde hizmet ediyoruz.

DİĞER MESELELER

El Diario: Başkan, bu görüşmenin sonuna gelmiş bulunuyoruz, 12 saatten fazla bir süredir konuşuyoruz. Şimdi de sizinle, şahsınız hakkında, Dr. Abimael Guzman Reynoso hakkında konuşmak istiyoruz. Aileniz veya arkadaşlarınız arasında, eğitiminizi ve siyasi kapasitenizi geliştirmenizde sizi etkileyen oldu mu?

Başkan Gonzalo: Diyebilirim ki siyasete ilgi duymamda beni en çok etkileyen halkın mücadelesi olmuştur. 1950 ayaklanmasında Arequipa’da halkın savaşkanlığını görme fırsatına sahip oldum, gençlerin barbarca katledilişi karşısında kitlelerin zapt edilmez bir öfkeyle nasıl savaştıklarını gördüm. Orduya karşı nasıl savaştıklarını, onları nasıl garnizonlarına geri çekilmek zorunda bıraktıklarını izledim. Ve halkı bastırabilmek için başka yerlerden asker getirilmek zorunda kalındığını. Bu olayın bende oldukça canlı bir şekilde yer etmiş olduğunu söyleyebilirim. Çünkü orada, Lenin’i anladıktan sonra halkın, sınıfımızın sokaklara döküldüğünde gericileri tüm kudretlerine rağmen nasıl tır tır titretebileceğini kavradım. Bir başka olay da 1956 mücadeleleri, halk savaşmış, diğerleri onlara ihanet etmişti -evet, gericiler ve oportünistler hep böyle yaparlar- ama halk çarpışmış ve güne damgasını vurmuştu ve muazzam güçlü kitle hareketleri vardı. Örneğin bu olaylar, kitlelerin gücünü, tarihi yapanların kitleler olduğunu anlamama yardımcı olmuştur.

Ayrıca daha önceki 1948 Callao ayaklanmasına tanık olma fırsatına da sahip oldum, halkın cesaretini, yiğitliğini ve önderlerin sattığını kendi gözlerimle gördüm. Daha da geriye gidersek İkinci Dünya Savaşı da beni derinden etkilemiştir. Evet hayal meyal hatırlıyorum, çok berrak değil -sanki rüya hatırlar gibi- Eylül 1939’da savaş başladığında o kargaşalığı ve eski radyolarda yayınlanan haberleri. Bombardımanları hatırlıyorum, büyük haberdirdi. Ayrıca savaşın bitişini ve nasıl kutlandığını da hatırlıyorum, gemilerin düdüğü, kornalar, hoparlörler, İkinci Dünya Savaşı’nın bitmesi nedeniyle büyük bir cümbüş ve sevinç.

Büyük beşli dediklerini gazetelerde görme şansına sahip oldum, Yoldaş Stalin de aralarında vardı. Dolayısıyla bu olayların bende iz bıraktığını, ilkel ve karışık bir şekilde güç fikrini, kitlelerin gücünü ve savaşın dönüştürücü kapasitesini zihnime yerleştirdiğini söyleyebilirim. Tüm bunlar bende bir etki bıraktı. Tüm komünistler gibi benim de sınıf mücadelesinin ve partinin bir evladı olduğuma inanıyorum.

El Diario: Kaç yaşında Marksizmi benimsediniz? Okul sıralarındayken mi yoksa üniversitedeyken mi oldu?

Başkan Gonzalo: Siyasete ilgim, 1950 olaylarının sonucunda lise son sınıfta gelişmeye başladı. Sonraki yıllarda hatırlıyorum, okul arkadaşlarımla birlikte siyasi düşünceleri incelemek için bir grup oluşturduk. Bütün siyasi düşün-

celeri incelemek için büyük bir heves vardı içimizde. Nasıl bir dönem olduğunu herhalde anlayabilirsiniz. Böyle başladım. Daha sonra üniversitede, üniversite mücadelesinin kendisi, büyük boykotlar yaşadım, APRA sempatanları ile komünistler arasındaki çatışmalar, tartışmalar. Böylece kitapları tanıma arzum daha da arttı. Birisi bana bir kitap ödünç vermeyi uygun buldu, zannederseniz “Bir Adım İleri, İki Adım Geri” idi. Beğenmiştim, Marksist kitapları incelemeye başladım. Daha sonra Yoldaş Stalin’in kişiliği bende büyük iz bıraktı. O sıralar komünizme yakınlık duyan ve parti üyesi olanlar, “Leninizmin Sorunları”yla eğitiliyordu. Baş malzememizdi ve önemli olduğu için gereği gibi ciddi bir şekilde incelemiştim. Stalin’in yaşamı ilgimi çekiyordu. O bizim için devrimin bir örneğiydi. Komünist partiye girmedi sorunlarla karşılaştım. Saçma bir kıstasları vardı. Üye olmak için işçi oğlu veya kızı olmak gerekiyordu ve ben değildim. Ama başkalarının farklı kıstasları vardı ve böylece partiye girebildim. Stalin’in savunmasında yer aldım. O sıralar, onun bizden koparılması, sanki ruhumuzun koparılması gibiydi. O zamanlar Stalin’in eserlerinin Lenin’inkilerden daha yaygın propagandası yapılıyordu. Böyleydi o günler.

Daha sonra iş sebebiyle Ayacucho’ya seyahat ettim. Kısa bir süre kalacağımı sanıyordum ama yıllar sürdü. Sadece bir yıl kalırım sanmıştım, düzenleme öyleydi. Benim kendi planlarım, proletaryanın ise başka planları vardı. Kitleler ve halk insanı birçok şekilde değiştirir; Ayacucho, köylülüğü keşfetmeme yardımcı oldu. O sıralar Ayacucho esasta kırsal küçük bir kasaba idi. Bugün bile yoksul mahallelere bakarsanız hep köylü görürsünüz ve şehrin dışına doğru yürüdüğünüzde, çeyrek saat içinde kendinizi kırsal alanda bulursunuz. Başkan Mao’yu da orada kavramaya başladım, Marksizmi anlamakta ilerledim. Marksizm ile revizyonizm arasındaki çelişkinin gelişmemde büyük önemi olmuştur.

Talihsiz biri, Çinlilerin ünlü mektubu “Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Üzerine Bir Öneri”yi bana ödünç verdi. Geri vermek şartıyla vermişti. Anlaşılacağı gibi sonunda, mazur görülebilecek bir hırsızlık vuku bulmuş oldu. Mektup beni, Marksizm ile revizyonizm arasındaki büyük mücadeleyi daha derinden incelemeye sevk etti.

Kendimi parti içinde çalışmaya ve revizyonizmin kökünü kazımaya adanmış ve diğer yoldaşlarla birlikte bunu başardığımızı inanıyorum. Durumu onarılmazın ötesinde olan bir ikisinden vazgeçtik, yünün içine işlemi çıkmaz boya gibi revizyonisttiler. Ayacucho’nun benim için son derece önemli bir rolü oldu, bu devrimin yolu ve Başkan Mao’nun öğretileri ile ilgilidir. Tüm bu süreç içinde Marksist olmaya başladım ve parti, görüşümce kararlı ve sabırlı bir şekilde, beni kalıba sokuyordu.

El Diario: Çin’de bulunduğunuz biliniyor. Başkan Mao ile hiç tanıştınız mı?

Başkan Gonzalo: Talihim o kadar yaver gitmedi. Onu sadece uzaktan görebildim. Ama halkının, bu büyük önder, olağanüstü Marksist, Marksizmin doruğu için taşıdığı takdir ve derin sevgiye tanık oldum. Dediğim gibi onunla

görüşme şansına sahip olmadım. Parçası olduğum delegasyon birçok hata yaptı ve budalaca küstahlık gösterdi. Görüşümce bu şerefın bize tanınmasını önleyen de bu oldu.

Evet, Çin’de bulundum. Çin’de, uluslararası meselelerden Marksist felsefeye kadar siyasetin öğretildiği bir okula katılma olanağı buldum ki pek çok insanın bu olanağa sahip olabildiğini isterim. Bunlar, sınanmış ve yüksek derecede ehliyetli devrimciler, büyük öğretmenler tarafından verilen ustaca derslerdi. İçlerinden, bize açık ve gizli çalışmayı öğreten öğretmeni hatırlıyorum, bütün hayatını, uzun yıllar boyu, tamamıyla partiye adanmış bir kişiydi -canlı bir örnek, olağanüstü bir öğretmen. Bize birçok şey öğretti. Daha da fazla öğretmek istiyordu ama bazıları kabul etmedi -ne de olsa bu hayatta her türlü insan var. Daha sonra bize askeri meseleleri öğrettiler. Ama burada da yine siyasetle, halk savaşıyla başladılar, ardından silahlı güçlerin inşası, strateji ve taktikleri. Sonra pusu, saldırı, yer değiştirme ile ilgili pratik meseleleri, ayrıca tahrip cihazlarının hazırlanmasını. Hassas kimyasal maddelerle uğraştığımızda, bize sürekli ideolojiyi en önde tutmamızı, bunun bizi her şeyi yapmaya muktedir kılacağını öğütlediler. İlk tahrip bombamızı yapmayı öğrendik. Bu benim için unutulmaz bir örnek ve tecrübedir, büyük bir derstir ve gelişmemde büyük bir adımdır -dünyanın şimdiye kadar sahip olduğu en yüksek Marksizm okulunda eğitim görmüş olmak.

Eğer bir hatıra hikayesi istiyorsanız, işte bir tanesi. Patlayıcılar üzerine kursun bitiminde bize, her şeyin patlatılabileceğini söylediler. Son dersteyiz, kalem alıyoruz elimize, patlıyordu, sandalyeye oturuyoruz o da patlıyordu. Havai fişek gösterisi gibiydi. Bunlar eğer insan nasıl yapılacağını bulursa her şeyin patlatılabileceğini bize göstermek için mükemmel bir şekilde hesaplanarak hazırlanmış şeylerdi. Sorup duruyorduk, “Bu nasıl yapılır? Şu nasıl yapılır?” diye. Bize şöyle cevap veriyorlardı, canınızı sıkmayın, yeterince öğrenmiş bulunuyorsunuz zaten. Kitlelerin neler yapabileceğini, sonsuz yaratıcılığa sahip olduğunu unutmayın, size öğrettiklerimizi kitleler yapacaktır ve size yeni baştan öğreteceklerdir. Böyle dediler bize. O okulun, benim gelişmeye büyük katkısı oldu ve Başkan Mao Zedung’u takdir etmeye başlamama yardım etti.

Daha sonra biraz daha inceledim ve öğrendiğimi uygulamaya çalıştım. Hâlâ Başkan Mao’dan, Maoizmden aynı zamanda Mao’nun pratiğinden öğreneceğim birçok şey olduğuna inanıyorum. Bu kendimi onunla kıyaslamaya çalışıyorum anlamında değil sadece amaçlarımıza ulaşmak için en yüksek dorukları kendimize referans noktası almamız gerektiği anlamındadır. Çin yolculuğum unutulmaz bir tecrübedir. Çin’de bir başka vesileye daha bulundum, Büyük Proleter Kültür Devrimi başladığı sıralardı. Onlardan Mao Zedung Düşüncesi’ni açıklamalarını istemiştik, o zamanlar böyle tabir ediliyordu. Bize biraz daha öğrettiler ve bu daha çok anlamama veya daha doğrusu, biraz daha çok anlamama yardımcı oldu. Garip görünen bir şey de Başkan Mao Zedung’u daha fazla anladıkça, Mariategui’yi de daha çok takdir etmeye ve ona daha fazla değer vermeye başladım. Mao bizden yaratıcı bir şekilde uygulamamızı

istediğinden, Mariategui'yi yeniden inceledim ve onun nezdinde birinci dereceden bir Marksist-Leniniste sahip olduğumuzu, Mariategui'nin toplumumuzu tepeden tırnağa tahlil etmiş olduğunu gördüm. Garip gelebilir ama doğru.

El Diario: Hükümetin baskı güçleri tarafından en çok aranan kişi olmanız konusunda siz ne hissediyorsunuz?

Başkan Gonzalo: İnsanın kendisine düşen görevi yapıyor olduğunu hem de sıkı çalışıyor olduğunu hissettiriyor. Geriye devrime, partiye, Marksizm-Leninizm-Maoizme, sınıfımıza, halka ve kitlelere karşı daha fazla sorumluluk omuzlamak kalıyor ve her zaman hayatımızı parmaklarımızın ucunda taşımakta olduğumuzu kavramak anlamına geliyor. Eğer böyle olmasaydı, komünist olamazdık. Elbette onların kendi sebepleri var. Benimkiler, parti tarafından tespit edilmiş olanlardı ki benim arzum bunlara her seferinde daha sadık ve yararlı olmaktır çünkü yol boyunca herhangi bir yerde işler hayatta çatallaşabilir, üstelik hayatın da bir başı bir sonu vardır, biraz daha az zaman, biraz daha çok zaman meselesi.

El Diario: Korktuğunuz herhangi bir şey var mı?

Başkan Gonzalo: Korku mu? Korku ve korkusuzluğun bir çelişki oluşturduğuna inanıyorum. Mesele ideolojimize sarılmak ve içimizdeki cesareti dizginlerinden boşandırmaktadır. Bizi cesur yapan, bize cesaret veren ideolojimizdir. Görüşümce hiç kimse cesur doğmaz. Halkı ve komünistleri cesur yapan toplumdur, sınıf mücadelesidir -sınıf mücadelesi, proletarya, parti ve ideolojimizdir. En büyük korku ne olabilir ki? Ölüm mü? Bir materyalist olarak yaşamın bir gün sona ereceğini biliyorum. Bence en önemli olan şey iyimser olmaktır, hayatımı hasrettiğim işin başkaları tarafından nihai amacımız komünizme varana dek devam ettirileceğine inanmaktır. Çünkü bende olabilecek korku, bu görevin devam ettirilmeyeceği korkusu olabilir ama kişi kitlelere güveniyorsa bu korku ortadan kalkar. Görüşümce en büyük korku, kitlelere güvenmemektir, insanın kendisinin vazgeçilmez olduğuna, dünyanın merkezi olduğuna inanmasıdır. Bence korkunun en kötüsü budur ve eğer insan, parti tarafından proleter ideoloji ile esas olarak Maoizm ile şekillendirilmişse tarihi yapanın kitleler olduğunu, devrimi yapanın parti olduğunu, tarihin ilerleyişinin kesin olduğunu, devrimin esas akım olduğunu anlayacaktır ve o zaman insanın korkusu ortadan kalkacaktır. Ve geriye sadece, komünizmin bir gün ışıldaması ve tüm yeryüzünü aydınlatması için temelin atılmasına, diğerleriyle birlikte katkıda bulunabilmekten tatmin oluş kalacaktır.

El Diario: Siyaset ve savaş ile meşgul olmadığı zamanlar Başkan Gonzalo ne yapar? Hangi kitapları okur?

Başkan Gonzalo: Çoğu kez istediğim kitapları okumaya vaktim olmuyor. Neleri okumayı seviyorum? Birçok biyografi okudum. Edebiyatın büyük bir sanatsal ifade olduğu görüşündeyim. Söz gelimi, Shakespeare'i okumayı ve incelemeyi severim, evet incelemeyi. İncelediğinizde, içinde siyasi meseleler bulabilirsiniz. Örneğin Julius Sezar'da ve Macbeth'de, çıkarılabilecek berrak

dersler var. Edebiyatı seviyorum ama siyaset her zaman beni kendine kazanır ve siyasi anlamı, altta yatanı, aramama yol açar. Ne de olsa her büyük sanatçının arkasında bir siyasetçi vardır, döneminin sınıf mücadelesinde savaşıyor bir insan vardır. Ayrıca Peru'dan romanlar da okudum, bazılarını birkaç defa okuduğum oldu.

Bir keresinde Thomas Mann'ın Musa üzerine yazdığı kısa bir eser okumuştum. Bu kitabı daha sonra içinde yer aldığımız mücadelenin siyasi yorumu için kullandık. Kitabın bir yerinde, insanın yasayı çiğneyebileceği fakat onu inkâr edemeyeceği söyleniyor. Bunu nasıl yorumladım? Şöyle: Yasayı çiğnemek, Marksizmle çelişmek, sapmak, yanlış düşüncelere sahip olmak demektir. Buna izin verilebilir ama Marksizmin inkâr edilmesine izin verilemez. Birçok şey öğrenilebileceği düşüncesindeyim. 'Dünya Geniş ve Yabancıdır'ı ve 'Bütün Irklar'ı okudum ve bunları aynı zamanda inceledim. Edebiyatı severim. Müziği eskiden daha çok severdim, şimdi o kadar değil. Başka ne gibi ilgilerim var? Bilimi, bilimsel kitapları severim. Üniversitenin ilk yıllarında hukuk okumuştum çünkü bir mesleğe sahip olmam gerekiyordu. Ama felsefeyi seviyordum ve kendimi ona adadım. Felsefe yoluyla bilimi keşfettim. Matematik ve fizik ile ilgili meseleleri incelemeye epey zaman verdim. Bence fizik olağanüstü bir bilim. "Zihinsel bir macera" nitelemesi çok uygun. Bilimin sorunu şu ki materyalist bir başlangıç noktasına sahip olan bilim adamları, bilim âlemi içinde kaldıkları sürece iyidirler ama felsefeye veya diğer alanlara geçmek istediklerinde, eğer materyalist değillerse, idealizme yuvarlanıyorlar. Einstein'ın bile başına gelmiştir bu. Bilimi seviyorum, onun olağanüstü olduğunu düşünüyorum. Bilime olan bu ilgim felsefe lisansı için yazdığım tezde de görülebilir. Kant'a göre zaman ve mekânın, matematik ve fizik kullanılarak yapılmış Marksist bir tahlili idi. Tekrar okumak isterdim çünkü hepsini yeniden incelemeye şimdi hiç vakit olmuyor. Ancak elimde tek bir nüshası dahi yok.

El Diario: Şiiri de seviyor musunuz?

Başkan Gonzalo: Evet, bir ara, bir antoloji kitabında dünya şiirini incelemiştim. Daha önce de incelemiştim -üniversite kütüphanesinde bulunan bazı kitapları kullanabiliyordum. Şiiri severim. Olağanüstü bir şair olan Başkan Mao'da hayran olduğum şeylerden birisidir. Peru şiirinde ise Vallejo. Evet, o bizimdir, ayrıca komünistti de.

El Diario: Bazıları "Bayrak" ve "1980'de silahlı mücadeleyi başlat" adlı konuşmalarınızın harikulade siyasi savaş şiirleri olduğunu söylüyor. Bunun hakkında ne diyorsunuz, Başkan?

Başkan Gonzalo: Bence siyasette bazen kaptırıp gitmek gerekir ki tutkular, derin duygular, kararlılığımızı güçlendirsın. Böyle zamanlarda, derler ki yürek konuşur ve savaş için vazgeçilmez olan devrimci tutku kendisini ifade edebilir miş olur. Edebi değerinin ne olabileceğine gelince bunu pek bilemeyeceğim.

El Diario: Bazen kasvet çöktüğü oluyor mu?

Başkan Gonzalo: Hayır. Sanki bünyeme yerleşmiş bir iyimserliğe sahip olduğuma inanıyorum. Ve duygu ve kasvet sorunlarından ziyade, kavrama ve kanaat meseleleriyle meşgul oluyorum. Tersine, oldukça iyimser olduğuma inanıyorum. Halkın özellikle de komünistlerin iyimser olduğunu kavramamızı sağlayan Marksizm olmuştur, Başkan Mao olmuştur. Zor durumlarla karşılaştığımda hep olumlu yönlerini veya böylesi durumlarda bile hâlâ ilerleme için ne potansiyelin mevcut olduğunu bulmaya çalışırım çünkü herhangi bir şey ne tamamen siyahtır ne de tamamen kıızıdır. Büyük bir yenilgi olsa bile ki henüz böyle bir yenilgimiz olmadı, muhakkak bir olumlu yönü olacaktır. Mesele ders çıkarmak ve olumlu yön temelinde görevimizi ilerletmeye devam etmektir. Sana destek verecek, en gayretli coşku ve şevkli yardımlarını mücadelenin hizmetine koşturacak olanlar her zaman bulunacaktır çünkü komünizm insanları birleştirir.

El Diario: Dostlarınız var mı?

Başkan Gonzalo: Hayır yok. Yoldaşlarım var. Ve bu yoldaşlara sahip olmaktan gurur duyuyorum.

El Diario: Başkan, bu röportajın sonuna gelmiş bulunuyoruz.

Başkan Gonzalo: Epey çalıştık ve çabalarınızdan dolayı size teşekkür ederim. Benimle buluşup bu ilk röportajı yayınlatabilmek için katlandığınız zorlukları takdir ediyorum. El Diario gibi canla başla halka hizmet etmeye çalışan bir gazete sayesinde bu röportaj halka ulaşacak. Çok teşekkür ederim.

El Diario: Ben size teşekkür ederim, Başkan.

Peru, Temmuz 1988

BAŞKAN GONZALO'NUN 24 EYLÜL KONUŞMASI

Peru Komünist Partisi Yoldaşlarım, Halk Gerilla Ordusu'nun savaşçıları, Peru halkı; tarihsel bir dönemden geçmekteyiz, her birimiz bunun farkındadır; kendimizi aldatmamız için hiçbir neden yoktur. Böylesi dönemlerde, tüm güçlerimizi, görevlerimizi yerine getirmek için hazır ve gerili tutmalıyız. Yeni muzaffer başarılar ve zaferin sahibi olmak için.

Bizim içinde savaştığımız siperler bu siperlerdir. Çünkü bizler komünistiz! Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz, parti ilkelerini ve halk savaşını savunuyoruz. Bizim işimiz budur, bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun biz, yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla bir şey değil. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu katedeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Göreceksiniz.

Şimdi demokratik yol, kurtuluşun yolu, halkın kurtuluş yolu olarak gelişmeye başlamış durumdadır. İçinden geçerek gelişmekte olduğumuz koşullar işte bu koşullardır ve bunda nereye erişmiş bulunuyoruz? Stratejik dengeye.

Gözleri kapamaya devam etmenin bir yararı yoktur. Peru tarihine bir bakalım. 18. asra bakın, 19. asra bakın, 20. asra bakın ve bunları kavrayın. Şayet bunları kavramazsanız, kör kalacaksınız. Tahakküm vardı. İspanya'nın tahakkümü. Ve bu İspanyol tahakkümü bize ne getirdi? Derin bir bunalım. Bunun sonucu olarak Peru parçalandı. Bugünkü siyasi tahakküm oradan gelirdi.

Daha sonra geçen asırda; Britanya'nın tahakkümü vardı. Ve bize o ne getirdi? Bir diğer büyük bunalım. Neticesi; Şili ile savaş oldu. Unutmayalım. Sonucu ne oldu? Toprak kaybettik. 20. asır; şimdi neredeyiz? Bizim üzerimize tahakküm kurmuş bir emperyalizm var; ABD emperyalizmi. Bu gayet somut bir gerçek. Bunu herkes biliyor. Ya o bize ne getirmiş oldu? İşte bunu, şimdiki durumu, bütün tarihimizin en kötü bunalımını, halkımızın bugüne dek maruz kalmış olduğu ıstırapların en kötüsünü.

Mücadelenin on iki senesi, Peru devletinin ve Peru ordusunun bütünüyle ve iliğine dek çürüyüp kokuşmuş olduğunu, onların kâğıttan kaplan olduğunu halkımıza ispat etti.

Ne yapmalıyız şimdi biz? Halkın kurtuluş hareketini ve halk savaşını geliştirmeliyiz. Buna tekabül eden bir Ulusal Kurtuluş Cephesi oluşturmalıyız. Halk Gerilla Ordusu temelinde bir Halk Kurtuluş Cephesi oluşturmalı ve geliştirmeliyiz. Yapacağımız budur, yaptığımız budur ve yapacağız bunu biz.

Maoizm, proleter dünya devriminin yeni kabarış dalgasını örsle çekiç arasında şekillendirmek üzere mukavemetsiz ilerliyor. Kulak verin ve kavrayın. Kulağınız varsa kullanın, kavrayınız, her neyin varsa kullanın. Yeter artık bu

ahmaklık.

Birinci ve ikinci dünya savaşının başını çekmiş olanlar bir üçüncü dünya savaşına hazırlanıyorlar. Bunu bilmek lazım. Bunu biz asla kabul edemeyiz. Yeter artık!

Başkan Mao'nun 100 senesi.

Önümüzdeki sene, Başkan Mao'nun doğumundan bu yana yüz sene olmuş olacak. Bunu kutlamalıyız. Unutulması imkânsız bir kutlama olmasını arzu ediyoruz. Buna bu sene başlamalıyız ve gelecek sene bitirmeliyiz. Fırsatı gelmişken enternasyonal proletaryayı ve ezilen azametli çoğunlukları selamlamak istiyorum. Peru'nun tüm komünistlerine: Halk savaşının zaferi kaçınılmazdır!

Peru Halk Cumhuriyeti'nin gelen doğumuna inancınız tam olsun.

Şan olsun Marksizm-Leninizm-Maoizme!

Şan ve şeref olsun Peru halkına!

[24 Eylül 1992, Peru Anti-Terör Polisi Karargâh Merkezi'nde yaptığı konuşma. 25 Eylül tarihli çeşitli Lima günlük gazetelerinden derlenmiş olarak El Diario Enternasyonal'de yayınlanmış haliyle.]

Başkan Gonzalo'ya Dair

AÇIKLAMA VE HABERLER

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist-Enternasyonal Komite
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro
TKP/ML, KKE(m-l), P(m-l)T (Türkiye, Yunanistan, İspanya)
Hindistan Komünist Partisi (Maoist)
Peru Halk Hareketi
Filipinler Komünist Partisi
Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği

AÇIKLAMALAR

TKP/ML – Enternasyonal Komite: “Tay Dağı”ndan Yüce Ölümler ve Başkan Gonzalo’nun Bizlere Bıraktığı Muhteşem Miras

‘Biz halkın çıkarlarını savunuyoruz, bizim işimiz budur. Şimdi bu koşullar içindeyiz. Bazıları buna bozgun diyorlar. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun yolumuz üzerinde bir büküntüden ibaret olduğunu ilan ediyoruz. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu kat edeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Göreceksiniz.’ (Başkan Gonzalo)

“Acımız ve öfkemiz büyüktür. MLM’in büyük fikir ve eylem insanını sonsuzluğa uğurladık. 87 yıllık ömrünün 29 yılını askeri bir deniz üssünde tutsak olarak geçiren Peru Komünist Partisi kurucu ve kuramcı lideri, MLM’nin sarsılmaz savunucusu Başkan Gonzalo emperyalistlerin uşağı Peru faşist devleti tarafından tedavisi engellenerek katledilmiştir.

Başkan Gonzalo gibi büyük bir komünisti sonsuzluğa uğurlamanın hüznünü yaşarken ne yas tutacağız ne de kahrolacağız. Yapmamız gereken emperyalistler ve uşaklarına karşı öfkemizi daha da büyütme, politik iktidarı alma mücadelemizin bizlere yüklediği görev ve sorumluluklarımıza daha fazla kenetlenmek olacaktır. Yapacağımız ve yapmamız gereken budur.

Başkan Gonzalo’nun ölümü sıradan bir ölüm değildir. Çünkü, o sıradan biri değildir ve düşman da ona sıradan yaklaşmamıştır. Onun düşüncelerinden ve düşman karşısındaki netliğinden o kadar korkmuşlardır ki yargılamasını dahi maskeli görevliler yapmış, 29 yıl boyunca bir askeri deniz üssünde hapsedmişlerdir. Emperyalist efendilerinin desteğiyle Başkan Gonzalo’yu ele geçiren Peru egemen sınıfları, onu gözden düşürmek ve kendi güçlerini göstermek için kafes içerisinde basın karşısına çıkardıklarında Başkan Gonzalo, boyun eğmez duruşuyla ve verdiği mesajla onları bir kez daha bozguna uğratmıştır. Onun gücü, bir proleterin dünyadaki temel karşıtlığı ifade ederken kullanabileceği en net tanımlama olan “proletarya ve burjuvazi”, “biz ve onlar” karşıtlığını en derin ve en dolambaçsız sözlerle ifade edebilmesindeki sadelikten gelmektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm’in sentezlenmiş halinin PKP önderliğinde büyük gelişmeler kaydetmiş olan Halk Savaşı’nda, Peru’nun yoksul halk kitlelerinin sınıflar mücadelesi tarihinde bıraktıkları izlerde somutlanmıştır.

Emperyalistler ve faşist Peru devleti, onun düşüncelerindeki düşmanla araya çizilen keskin ve aşılmasız sınırların proletarya ve yoksul halk kitlelerinde yarattığı keskin dönüşümden ürkmüşlerdir. Burjuva sistemle uzlaşma boşluğu bırakmayan, iki karşıt ve uzlaşmaz kamp arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi silikleştirmeyen bir bilinç ve pratik önderlik tarzını kendisinde somutlayan Başkan Gonzalo, proletaryanın politik iktidarı kazanabilmesi için neyi, nasıl ve hangi araçlarla yapabileceğinin adı olmuştur aynı zamanda. Proletaryanın büyük ustası Mao Zedung yoldaşa somutlanan Marksizm-Leninizm’deki gelişimi ta-

rifleleyen ve ML'nin bir üst aşaması olan MLM'yi günümüzün referans noktası yapan Başkan Gonzalo'nun bu kavrayışı, enternasyonal proletarya açısından tarihsel öneme sahip olmuştur. Bu kavrayış seviyesi onu komünistler içerisinde önder komünistlerden biri haline getirmiştir.

Enternasyonal proletarya, tarihin akışını işçi sınıfı ve ezilen emekçiler lehine değiştirme yürüyüşünü birbirinden değerli sayısız neferini sonsuzluğa uğurlayarak, büyük bedeller ödeyerek devam ettiriyor. Komünistlerin yaşamları gibi ölümleri de öğreticidir. Biz bunu en başta partimizin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya olmak üzere sayısız komünistin tutsaklıklarında, düşman karşısındaki tavizsiz konumlanışlarında ve ölüm karşısındaki duruşlarında gördük. Onlardan öğrendik ve öğrenmeye devam ediyoruz.

Komünistler olarak iyimseriz. Çünkü, tarihin durdurulamaz akışının komünizme doğru ilerlemek zorunda olduğunu biliyoruz. Gonzalo yoldaş tıpkı kendisinden önceki komünistler gibi komünizme doğru uzun yürüyüşümüzde en kötü koşullarda dahi komünizme inancımızı yükseklerde tutmayı ve proletarya ve ezilen halk kitlelerinin yıkan ve yapan kahredici gücüne güvenmeyi öğretmiştir.

Peru proletaryası ve ezilen emekçilerine, Perulu MLM'lere güveniyor, dayanışma ve desteğimizi iletiyoruz. Başkan Gonzalo'nun fikirleri olduğu kadar düşman karşısındaki duruşu onlara rehberlik etmeye devam edecek ve politik iktidarı elde etmelerinde temel dayanak noktaları olacaktır. Peru proletaryası ve ezilen emekçileri, PKP önderliğinde Halk Savaşı'yla yollarına çıkan engelleri aşabilecek ve Başkan Gonzalo ve binlerce Perulu komünistin bıraktığı büyük mirası kendilerine rehber edineceklerdir.

Başkan Gonzalo Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm Kavgamızda Yaşayacak!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

TKP/ML - ENTERNASYONAL KOMİTE

EYLÜL 2021"

TKP/ML MK-SB: Peru Devrimi Önderi Gonzalo Yoldaş Ölümsüzdür!

"Peru Komünist Partisi'nin Komünist Önderi Abimeal Guzman (Gonzalo), 11 Eylül 2021'de Peru Cumhuriyeti Devleti tarafından katledildi. Peru Komünist Partisi'nin önderliğindeki şanlı "Halk Savaşı"nın ideolojik-politik-örgütsel önderi, Peru halkı ile enternasyonal proletaryanın yiğit evladı Gonzalo'ya selam olsun! "Enternasyonal Proletarya'nın komünizm mücadelesinde kesinti-

siz savaşımı ve Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğindeki irade ile azmi, Gonzalo'nun devrime ve komünizme bağlılığını devralarak büyümeye devam edecek.

Gonzalo; Peru Komünist Partisi'ni devrimci savaşa önderlik ederek onu sevk ve idare eden teorik yeteneklere ve politik donanıma -uzun soluklu mücadele sonucu- kavuşturan tarihsel bir komünist şahsiyet olarak tarih sayfalarına yazıldı. O, Peru Devrimi'nin ancak 'Uzun Süreli Halk Savaşı' ile zafere ulaşacağını tespit ederek bunun Peru'da özgünleşmesini sağladı. 1980'den, tutsak düştüğü 12 Eylül 1992'ye kadar parti önderliğinde "Halk Savaşı" ile Peru halkını devrimci savaşın etkin bir öznesi haline getirmeyi başardı. Faşist Peru Cumhuriyeti Devleti'nin kanlı, boğucu ve yok etmeye odaklı gerici savaşına karşı "Halk Savaşı"ni geliştirerek ilerletti. Latin Amerika'ya ilham verecek komünist bir çizgi inşa etti. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlerin düşmanlığını onurlu bir şekilde kazanmayı başardı. Zira Rus sosyal emperyalizminin artık sosyalizm maskesini attığı, "sosyalizm ve devrim çağının kapandığı" propagandasının sınıf mücadelesine kanlı bir hancı olarak saplandığı koşullarda Peru Devrimi gelişmekte, ilerlemekte ve başarıya yürümekteydi. Komünist çizgiye ve onun önderliğine yönelik saldırılar bu korku ve endişe ile daha fazla tırmandı. Peru Cumhuriyeti Devleti -ABD emperyalizminin yoğun desteği ile- gerici saldırılarını artırarak 12 Eylül 1992'de Gonzalo ile birçok yoldaşı tutsak aldı. 28 Eylül'de Gonzalo, bir kafes içinde tüm dünyaya teşhir edilerek aşağılanmaya çalışıldı. Gonzalo, 'Marksizm-Leninizm-Maoizm'in kudreti ile 'Peru Halk Savaşı'nın kesintisiz sürdürülmesini ve kaçınılmaz zaferini 'kafes' içinden tüm dünyaya haykırdı. Enternasyonal Marşı'ni sıkılı yumruğu ile söyleyerek proletaryanın yenilmez ve haklı büyük bir davaya sahip olduğu mesajını verdi.

Önder yoldaş Gonzalo, tutsak edildiği tarihten katledildiği güne kadar Callao Deniz Üssü'nde ağır tecrit koşullarında tutuldu. Ailesi, yoldaşları ve tüm dünya ile irtibatı kesildi. Peru Cumhuriyeti Devleti, Peru Devrimi'ni boğmak, tecrit etmek ve yenilgiye uğratmak için onun kurucu ve kuramcı liderinden koparmayı bir çare olarak gördü. Faşist Peru Cumhuriyeti Devleti, tam 29 yıl boyunca -Gonzalo'nun ilerlemiş yaşına, uygun olmayan sağlık durumuna rağmen- ağır tecrit koşullarında ısrar etti. Savaşın, yerel ve uluslararası hukukun tüm normları, kuralları Gonzalo şahsında yok sayılarak ihlal edildi. Önder yoldaş Gonzalo, "Halk Savaşı"na önderlik yaparken, kafeste teşhir edilirken ve 29 yıllık ağır tecrit koşulları altında da emperyalizmin ve gerici Peru Cumhuriyeti Devleti'nin korkusu olmayı başardı.

13 Temmuz 2021'de sağlık sorunlarının ciddileşmesi sonucu 20 Temmuz'da hastaneye kaldırılan Gonzalo, 5 Ağustos'ta sağlık koşullarında hiçbir iyileşme olmamasına rağmen taburcu edilerek ona özel tahsis edilen ve 29 yıldır tecrit edildiği hapishaneye yeniden gönderildi. 11 Eylül sabahı göz göre göre -bulduğu tecrit hücresinde- Peru devleti tarafından katledildi. Bu vahşi, gaddar; devrime ve sosyalizme düşman egemenlerin 'sınıf kını' ile gerçekleştirdiği bir

katliamdır. Gonzalo, emperyalizm ve gerici Peru Cumhuriyeti Devleti tarafından bilerek, isteyerek, özellikle katledilmiştir.

Gonzalo yoldaş, Marksist-Leninist-Maoist güzergâhta geliştirerek yetkinleştirdiği ve dünyada esen gerici rüzgâra karşı büyütmeyi başardığı Halk Savaşı çizgisi ile Peru halkının çıkarları için adanmış bir komünist, enternasyonal proletaryanın yiğit, baş eğmez lideri olarak tarihe adını yazdırdı.

Gonzalo yoldaş, Başkan Mao'nun 'Marksizm-Leninizm'e katkılarını açığa çıkarma, formüle etme ve sahiplenmede tarihsel bir öneme sahiptir.

O, 'Marksizm-Leninizm'in artık Maoizm aşamasına geldiğini teorik olarak ispatlayan ve enternasyonal proletaryaya armağan eden özel komünist bir önderdir. MLM'yi kavrayış ve hayata geçirme düzeyi ile tüm Maoist güçlere ilham kaynağı olmayı başarmıştır.

Şimdi onun anısını sahiplenme zamanı! Onun zor koşullarda, suyun tersten aktığı konjonktürde, başarmanın olanaklı olduğunu gösteren çizgisinde yürüme zamanı...

Tüm halkımız, devrimci güçler, uluslararası komünist ve devrimci hareketler ile örgütlü güçlerimizi Gonzalo'nun devrimci-komünist anısını sahiplenmeye, Peru Cumhuriyeti Devleti'nin katliam politikalarını teşhir etme adına yaygın ve güçlü şekilde anma etkinlikleri ve protestolar örgütlemeye çağırıyoruz! Peru Cumhuriyeti Devleti ile emperyalistlerden bu sınıfsal katliamın hesabını sorma bilinci ve eylemini kuşanmak devrimci görev olarak önümüzde durmaktadır. Ölümsüz yoldaşlarımız kavgamıza ışık, yolumuza yoldaş olmaya devam ediyor. Onların inancı ve kararlılığı ile sınıf savaşımını yükseltmeye, komünizm davasına inancımızı haykırmaya ve mutlaka kazanacağımıza olan güven ile savaşmaya devam edeceğiz.

Şan Olsun Komünist Önder Gonzalo'ya!

Şan Olsun "Peru Halk Savaşı"na!

Şan Olsun Kazanmaya Yazgılı Halk Savaşı'na!

Şan Olsun Enternasyonal Proletaryaya!

Şan Olsun Marksizme, Leninizme ve Maoizme!

Eylül 2021"

TKP/ML, KKE (m-l), P (m-l): Komünist Abimael Guzman (Gonzalo) 11 Eylül 2021'de Aramızdan Ayrıldı

"Gonzalo 1934'te doğdu. Onu yetiştiren babasının maddi durumu, akademik kariyer yapmasına ve 1962'de Ayacucho'daki San Cristóbal Ulusal Üni-

versitesi'nde Felsefe kürsüsüne geçmesine olanak sağladı. Öğrencilik yıllarında Marksizmi inceledi.

1965 yılında o zamana kadar teorik düzeyde öğrendiklerinin pratik uygulamasıyla temasa geçme fırsatı buldu. Çin Halk Cumhuriyeti'ne yaptığı gezi onu ayrılmaz bir şekilde halkların davasına bağladı ve halkın ve işçi sınıfının saflarında sınıf mücadelesine girdi. Peru'ya döndükten sonra Gonzalo, Peru Komünist Partisi'nin kuruluşuna öncülük etti ve Peru Komünist Partisi'nin teorik ve politik düzeyde önderi ve rehberi oldu.

Abimael Guzmán (Gonzalo), Peru Devrimi'nin ve halkının, yerel diktatörlük rejimine ve emperyalistlere karşı "Uzun süreli Halk Savaşı" ile zafer kazanacağına kararlıydı. Nitekim, dünya komünist hareketinin revizyonist çizginin hakimiyetiyle gerilediği bir dönemde, Gonzalo önderliğindeki PKP, 12 yıl boyunca (1980-1992), gerillaların Lima'ya ciddi şekilde yaklaştığı, etkin bir devrimci mücadele yürütmüştür. Bu mücadele, ABD ve CIA'in sürekli Latin Amerika'ya müdahale ettiği ve devletin suikast makinelerini yönettiği bir dönemde Latin Amerika halklarına ilham veren devrimci bir mücadeleydi.

Peru Komünist Partisi, Kültür Devrimi ile birlikte sürekli olarak Marksist-Leninist fikirleri savundu. Parti, köylüler, işçiler, aydınlar, sıradan insanlar ve ordu gibi toplumun geniş kesimleri tarafından desteklenen, komünist perspektiften yana olan kitlesel bir silahlı devrimci hareket yarattı. Örgütün temeli yerli halklardan oluşuyordu ve gerilla ordusunun %40'ının yerli kadınlardan oluşması örgütün karakteristik bir özelliğiydi. Guzmán, yerlilerin dili olan Keçuva'yı öğrendi, böylece onlara hitap edebildi ve onları devrimci mücadeleye aktif olarak kanalize edebildi.

1992'de komünist Abimael Guzmán, Amerikan emperyalizminin açık desteğiyle Peru'nun diktatör rejimi tarafından tutuklandı. Düşmanları onu bir kafese kapatarak küçük düşürmeye çalışsa da Gonzalo sarsılmaz bir şekilde ideallerine sadık kalarak halkı devrimci savaşa devam etmeye çağırdı.

Komünist Abimael Guzmán (Gonzalo), kötüleşen sağlığına rağmen 29 yıl hücre hapsinde tutularak, burjuvazinin ve emperyalistlerin ne kadar korkak ve cani olduğunu ve militanlardan, halktan, devrimci komünist perspektiften ne kadar korktuklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Peru Kongresi'nden geçen ve yeni Pedro Castillo Hükümeti tarafından alçakça uygulanan yeni yasayı kınıyoruz. Bu yeni yasa, siyasi tutsakların cesetlerinin yakılmasına yöneliktir ve küllerinin akrabalarına bile teslim edilmesine izin vermez. 24 Eylül Cuma günü Callao Deniz Üssü Cezaevinde Komünist Önder'in gövdesi ateşe verildi. Ana akım medyadan bir grup gazetecinin şahitliğinde, büyük bir coşkuyla ve intikam çığlıklarıyla alçakça eylemlerinin görüntülerini yayınladılar! Çıkan duman bulutunu bile fotoğrafladılar! Gerçek teröristler ve barbarlar bunlardır!

Yoldaş Gonzalo aramızdan ayrıldı, ama onun yerine bir insan, bir savaşçı,

bir komünist olarak aldığı yol kaldı. Gonzalo bizlere, gezegenin tüm halklarının yerli ve yabancı sömürücülere karşı bu yolda yürüyeceği mutlaklığını bıraktı.

-Peru'nun devrimci komünist lideri Abimael Guzmán'a şeref olsun!

-Halklar ellerinde silahlarla kazanacaktır!

-Yaşasın Peru'da ve tüm dünyada süren devrimci mücadele!

-TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST LENİNİST-TKP/ML

-YUNANİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST LENİNİST) - KKE (m-l)

-İSPANYA (MARKSİST LENİNİST) İŞÇİ PARTİSİ-P (m-l) T

Eylül 2021"

HKP (Maoist): Peru Komünist Partisi Kurucu Önderi ve Başkanı Yoldaş Abimael Guzman'a (Gonzalo) Kızıl Saygı!

"HKP (Maoist) Merkez Komitesi, 11 Eylül'de Peru'nun Callao Deniz Üssü'nün yüksek güvenlik merkezinde ölümsüzleşen Peru Komünist Partisi kurucu önderi ve başkanı, 86 yaşındaki Yoldaş Manuel Ruben Abimael Guzman Reynoso'ya (Gonzalo) mütevazı bir saygı duruşunda bulunuyor. Merkez Komitemiz, Peru Komünist Partisi'ne, proletaryaya, köylülüğe, Peru'nun tüm devrimci halkına ve arkadaşlarına, akrabalarına, yoldaşlarına derin taziye ve sempatilerini ifade eder. 3 Aralık 1934'te Peru'nun bir liman kenti olan Mollendo'da dünyaya gelen Gonzalo yoldaş, üniversitede öğrencilik hayatı boyunca Marksizme ilgi duymuş ve Peru Komünist Partisi'ne katılmıştır. 1962'den 70'lerin ortalarına kadar Ayacucho'daki Huamanga Üniversitesi'nden San Cristobal'da Felsefe profesörü olarak görev yaptı. 1970'lerde yoldaş Gonzalo, Peru hükümetine karşı şiddet içeren faaliyetlere karıştığı suçlamasıyla iki kez tutuklandı. 1965 yılında Gonzalo yoldaş, Çin Halk Cumhuriyeti'ni ziyaret etti ve yoldaş Mao Zedung ile tanıştı. Yoldaş Gonzalo, üniversite profesörü olarak işini bıraktı ve 1970'lerin ortalarında yeraltına indi. Stalin yoldaşın ölümünden sonra, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin revizyonist bir parti ve Sovyetler Birliği'nin sosyal emperyalist bir ülke olarak dönüşümünün arka planında, 1950'lerdeki büyük tartışma, Büyük Proleter Kültür Devrimi, Uluslararası Komünist Hareket'teki bölünme sonucu olarak 1960'larda Peru Komünist Partisi de dağılmıştı. Yoldaş Gonzalo, Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi tarafından geliştirilen Uzun Süreli Halk Savaşı ve Yeni Demokratik Devrim çizgisini almıştı. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden ilham alan yoldaş Gonzalo, revizyonizmi haklı olarak reddetti ve 1969'da 11 arkadaşıyla birlikte Peru Komünist Partisi'ni kurdu. Peru Komünist Partisi, Gonzalo yoldaşın önderliğinde, Mayıs 1980'de başta Amerikan emperyalizmi

olmak üzere, Peru'nun komprador bürokratik burjuvazisi ve feodalizmi başta olmak üzere emperyalizme karşı Halk Savaşı/Gerilla Savaşını başlattı. Aydın-lık Yol gerillaları, Peru'nun gerici ve karşı devrimci egemen sınıflarının temsilcisi olan Peru hükümetinin silahlı kuvvetlerine karşı önemli zaferler elde etti. Gonzalo yoldaşın önderliğindeki Peru Komünist Partisi, devrimci komünist partilerle birlikte (özellikle bazı ülkelerin Marksist-Leninist-Maoist partileri), Devrimci Enternasyonalist Hareketi kurdu. O zamanlar DEH'e lider olan Peru Komünist Partisi, Peru'da ve diğer ülkelerde devam eden devrimci hareketlere yardım etmek için farklı biçimlerde dayanışma topladı. Devrimci Enternasyonalist Hareket yoldaş Mao'nun katkılarını Maoizm olarak sentezleyerek Marksizmin üçüncü ve daha yüksek aşaması olarak ilan etti. Bundan sonra dünyanın birçok ülkesindeki devrimci-komünist partiler, Marksizm-Leninizm-Maoizmi günümüzün Marksizmi olarak tanımlamaya başladılar.

Yoldaş Gonzalo, somut şeylerin somut analizi ve sentezi yöntemini geliştirerek Marksist felsefeye katkıda bulunmuştur. Yoldaş Gonzalo, Çin'in Yeni Demokratik Devrimi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm teorisinin değerli deneyimlerini Peru'nun somut sosyo-ekonomik ve kültürel koşullarına uyguladı ve Peru'daki devrimci hareketi ve halk savaşını hız kesmeden ilerletti. Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki Yeni Demokratik Devrimin hedeflerinden biri olan komprador bürokratik burjuvazi hakkında yoldaş Mao'nun geliştirdiği kavram ve anlayış, kendisi tarafından Peru bağlamında daha somut olarak tanımlanmıştır. Yoldaş Gonzalo'nun Yeni Demokratik Devrime ve Peru'daki Halk Savaşı'na yaptığı katkılar, Peru Komünist Partisi tarafından Gonzalo'nun düşündüğü gibi propaganda edildi.

Peru'daki Yeni Demokratik Devrim ve Halk Savaşı'nın ilerlemesiyle birlikte Amerikan emperyalizmi ve Peru'nun komprador yönetici sınıfları paniğe kapıldı ve devrimci hareketi temizlemek için Peru Komünist Partisi ve gerillalarına karşı, devlet başkanı Alberto Fujimori'nin ilk yönetim döneminde Amerikan istihbarat teşkilatları FBI ve CIA'nın rehberliğinde özel bir istihbarat ağı örgütleyerek büyük bir operasyon başlattı. Operasyona Terörle Mücadele Ulusal Müdürlüğü başkanlık etti. NDAT'ın seçkin bir birimi, Gonzalo ve Peru Komünist Partisi'nin diğer 8 MK üyesini 12 Eylül 1992'de Lima'daki bir bale öğretmenininin evinde tutukladı. Yoldaş Gonzalo'ya karşı yürütülen dava bir komedi idi. Tutuklanmasının ardından askeri mahkemede yargılandı. Sadece 3 gün yargılanan Gonzalo yoldaş, "terör ve vatana ihanet" suçlamasıyla kukuletalı askeri hakimler tarafından müebbet hapis cezasına çarptırıldı ve San Lorenzo adasındaki deniz üssüne gönderildi. Halkın itirazı üzerine Peru Anayasa Mahkemesi, askeri yargılamaların anayasaya aykırı olduğuna hükmederek yeni davalar açılmasına karar verdi. Yoldaş Gonzalo'nun yeniden yargılanması 5 Kasım 2004'te başlamasına rağmen, askeri mahkemenin kararının ardından sivil mahkeme de "ağırlaştırılmış terör ve cinayet" suçlamalarından 13 Ekim 2006'da müebbet hapis cezasına çarptırdı. Duruşma sırasında yoldaş Gonzalo'nun uluslararası medya, Peru ve dünya halkları tarafından duyulan tek sözleri şunlardı: 'Yaşasın Peru Komünist Partisi!', 'Marksizm-Leninizm-Maoizme

şan olsun!’, ‘Peru halkına şan olsun!’, ‘Yaşasın halk savaşının kahramanları!’

Peru da dahil olmak üzere uluslararası medya, mahkeme işlemlerinden uzak tutuldu ve basın, duruşmayla ilgili tek bir kelime bile duymadı. Yoldaş Gonzalo, 2014 yılında bir bomba patlaması davasında yeniden yargılandı ve 11 Eylül 2018’de ikinci kez müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

Temmuz 2021’den beri Yoldaş Gonzalo’nun sağlığı sürekli olarak kötüleşti ve 11 Eylül’de yaşamını yitirdi. Peru Komünist Partisi’nin çağrısının ardından, partimiz, sendikalar ve aydınlar da dahil olmak üzere birçok Maoist parti ve örgüt, daha iyi koşullar talep etti. Gonzalo’ya tıbbi tesisler sağlanması ve derhal serbest bırakılması için Peru’nun iktidardaki ‘solcu’ hükümetine başvurdu. Ancak sosyal faşist sol hükümet, Amerikan emperyalistlerinin ve onun Peru kompradorlarının gündemine göre hareket etmişti. Yoldaş Gonzalo’nun serbest bırakılması için dünyanın dört bir yanından yapılan çağrılar, yukarıda bahsedilen sosyal faşist sol hükümet tarafından sınıfsal doğası gereği duyulmadı. Bu şekilde Amerika ve Peru’nun komprador sınıf temsilcileri, yoldaş Gonzalo’yu ölümüne kadar parmaklıklar ardına koydu. Ona daha iyi tıbbi imkanlar sağlamadılar. Aslında yoldaş Gonzalo’nun Peru’nun deniz üssündeki ölümü, Amerikan emperyalistleri ve Peru komprador yöneticilerinin rehberliğinde Peru polis-askeri-yargısı tarafından işlenen barbarca bir cinayetten başka bir şey değildi. Bu üzücü olayda Merkez Komitemiz, Yoldaş Gonzalo’nun, Peru’nun Yeni Demokratik Devrime, Devrimci Enternasyonalist Hareket’e ve Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağını yüksekte tutmasına katkılarını alçak gönüllülükle hatırlıyor.

Merkez Komitemiz, yoldaş Gonzalo’ya gerçek bir saygı göstermek için Hindistan’daki Yeni Demokratik Devrimi ve Sosyalist Devrimi dünya sosyalist devriminin bir parçası olarak ilerletmeyi bir kez daha taahhüt ediyor. Merkez Komitemiz, Peru halkını, Gonzalo’ya gerçek bir saygı ve düşlerini gerçekleştirmek için, Peru’da Yeni Demokratik Devrimi başarıya dönüştürmek için Halk Savaşı yolunda ilerlemeye çağırıyor. Merkez Komitemiz, proletaryayı, ezilen ulusları ve dünya emekçilerini, Amerikan emperyalizminin, Peru’nun komprador hükümetinin ve ordusunun, deniz üssünde tutsak tutulurken, yoldaş Gonzalo’ya yönelik kötü niyetli davranışlarını şiddetle kınamaya çağırıyor. Merkez Komitemiz ayrıca emperyalizme ve komprador bürokratik burjuvaziye ve feodalizme karşı Halk Savaşı’nı ülkelerinde ilerletmeye ve yoğunlaştırmaya çağırıyor. Merkez Komitemiz, tüm ülkelerin işçilerini birleşmeye, savaşmaya, yenmeye ve emperyalizmi yok etmeye çağırıyor.

Abhay

HKP (Maoist) Merkezi Komite Sözcüsü

15 Eylül 2021”

Peru Halk Hareketi (MPP): Başkan Gonzalo, Halk Savaşı'na Kesin Bir Darbe İndirmeye Yönelik Gerici Planı Bozguna Uğrattı

“Başkan Mao Tse Tung tarafından çok haklı olarak savaşın bir kotası olduğu öğrenildi. Herkesin iyiliği için bir kısmın feda edilmesi gerektirdiğini görmemizi sağlayan savaşın temel ilkesiydi. Halk savaşının bu sekiz yılında cömertçe kan döküldü; Parti liderleri, Parti kadroları ve militanları, Halk Gerilla Ordusu savaşçıları ve bize en yakın çalışan kitlelerin çocukları canlarını, kanlarını verdiler ama bu topraklarda hiç bu kadar kahramanca ve tarihsel olarak kan dökülmemişti, bu topraklar bizimki kadar kıızıl bir kan görmedi, devrimcilerin ve komünistlerin kırmızı kanının “Yeni Güç”ün aramızda meyve vermesi için nasıl aktığını hiç görmedi, ama aynı zamanda cömertçe aktı.

Birçok gencin hayatı bitti, ancak karşımızdaki kuvvet, onları basitçe bitirdiğini hayal eder; Yoldaşları, savaşçıları ve halk çocuklarını, kişinin inandığı şeyi desteklemek için verebileceği en yüksek ifadeye, yani kendi hayatını vermesine ulaştıran, üstlenilen davaya kahramanca, bilinçli bir bağlılık olmuştur. Bunlar, iyi yaşanmış, şanlı bir şekilde kazanılmış ve hepsinden önemlisi, komünizmi eken savaş alanına mühürlenmiş kahramanca hayatlardır.”

(PCP 1. Kongresinin Açılış Oturumunda Başkan Gonzalo'nun Konuşması, 1988)

Uluslararası proletaryaya ve dünya halklarına:

Büyük bir duygu ve derin bir üzüntüyle, yumruklarımızı havaya kaldırarak, savaş ve zafer şarkılarını söyleyerek, kıızıl bayraklar altında, çekiç ve orakla yüksekte ve Başkan Gonzalo'nun büyük liderliğine ve Başkan Gonzalo'nun verdiği yüce düşünceye sıkı sıkıya bağlı kalıyoruz. Gerici medyaya göre, 11 Eylül 2021, saat 06.40'ta Callao Deniz Üssü'nde, savaşın en parlak cephesinde, solmayan Marksizm-Leninizm-Maoizm, Parti ve Halk Savaşı için canını verdi.

Oportünist Rondero Pedro Castillo Terrones'in gerici hükümetinin bildirişiyle, Başkan Gonzalo'nun fiziki tasfiyesinin tamamlandığı resmen ilan edildi.

Gerici hükümet, bakanları, parlamenterleri, emperyalizmin ve sivil, askeri ve dini gericiliğin temsilcileriyle birlikte, medyanın derin gerici sınıf nefretine sahip korosuyla, sinsi gerici planın tamamlanmasının ardından Başkan Gonzalo'nun fiziki tasfiyesini resmen ilan etti. Başkan Gonzalo'nun fiziki imhası hakkında, Başkan Gonzalo'yu “en büyük soykırımcı”, “en zalim terörist” olmakla suçlayarak her türlü hakarete maruz bıraktılar ve kendi ifadeleriyle artık şimdi “Gonzalo'nun düşüncesini yok etme zamanı.” Ancak Başkan Gonzalo'nun kendi hayatı, CIA-Yanqui-Peru gericileri-Sağ Oportünist Çizgi'nin (ROL – Right Opportunist Line) planlarını kesin olarak başarısızlığa mahkûm etti.

Bununla birlikte, oportünizmin önderliğindeki gerici hükümet, kendisini en büyük soykırımsal rezillik ve karşı-devrimci aşağılamayla örtmek için tüm

maskelerini çıkardı ve tüm seleflerinin üstlenmeyi reddettiği faşist, soykırımcı ve hain Fujimori'yi taklit etti.

Başkan Gonzalo'nun halk savaşına, Peru devrimine ve dünya devrimine kesin bir darbe indirmek için devrimi ve kendisini yok etmeye yönelik gerici planlara karşı hayatını savunmak için verdiği kahramanca mücadelenin neredeyse 29 yılı doldu.

Kendi hayatını feda ederek Başkan Gonzalo, dünya üzerinde yaşayan en büyük Marksist-Leninist-Maoist olarak, partinin ve devrimin önderi olarak onu yok etmeye yönelik, onu revizyonist ve teslimiyetçi olarak, Maoizm, Halk Savaşı ve PKP dönemi olarak kötü üne kavuşturmaya çalışan CIA-Yankee-Gerici-Sağ Oportünist Çizginin (ROL – Right Opportunist Line) planını bozdu. Peru halkına yönelik soykırımın bir parçası olarak dünyanın en önemli devrimci savaş esirine karşı işlenen bu korkunç ve rezil suç, karşı-devrimci rondero Pedro Castillo Terrones'in hükümet yetkisiyle tamamlandı. Yaklaşık 29 yıldır uygulanan gerici plan, her zaman büyük proleter önderliğin, büyük komünistin yılmaz, şiddetli direnişiyle karşı karşıya kaldı, eski Peru devletinin savaş esiri haline gelen, Callao Deniz Üssü'nün toplama kampını savaşın parlayan siperine dönüştürdü.

Başkan Gonzalo, komünistler gibi, Peru'daki bu 41 yıldan fazla süren halk savaşı sırasında, savaşın şiddetli meydan okumasında cesurca konuşlandırılan ideoloji, cesaret ve kahramanlıkla kitlelerin savaşan çocukları, halk savaşı için hayatını verdi. Başkan Gonzalo, Maoizm için, Peru Komünist Partisi için, halk savaşı için, sosyalizme ve komünizme kesintisiz yürüyüşte demokratik devrim için, sınıf için, Peru halkı, uluslararası komünist hareket için, dünya halkları için büyük bir siyasi, askeri ve ahlaki zafer kazandı. 11 Eylül, evrensel kapsamın bu büyük tarihsel önemi nedeniyle dünyanın tüm komünistleri tarafından hatırlanacak.

Komünistlerin, devrimcilerin ve dünya halklarının, halk savaşını tüm ülkede iktidarın ele geçirilmesinin ardından ve sosyalist devrimi geliştirmek için derhal harekete geçmesi, ardışık kültürel devrimler yoluyla, her zaman halk savaşıyla birlikte, tüm insanlıkla birlikte büyük komünizmle sonuçlandıracağından cesur ve ateşli bir savaş meydan okumasında Başkan Gonzalo'nun hayatını veren bu büyük eylemi vurgulamak için harekete geçeceklerinden eminiz. Kendisini tutsak edenlere sembolik olarak alını işaret ederek söylediği gibi: "Çok geç kaldınız, zaten burada!" Marx, Lenin ve Başkan Mao gibi Başkan Gonzalo da ve tarihin kahramanları savaşları kazanmaya ve devrime hizmet etmeye devam ediyor.

Proletarya ve dünya halkları onlara her zaman büyük bir saygı ve yükümlülük borçludur: üstlendikleri görevi sürdürmek. Peru halkını ezen düzeni sona erdirmek ve derhal devrimin diğer aşamasına geçmek için halk savaşında ısrar etmek için fazlasıyla nedenimiz var. Başkan Gonzalo'nun kahramanca ölümü, onun tutuklanmasının ardından ve esas olarak, hapishanelerde Yankee CIA'nın

ve sıçan Miriam'ın başını çektiği Perulu gericiliğin yardımıyla yapılan revizyonist sağ oportünist çizginin (ROL) farelerinin ihaneti nedeniyle halk savaşının girdiği karmaşık ve zor durumun üstesinden gelmek için hâlâ bekleyen göreve, daha güçlü bir ivme kazandırmaya hizmet etmelidir. Halk savaşını sona erdirmek, yani halk savaşına ihanet etmek, Başkan Gonzalo, Maoizm ve Gonzalo Düşüncesini reddetmek için çağrıda bulunan sağ oportünist çizgi (ROL), daha iyi hapisane koşulları karşılığında, PCP'nin Birinci Kongresinde onaylanan Parti Birliği Temeli ve Parti liderliğini ve Gonzalo Düşüncesini yıkmak için emperyalizmin ve gericiliğin planlarına hizmet ediyor, Başkan'ın mutlak ve sürekli izolasyonuna hizmet ediyor. Önce "barış mektupları ve görüşmeleri" gibi gerici aldatmacayı tekrarlamak, ardından "savaştan kaynaklanan sorunlara siyasi çözüm istemek", başka bir deyişle af istemek ve ardından temelin savunması için revizyonist bir hareket saçmalığı kuran, ardından kendilerini yasallaştırmaya çalışan ve MOVADef olarak gerici seçimlere katılan ve ayrıca 2012'den beri karşı-devrimci Rondero Pedro Castillo Terrones'in peşinden sürüklenerek ülkeyi ele geçirmeye çalışan temel hakları ve affi savunmak için bir hareket, revizyonist maskaralığı kurdular. Ve ayrıca 2012'den bu yana, patronların (eski Devlet) hizmetinde ihanet ettikleri 2017 öğretmen grevinde elde ettikleri Sutep Mücadele Komitesi'ni ele geçirmek için karşı-devrimci Rondero Pedro Castillo Terrones'in peşinden sürüklendiler.

Oportünist karşı-devrimci Pedro Castillo Terrones'in, eski Peru devletinin başkanlığını üstlendiğinde, Başkan Gonzalo'nun suikastını tamamlama ve ölümünü ilan etme görevini üstlendiğini kınıyoruz. Şimdi, büyük burjuvazinin fraksiyonları ve grupları (hükümet ve sözde "muhalefet") arasında açıkça daha büyük bir gizli anlaşma ile böyle bir bileşime sahip ilk bakanlar kabinesinin nedeni, Başbakan'ın sözleri sayesinde daha iyi açıklanıyor; Cerrón'un Peru Libre piyonu olan Bellido, kendi kabinesi hakkında şunları söylediğinde: "bir şok kabini", yani sadece bir geçiş kabini. Aynı şey, "muhalefet" çoğunluk meclisinin güvenoyu, Modavef üyelerinin bakanlıkları ziyaretleri, sıçan Miriam'ın parti temsilcilerinin sözde "terruqueo"su olan Başkan Gonzalo ile ilgili talepleri için de söylenebilir, "Muhalefet" temsilcilerinin ve basının gerici hükümet üyelerine ve diğer temsilcilere karşı tekelinin sözde "terruqueo"su, yani uğursuz planı tamamlamak için bir sis perdesi olması.

Başkan Gonzalo, Yankee CIA tarafından yönlendirilen tutuklanmasının ardından, dünyanın ve komünistlerin, savaşçıların ve kitlelerin savaş silahının önünde muzaffer ve cüretkâr bir şekilde parlayan 24 Eylül 1992'de yaptığı konuşmada, bizim için halk savaşını sürdürme çağrısında bulundu ve ne olduğumuzu, komünist oluşumumuz ve kalanların görevi sürdürmeleri gerektiğini, halk savaşının anlaşmalarını ve inşa edilme planlarını uygulaması gerektiğini vurguladı.

Kasım 2004'te yeni davanın açılışı vesilesiyle, sözlü bir duruşmaydı, gardiyanlarının gözetiminden ötürü ikinci bir açıklama yapabildi, Başkan Gonzalo şu sloganlarla bağırды: "Yaşasın Maoizm! Yaşasın PKP! Yaşasın Halk Savaşı!"

Başkan Gonzalo, gerici yargıçların ve mahkemelerin kendisini yargılama yetkisini hiçbir zaman tanımadı, kendisini her zaman PKP'nin ve Halk Savaşı'nın lideri olduğunu kabul etti, bu nedenle hiçbir zaman düşmanları için af veya merhamet talebi imzalamadı. Ne o ne de PKP, emperyalizmin hizmetindeki eski toprak ağası-bürokratik devletin yetkililerinden, özellikle Yankee emperyalizminden özgürlüğünü istemedi.

PKP ve MPP'nin tutuklanmasının ilk anlarından bu yana kampanyada yükselttiği slogan şudur: Başkan Gonzalo'nun liderliğini ve güçlü Gonzalo Düşüncesini savunun! Başkan Gonzalo'nun hayatını ve sağlığını savun!

Parti, Peru'da ve DEH (Devrimci Enternasyonal Hareket – RIM) ile ICM'de zorlu iki çizgili bir mücadelede, meselenin herhangi birisini savunmak değil, Partinin ve devrimin önderi olarak Başkan'ı savunma meselesi olduğunu açıkça ortaya koydu. Sağ oportünist çizgi (ROL) fareleri, Maoizm'in, Başkan Gonzalo'nun, Gonzalo Düşüncesinin, PKP'nin ve Halk Savaşı'nın can düşmanı oldukları için Maoizm kampanyası ve Başkan Gonzalo kampanyasına karşı çıkmak için bu konuda her zaman kafa karışıklığı ekmek istediler.

Başkan Gonzalo, kendisinin de öğrettiği gibi, halk savaşının gelişmesinin gerektirdiği, Partinin genel yeniden örgütlenmesinin somutlaştırılmasının, ABD emperyalizminin önderlik ettiği düşük yoğunluklu karşı-devrimci savaşı, revizyonist ve kapitülasyonist sağ oportünist çizgi ROL'un hizmetine dayanan gericilik yoluyla parçalayarak somutlaştırılması gerektiğini belirtiyor. Başkan, teori ve pratiği birleştirerek büyük bir komünist lider olarak öğrettiklerini yerine getirdi: kendi hakkını ödedi, herkesin iyiliğinin zorunlu olarak bir parçanın feda edilmesini nasıl gerektirdiğini görmemizi sağlayan savaşın temel ilkesidir. Kendi canını vermek, halk savaşında ısrar etmek için bir çağrıdır, kanı cömertçe dökülmüştür; canını, kanını verdi; böylece onun kanının ne kadar kızıl, başkanımızın, devrimcilerin ve komünistlerin kanının ne kadar kızıl olduğunu gördük. Onun öğrettiği gibi, Yeni Güç'ün aramızda meyve vermesi için aktı, ama aynı zamanda cömertçe dünyayı aydınlatmak için aktı, çünkü yaptığı şey bu. Başkan, birinin inandığı dava için verilebilecek en yüksek ifadeye ulaştı: canını vermek. Başkan Gonzalo'nun partinin yoldaşları, HKO savaşçıları ve kitlelerin yoldaşları olarak hayatı, dediği gibi: "kahramanca hayatlar, iyi yaşamış, şanlı bir şekilde kazanılmış hayatlar ve hepsinden öte, komünizmi eken savaş alanına mühürlenmiş hayatlar".

Başkan Gonzalo'nun liderliğini ve onun her şeye gücü yeten Gonzalo Düşüncesini savunmak için canlarımızı verme taahhüdümüz, bu nedenle, iki birleşik ve ayrılmaz kampanyayı, yani Maoizm kampanyasını ve Başkan Gonzalo'nun savunma kampanyasını geliştirmeye devam etmek, aynı zamanda revizyonist ve teslimiyetçi Sağ oportünist çizgi (ROL) farelerinin başını çektiği yeni revizyonizme karşı olmalıyız.

Peru'daki revizyonist Sağ Oportünist Çizgi'yi (ROL) kastederek dünya çapındaki yeni revizyonizmin başı olarak üçüncü dünya ülkelerinin yarı-sömür-

ge ve yarı-feodal karakterini reddederek bunların “neo-liberalizm” yüzünden böyle olmaktan çıktığını söylüyorlar ve Peru’da ayrıca halk savaşıyla birlikte yarı-feodal ilişkilerin yıkıldığını ve Peru’nun bağımlı kapitalist hale geldiğini ve “mevcut mücadelenin demokratik haklar, yeni bir anayasa ve egemenlik için olduğunu” iddia ediyorlar. Bu dönemler, Maoizm ve Gonzalo Düşüncesi’nin kurduklarını, ülke genelinde iktidarın ele geçirilmesiyle demokratik devrim tamamlanmadığı sürece emperyalizmin, bürokratik kapitalizmin ve yarı-feodalizmin egemenliğinin yıkılmayacağını inkâr ediyorlar. Gericiliğin eski iktidarı yeniden kurduğu Peru’da, böylece eski üretim ilişkilerini, yani yarı-feodalizmi yeniden kurmuştur. Yeni revizyonizm, uluslararası alanda gelişen devrimci durumu reddediyor. Yani, ana eğilim olarak devrimi reddediyor, dünya devriminin yeni büyük dalgasını reddediyor, dünya devriminin stratejik saldırısını reddediyor, ana çelişkiyi reddediyor, demokratik devrimi reddediyor, devrimi reddediyor. Üçüncü Dünya ülkelerinde toprak sorunu ve dolayısıyla dünya proleter devrimini reddediyor. Onlar karşı-devrimci dönemlerdir.

Her revizyonist ve karşı-devrimcinin yaptığı gibi, ROL başkanı Miriam’ı “halef” olarak sunmak için ölüm koşullarını kullanmak için Sağ Oportünist Çizgi (ROL) tasarımlarına karşı, son tebliğimizden gelen uyarımızı yineliyoruz: “Bu arka planla, eğer düşman Başkan Gonzalo’nun suikastını tamamlamayı planlıyorsa ve fare Miriam aracılığıyla bir mamutu “son vasiyeti” olarak sunacak kadar ileri gidecekse, Lenin’in kötü şöhretli vasiyetini hatırlamak zorundayız, kendini ifade edemediği için dikte etmemiştir. ICM, bu vahşetlere doğru bir yanıt vermeye hazırdır. Bu sinsî suç planını hazırlayanlara ve yardım edenlere, zamanı geldiğinde ödeyecekleri bedelin, yaptıkları menfur eylemiyle orantılı olacağını ve nehrin taşmasına kimsenin engel olamayacağını hatırlatmak istiyoruz” diyoruz.

Şunu bir kez daha teyit ediyoruz: Hâkim toplumsal düzen, emperyalist dünya sistemi, içindeki ABD emperyalizmi, tüm dünya halklarının ortak düşmanı, modası geçmiş ve özüne kadar çürümüş, önümüzde güçsüz kalacak olan paralı askerlerin kanlı süngüleri tarafından sürdürülüyor. Bugün dünyaya bakan herkes, dünya proleter devriminin tek çıkış yolu, insanlık için tek yol olduğu ve dünyadaki nesnel ve öznel koşulların gelişiminin devrim için elverişli olduğu bir durumla karşı karşıya olduğumuzu görecektir. Bu nedenle, Birleşik Maoist Uluslararası Konferansı’nın erken gerçekleştirilmesinin ve Yeni Uluslararası Proletarya Örgütü’nün gelecekteki doğuşunun gerekliliğini yeniden teyit ediyoruz.

Sözümüz;

Başkan Gonzalo’nun halk savaşı, demokratik devrim, sosyalist devrim ve komünizm için can vermesinin kahramanca örnek alıyoruz, Peru’daki halk savaşının ve Dünya Proleter Devrimi’nin tüm kahramanlarının yaşamlarıyla birleştiriyoruz “O canları, o kanı alırız ve kendi etimize girmelerine izin verimiz ki, kendi zihinlerimizi tutuştursunlar ve irademizi daha da gerginleştirsinsinler, böylece o yol burada hiç görülmemiş bir çabayla açıldı ve yüzyılların şaşkın-

lığı [SIC] olacak, belki de kendilerine koydukları görevi yerine getirene kadar takip edeceğimiz yol olabilir. Bugün onlara verebileceğimiz en büyük saygı, bu yolda, bu yolda ısrar etmektir ve durmayacağız yoldaşlar, Parti olarak, sınıf olarak, kitleler olarak, halkla birlikte durmayacağız. Enternasyonal proletarya, Komünist Partiler ve dünyanın muazzam halk kitleleri ile birlikte ve komünizme kadar durmayacağız. Halkın kahramanlarına saygıyla bugün bir kez daha bu Kongrede verdiğimiz ciddi taahhüt bu olsun”. Partinin revizyonist ve teslimiyetçi sağ oportünist çizgi (ROL)’a karşı ölümüne mücadelede halk savaşı içinde ve onun için genel olarak yeniden örgütlenmesi için durmayacağız.

– Başkan Gonzalo’ya Şeref ve Zafer!

– Yaşasın büyük önderliğimizin komünistlerin, savaşçıların ve kitlelerin bir savaş silahı olarak dünyanın önünde zaferle ve meydan okurcasına parlayan 24 Eylül 1992 tarihli konuşmasının 29. yıldönümü!

– Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm, Gonzalo Düşüncesi!

– Yaşasın Peru Komünist Partisi!

– Yaşasın Halk Savaşı!

– Kahrolsun Revizyonist ve Teslimiyetçi Sağ Oportünist Çizgi!

Peru Halk Hareketi

Eylül 2021”

FKP: Yaşasın Başkan Gonzalo’nun Hatırası!

“Peru hükümetini, yoldaş Gonzalo’yu 1992’de yakaladığından beri fiziksel ve psikolojik işkenceyle uzun süreli zulme maruz bıraktığı için kınıyoruz. O ve yoldaşları, defalarca yasa dışı yargılamalara tabi tutuldu. Gericiler, faşist zindanlarda yaklaşık 30 yıl hapis yatmasına rağmen, serbest bırakılması yönündeki çılgınlara kulak asmadılar. Ömür boyu hapis cezası, PKP’yi kurduğu, Peru’daki gerici yönetim sistemine ve faşist Fujimori rejimine karşı halkın silahlı direnişini başlattığı ve yönettiği için acımasız bir cezaydı. Peru halkının, özellikle de emekçi işçi ve köylü kitlelerinin yeni demokrasi ve sosyalist dava için haklı devrimci mücadelesinin bir şehididir.

Filipinler Komünist Partisi (CPP), Gonzalo ve takipçileri tarafından öne sürülen fikirlere tam olarak katılmasa da onun Marksizm-Leninizm-Maoizmi tanıtması ve savunması nedeniyle tanınmayı hak ettiğine inanıyoruz. Hayatının en güzel yıllarını verdi, Peru’nun proletaryası ve ezilen kitleleri ve onların ulusal ve toplumsal kurtuluş özlemleri için fedakârlık yaptı. 1980’lerde Sendero Luminoso dünya çapında silahlı direnişin en parlak yıldızlarından biriydi.

Yoldaş Gonzalo, Komünist Parti’nin, halk ordusunun ve birleşik cephenin,

özellikle köylülük ve entelijansiyanın en ilerici unsurlarıyla olan vazgeçilmez rolüne vurgu yaptı. Bununla birlikte, 1990 yılına kadar halk ordusunun gücünü ve kentsel ayaklanma potansiyelini olduğundan fazla tahmin etti. PKP ayrıca orta burjuvazinin ve gericilerin saflarını bölmek için birleşik cepheyi kullanmadı. Ancak yoldaş Gonzalo'nun yakalanmasından sonra partisi birleşik cephe politikası ve taktiklerinden tam anlamıyla yararlanmaya çalıştı.

Gonzalo, Maoizm terimini, büyük Mao Zedong ve onun çığır açan başarıları için daha yüksek takdir beyan etmenin; teorisini ve pratiğini Marksist teori ve pratiğin gelişiminde üçüncü aşama olarak kabul etmenin bir yolu olarak kullanma konusunda inisiyatif alan ilk kişiydi. Bu aşama, modern revizyonizmin sonuçlarıyla mücadele etmek, sınıf mücadelesinin emperyalizmin yenilgisini sağlamanın ve sosyalizmi pekiştirmenin anahtarı olarak kullanmakla karakterize edilir.

Yoldaş Gonzalo, Peru'daki halk savaşı yoluyla halkın demokratik devrimini ilerletmek ve gericilerin, revizyonistlerin ve reformistlerin ortaya koyduğu tüm engelleri aşmak için elinden geleni yaptı. PKP'nin yeni bir demokratik devrim başlatma çabaları, Sovyet revizyonistlerinin kapitalizmi tamamen restore etme, Sovyetler Birliği'ni çökertme yolunda olduğu ve Dengist karşı-devrimcilerin 1980 yıllarında Çin'de çılgınca sosyalist devrimi ve sosyalist devrimi parçalamış bir zamanda gerçekleştirildiği için gerçekten dikkate değerdi.

Sosyalizmi savunmak ve kapitalizmin restorasyonunu önlemek için proletarya diktatörlüğü altında devam eden devrim teori ve pratiğinin birincil temelinde Maoizmin evrenselliği, Mao Zedong'un yüzüncü yılında diğer komünist partilerle birlikte CPP (Filipinler Komünist Partisi) tarafından ilan edildi. Çin'deki sosyalist davanın gerilemeleri nedeniyle, Yoldaş Mao tarafından önceden sağlanan aydınlanma ile hâlâ modern emperyalizm ve dünya proleter devrimi çağındayız.

Son kırk yılda, anti-komünizm, modern revizyonizm, yeni sömürgecilik, neo-liberalizm, devlet terörü ve saldırgan savaşlar, ABD emperyalizmi ve müttefikleri tarafından proletaryaya ve dünya halklarına karşı serbest bırakıldı. Ancak tüm bu canavarlıklar, dünya kapitalist sisteminin krizinin hızla kötüleşmesini engelleyemedi. Çeşitli biçimlerde anti-emperyalist ve demokratik kitle mücadeleleri tüm dünyada yükseliyor. Dünya proleter devriminin yeniden canlandığının sinyallerini veriyorlar.

Gonzalo'nun katkıları ve anıları, gereken ölçülerde ve sınırsız devrimci coşkusu, Peru'nun ve dünyanın ezilen ve sömürülen kitlelerine ilham kaynağı olsun! Perulu proleter devrimciler, kuşkusuz, partilerini güçlendirme ve devrimci silahlı mücadele ve birleşik cephe liderliğini güçlendirme, geçmiş deneyimlerinden dersler çıkarma, eksikliklerini ve hatalarının üstesinden gelme ve güçlerini ve halkın desteğini geliştirme fırsatını değerlendireceklerdir.

Eylül 2021”

AGEB: Enternasyonal Proletarya ve Ezilen Halklar Başkan Gonzalo'yu Unutmayacak!

“Peru faşist devleti ve CIA ortak operasyonu ile 12 Eylül 1992 yılında tutuk edilen ve 29 yıl tek kişilik hücrede insanlık dışı izolasyona tabi tutulan komünist önder Başkan Gonzalo 11 Eylül 2021 tarihinde tedavisi engellenerek katledilmiştir.

Onu ele geçirdiklerinde kafese koyarak yüzleri maskeli yargıçlarla yargılamaya çalıştıklarında, Başkan Gonzalo onların heveslerini kursaklarında bırakmış, onları yargılamış, proleter sınıf duruşu ve komünist kimliğiyle halk savaşını yükseltme ve devrimi gerçekleştirme çağrısı yapmıştı. Başta Peru gerici egemen sınıfları olmak üzere dünyanın tüm ezen sınıfları ve emperyalist efendileri Başkan Gonzalo'nun baş eğmeyen direnişi, tavizsiz ve onurlu duruşu ve cüreti karşısında biçare kalmıştı. Onların beklentisinin tersi gerçekleşmiş ve ezilen halklar, enternasyonal proletarya ve MLM komünistler bu direnişten ve Peru'da sürdürülen Halk savaşından ilham almaya devam etmişlerdir.

Başkan Gonzalo düşmanın kendisini en güçlü hissettiği alanda ortaya koyduğu baş eğmez direnişinin de etkisiyle 29 yıl boyunca en ağır koşullarda yer altında bir hücrede tutuldu.

Abimael Guzman (Başkan Gonzalo) başta Peru işçi sınıfı ve ezilen halkı olmak üzere, seçkin bir komünist önder olarak, enternasyonal proletaryanın, ezilen halkların, devrimci ve komünistlerin bilincinde kendisine yer bulmuştur. Marksizm-Leninizm-Maoizmi üst düzeyde kavrama, sentezleme ve uygulama da yol göstericiliği ve direnişiyle Maoist bir önder olarak devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde ebediyen yaşayacaktır.

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) olarak Başkan Gonzalo'yu sahiplenme ve anma etkinliklerine tüm emekçileri ve bileşenlerimizi katılmaya ve devrimci mücadelemizde yaşatmaya çağırıyoruz!

Başkan Gonzalo Ölümsüzdür!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Eylül 2021”

HABERLER

HKP (Maoist)'ten Gonzalo için uluslararası eylem çağırısı

21 Ağustos 2021

HKP (Maoist) Merkez Komitesi, yaptığı bir açıklamayla dünyanın dört bir yanındaki ilerici, devrimci güçleri, sendikaları ve insan hakları örgütlerini Peru Komünist Partisi Başkanı Abimael Guzman'ın (Gonzalo) hayatını savunmak için uluslararası eylem çağırısı yaptı. 19 Ağustos Perşembe günü HKP (Maoist) MK sözcüsü Yoldaş Abhay tarafından yapılan açıklamada şunlar ifade edildi.

“Peru Komünist Partisi'nin başkanı Gonzalo, 29 yıl önce ABD-Peru devleti iş birliğiyle gerçekleşen bir operasyonla tutsak düştü. 29 yıl boyunca yüksek güvenli bir hapisyanede tutulan Gonzalo, her türlü psikolojik işkencenin yanı sıra tıbbi tedavi ve diğer temel olanaklardan yoksun bırakıldı. Gonzalo, Peru gerici rejimine ve emperyalizme karşı Peru ve dünya halkları için savaştığı ve Peru devrimci hareketine önderlik ettiği bilinen bir gerçektir. Son olarak 17 Temmuz'da ciddi bir sağlık sorunu yaşayan Abimael Guzman'ın (Gonzalo) hayatını savunmak için dünyanın dört bir yanındaki ilerici, devrimci güçleri, sendikaları ve insan hakları örgütlerini harekete geçmeye çağırıyoruz.”

Açıklamada ayrıca, 7 Ağustos'ta Kalküta'da yakalanmış olduğu bir hastalık nedeniyle hayatını kaybeden HKP (Maoist) eski Merkez Komite Üyesi Purnendu Sheker Mukarji'nin (Akash) ailesine ve yoldaşlarına idealleri ve mücadelesini daha ileri taşıma sözü verildi.

İstanbul'da Gonzalo'ya özgürlük eylemi: 'Yaşasın Halk Savaşı'

1 Eylül 2021

Tutsak edildiği 1992'den bu yana faşist Peru devleti tarafından askeri bir deniz üssünde tecrit altında tutulan ve sağlık sorunları ağırlaşan Başkan Gonzalo'nun (Abimael Guzmán Reynoso) yaşamını savunmak için İstanbul Peru Konsolosluğu önünde bir eylem gerçekleştirildi. Gazetemiz Yeni Demokrasi ve Partizan tarafından bugün saat 13.00'da yapılan eylemde Başkan Gonzalo'nun hayatını savunma çağırısı yapıldı ve Peru devleti protesto edildi.

İstanbul Esenler'de Peru konsolosluğunun bulunduğu Koza Plaza önünde gerçekleştirilen eylemde Partizan ve Yeni Demokrasi adına açılan pankart ve dövizlerde üç farklı dilde “Başkan Gonzalo'nun Yaşamını Savunalım”, “Peru Proletaryasının Önderi Başkan Gonzalo'ya Özgürlük”, “Yaşasın Halk Savaşı” gibi sloganlar öne çıkarıldı.

“Kahrolsun Faşist Peru Devleti”, “Yaşasın Halk Savaşı” gibi sloganların atıldığı eylemde bir de açıklama gerçekleştirildi. Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Peru devletinin 29 yıl önce Başkan Gonzalo’yu özel bir operasyonla tutsak ettiği, bu yıllar boyunca tecrit ve baskının devam ettiği belirtilen açıklamada Gonzalo’nun sağlık sorunlarının ağırlaştığı ve katledilmek istendiği vurgulandı. Gonzalo’nun Peru proletaryası ve Peru halk savaşının önderi olarak başta Peru devleti ve ABD emperyalizmi olmak üzere egemen sınıflara korku saldığı vurgulanan açıklamada daha önce kalp krizi geçirdiği halde koşullarının ağırlaştırıldığı ifade edildi. Açıklamada ayrıca Gonzalo’nun Marksist-Leninist-Maoist ideolojideki önemine değinilerek ona yapılan saldırıların nafile olduğu, proletarya ve ezilenlerin haklı savaşları önünde hiçbir gücün duramayacağı belirtildi.

Plaza güvenliklerinin engelleme çabalarına karşın yapılan açıklamada son olarak Peru devletinin Gonzalo üzerindeki faşist uygulamalara son vermesi, Gonzalo ve devrimci tutsakların serbest bırakılması çağrısı ve dayanışma vurgusu yapıldı. Başkan Gonzalo’nun yaşamını savunmak için yapılan eylem “Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi”, “Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm” denilerek sonlandırıldı.

Strasbourg’da “Gonzalo’ya Özgürlük” eylemi gerçekleştirildi

6 Eylül 2021

Ağır hastalıklarına rağmen 29 yıldır tecrit altında tutulan Peru Komünist Partisi lideri Başkan Gonzalo’nun özgürlüğü için eylemler devam ediyor. Türkiye’de ve Avrupa’nın birçok ülkesinde gerçekleştirilen eylemlerden birisi de Fransa’nın Strasbourg şehrinde gerçekleştirildi.

Peru Konsolosluğu önünde yapılan basın açıklamasında Başkan Gonzalo’nun sağlık durumu ve tutsaklık koşullarına vurgu yapıldı. Yine Başkan Gonzalo’nun Peru devrimine önderliği, dünya proletaryasına örnek oluşu vurgularının yapıldığı eylemde Partizan’ın Gonzalo için hazırladığı basın açıklaması Türkçe ve Fransızca okundu. Eylemde Partizan, PGİ/MLM ve AGEB flamaları taşınırken, yine Gonzalo için hazırlanan dövizler de taşındı.

Yine konsolosluk yetkilisiyle görüşme gerçekleştirilerek, konsolosluğa sunulmak üzere hazırlanan dosya teslim edildi.

Eylem açıklamanın ardından “Başkan Gonzalo’nun hayatını savunmaya, mücadelesini her tarafa yaymaya devam edeceğiz” cümlesi ve alkışlarla sonlandırıldı.

Dünya genelinde Başkan Gonzalo'nun hayatını savunmak için faaliyetler

6 Eylül 2021

Uluslararası alanda devrimci ve komünist güçler, Peru Komünist Partisi ve Peru'da başlatılan Halk Savaşı'nın önderi Başkan Gonzalo'nun yaşamını ve sağlığını savunmak için eylemler düzenliyor. Peru Halk Hareketi'nin (MPP) çağrısını takiben güçlü bir uluslararası kampanya başlatıldı ve farklı ülkelerde çeşitli faaliyetler geliştirildi. Dünyanın dört bir yanından uluslararası bir kampanya olarak geliştirilen farklı faaliyetleri Newepochnews özetledi.

Başkan Gonzalo'nun hayatını savunmak için yeri ve göğü yerinden oynatın!

Brezilya

Brezilya'da Başkan Gonzalo'nun hayatını savunmak için çeşitli faaliyetler geliştirildi. Yoksul Köylüler Birliği (LCP), Peru'daki Halk Savaşı'nı ve büyük lideri Başkan Gonzalo'yu savunan bir Video yayınladı.

Popüler Kadın Hareketi de Başkan Gonzalo'nun savunulmasını istedi ve Brezilya Halk Dayanışma Merkezi (CEBRASPO), tüm demokratik güçleri Gonzalo Başkanı Prof. Abimael Guzman Reynoso'nun serbest bırakılması için kampanyayı desteklemeye çağırdı.

Meksika

Meksika'dan devrimci "Mural" gazetesi, Başkan Gonzalo'nun yaşamını ve sağlığını savunmak için bir çağrı yayınladı.

Amerika Birleşik Devletleri

Proleter Devrimciler, "Başkan Gonzalo'nun ve onun yüce Gonzalo Düşüncesinin yaşamını savunmak için yeri ve yerinden oynatın!" ve "Yaşasın Başkan Gonzalo" sloganlarıyla uluslararası kampanyayı yaymak için çeşitli faaliyetlerimiz yürüttüler.

Hindistan

Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Başkan Gonzalo'nun derhal serbest bırakılması için bir basın açıklaması çağrısında bulundu ve ayrıca dünyadaki sendikaları, ilerici-demokratik güçleri ve insan hakları örgütlerini Başkan Gonzalo'nun, Peru'daki Halk Savaşı'nın ve proleter dünya devriminin lideri, serbest bırakılması için ajitasyon yapmaya çağırdı.

Türkiye

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) güçlü ve çeşitli faaliyetler geliştirmiştir. Uluslararası Parti Komitesi yaptığı açıklamada, devrim-

cileri, komünistleri ve ilerici güçleri Başkan Gonzalo'nun serbest bırakılması için faaliyetler geliştirmeye çağırıldı. Türkiye'de de Başkan Gonzalo'nun savunması için mitingler düzenlendi.

Fransa, İsviçre, Avusturya ve Almanya'da Türkiyeli devrimciler de çeşitli etkinlikler düzenlendi.

Norveç

Norveç'te Başkan Gonzalo'nun hayatı ve sağlığı için yazılama (grafiti) çalışmalarını yapıldı.

Avusturya

Avusturya'da Türkiyeli ve Avusturyalı devrimciler, Başkan Gonzalo'nun derhal serbest bırakılmasını talep etmek için Peru Büyükelçiliği önünde bir protesto düzenlediler. Ayrıca Viyana'da yazılama (grafiti) çalışmalarını yapıldı

Türkiyeli devrimciler Avusturya'nın farklı şehirlerinde de afişler yaydı.

Almanya

Almanya'da proleter devrimciler, Başkan Gonzalo'nun Hayatının Savunması için uluslararası kampanyayı yaymak için Bremen, Freiburg, Essen ve Hamburg şehirlerinde çeşitli etkinlikler düzenlediler.

Danimarka

Danimarka'da farklı şehirlerde broşürler ve afişler dağıtıldı ve ayrıca Başkan Gonzalo'nun savunması için yazılama (grafitiler) yapıldı.

Finlandiya

Finlandiya'da proleter devrimciler, Başkan Gonzalo'nun Savunması için gösteriler düzenlediler ve ayrıca bu taleple ilgili afişler yaydılar.

Yunanistan

Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist) Uluslararası Bürosu, Başkan Gonzalo ile dayanışma içinde bir bildiri yayınladı ve derhal serbest bırakılması çağrısında bulundu.

Kaynak: New Epoch

Viyana'da Başkan Gonzalo anısına eylem gerçekleştirildi

15 Eylül 2021

Avusturya'nın başkenti Viyana'da Avusturya Kızıl Cephe Kolektifi (Rot Front Kollektiv) ve Partizan tarafından, gerici – faşist Peru devletinin 29 yıllık

ağır tecrit koşulları altındaki tutsaklığı sonucunda tedavisi engellenerek katledilen Peru Komünist Partisi'nin kurucusu ve kuramcısı, Peru proletaryasının komünist önderi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yılmaz savunucusu Başkan Gonzalo anısına bir eylem örgütlendi.

11 Eylül Cumartesi günü polisin engelleme girişimlerine rağmen, Viyana'nın 12. bölgesinde gerçekleştirilen ve "Başkan Gonzalo Katledildi! Onun Şanlı Kızıl Bayrağını Yükseklerle Çekelim!" yazılı bir pankartın açıldığı eylemde "Başkan Gonzalo Ölümsüzdür! Yaşasın Peru Komünist Partisi! Yaşasın Peru Devrimi! Kahrolsun Revizyonizm ve Oportünizm! Yaşasın Halk Savaşı!" sloganlarıyla gerçekleşen eylemde sesli ajitasyon gerçekleştirildi.

Başkan Gonzalo Hamburg'ta kitlesel etkinlikle anıldı

19 Eylül 2021

11 Eylül 2021 tarihinde, 29 yıldır esir olarak tutulduğu Callao Deniz Üsüsü'nde tedavisi engellenerek katledilen PKP başkanı ve Maoist Önder Gonzalo 18 Eylül'de Almanya'nın Hamburg kentinde kitlesel şekilde anıldı.

Almanyalı Maoist örgütlerinden Klassenstandpunkt, Rote Fahne Komite ve Almanya Partizan'ın çağrıcısı olduğu anma yürüyüşü saat 18:00'de Feldstrasse'de yapılan saygı duruşu ve mitingle başladı.

Çok sayıda devrimci ve komünist örgüt temsilcilerinin de katıldığı eylemde, Partizan adına yapılan konuşmada; "Başkan Gonzalo'nun kaybı başta Peru işçi sınıfı olmak üzere tüm enternasyonal proletarya ve ezilen halklar için büyük bir kayıptır. Acımız derin, öfkemiz büyük! Başkan Gonzalo devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelemizde ebediyen yaşatılacaktır." denildi.

Yürüyüş kortejinin önünde taşınan Başkan Gonzalo'nun büyük posterini yürüyüş boyunca kitlenin dikkatini çekti. Yürüyüşün ardından, Sternschanze'de miting yapıldı. Burada Almanca olarak TKP/ML Merkez Komitesi – Siyasi Büro'nun "PERU DEVRİMİ ÖNDERİ GONZALO YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!" açıklaması okundu ve Partizan kitlesi hep bir ağızdan "Başkan Gonzalo ölümsüzdür", "Yaşasın Partimiz TKP/ML ve Halk Ordusu TIKKO!", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Viva, Viva, Viva!" sloganlarını haykırıldı.

Peru Komünist Partisi, Klassenstandpunkt, Peru Halk Hareketi ve Uluslararası Maoist örgütlerden gelen mesajlar ile AGEB'in Gonzalo yoldaşın ölümsüzleşmesinin ardından yayınladığı açıklama Almanca ve İspanyolca okundu.

Anma etkinliği 21.00'de kitlesel şekilde Enternasyonal marşının söylenmesiyle sonlandırıldı.

Başkan Gonzalo İsviçre’de düzenlenen eylemle anıldı

20 Eylül 2021

Faşist Peru devletinin 29 yıl ağır tecrit koşulları altında tutularak 11 Eylül’de katledilen Peru proletaryasının komünist önderi yoldaş Gonzalo için, İsviçre’nin Başkenti Bern’de bulunan Peru Başkonsolosluğu önünde protesto eylemi gerçekleştirildi.

18 Eylül Cumartesi günü Bern Peru Başkonsolosluğu önünde yapılan eylemde Almanca pankart ve dövizlerin yanısıra Başkan Gonzalo’nun büyük resminin yer aldığı pankart yer aldı.

Kitle sık sık, “Marks-Engels-Lenin-Stalin-Mao Viva Viva Viva!”, “Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!” sloganları eşliğinde TKP/ML MK-SB ve TKP/ML Enternasyonal Komitesinin açıklamalarının Almancası okundu.

Yapılan açıklamaların ardından konsolosluk kapısına “Başkan Gonzalo Ölümsüzdür!” TKP/ML imzalı dövizi ve yapılan açıklamalar posta kutusuna bırakılarak bitirildi.

Başkan Gonzalo Viyana’da düzenlenen etkinliklerle anıldı

21 Eylül 2021

Peru Komünist Partisi’nin kurucusu, MLM’nin yılmaz savunucusu ve Peru proletaryasının komünist önderi Başkan Gonzalo’nun gerici-faşist Peru devleti tarafından tedavisi engellenerek katledilmesini protesto etmek ve Başkan Gonzalo’nun biriktirdiği teorik mirası ve fikirlerini savunmak için 17 Eylül günü Viyana’da Partizan ve Vorbote/Rot Front Kolektif (Öncü Gazetesi/Kızıl Cephe Kolektifi) tarafından bir anma ve yürüyüş gerçekleştirildi.

Anmada Almanca ve Türkçe yapılan açılış konuşmasının ardından Başkan Gonzalo şahsında Dünya Devrim ve Komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından Vorbote/Rot Front Kolektif (Öncü Gazetesi/Kızıl Cephe Kolektifi) adına Başkan Gonzalo’nun katledilmesine ilişkin yapılan konuşmada; Başkan Gonzalo’nun mirası olan Peru Komünist Partisi ve Maoizm’in savunulması görevinin tüm komünistlerin omuzunda olduğu ve Gonzalo yoldaşın çağrısının yeni tipte komünist partilerinin kurulması, Halk Savaşının büyütülmesi olduğu vurgusu yapıldı. Ardından TKP/ML – Enternasyonal Komitenin ise açıklaması okundu. Ayrıca TKP/ML – Merkez Komitesi ve TKP/ML – Enternasyonal Komite tarafından yapılan açıklamalar kitleye

dağıtıldı.

Anma sonrasında yürüyüşe geçen kitle, Viyana'nın merkezi bölgelerinden olan Opera binasından Viyana Peru Konsolosluğu'na doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Canlı ve görsel bir bütünlükle gerçekleşen yürüyüşte Partizan ve Vorbote Gazetesi (Öncü Gazetesi) faaliyetçileri sık sık "Şan ve Şeref olsun Başkan Gonzalo'ya!", "Yaşasın Peru Komünist Partisi!", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Başkan Gonzalo'nun Mirasını Savunun!", "Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao! Viva! Viva! Viva!" gibi Almanca ve Türkçe sloganlar attı. Yürüyüşün Peru Konsolosluğu'na ulaşmasının ardından, Filipinler Komünist Partisi ve Ulusal Demokratik Cephe adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yürüyüş, yapılan kapanış konuşmasının ardından meşalelerin yakılmasıyla birlikte sonlandırıldı.

Başkan Gonzalo'nun cenazesi yakıldı

25 Eylül 2021

29 yıllık tutsaklığın ardından faşist Peru devletinin hapisanesinde katledilen Peru Komünist Partisi başkanı Abimael Guzman'ın cenazesi yakıldı, külleri bilinmeyen bir yere savruldu.

Dün sabah saatlerinde Başkan Gonzalo'nun cenazesi Lima'daki Deniz Hastanesi'nin krematoryumunda yakıldı. Krematoryuma hiç kimse alınmazken, burjuva-feodal medya temsilcileri (CNN gibi) yakılma olayını görüntüledi. Krematoryumda ayrıca Cumhuriyet savcılığının temsilcileri ile İçişleri ve Adalet bakanı Anibal Torres ile Terörle Mücadele Müdürlüğü başkanı General Oscar Arriola'nın da olduğu belirtildi.

Başkan Gonzalo'nun hayatını kaybetmesinin ardından Peru Kongresi "terör suçluları"nın cenazelerinin yakılmasına dair yasayı 17 Eylül'de onayladı ve 13 günün ardından Gonzalo'nun cenazesini yaktı.

Başkan Gonzalo'nun eşi ve PKP kadrolarından Elena İparraguirre'nin cenazeyi teslim alma ve tören yapma talepleri uydurma bahanelerle 15 Eylül'de reddedilmişti.

Atina'da TKP/ML ve YKP (m-l) Gonzalo'yu Andı

26 Eylül 2021

Yunanistan'ın başkenti Atina'da TKP/ML ve YKP (m-l) Abimael Guzman'ı andı.

Peru Devleti tarafından tedavisi engellenerek katledilen ve cenazesi teslim edilmeyerek yakılıp, külleri bilinmeyen bir yere atılan Başkan Gonzalo düzenlenen eylemle anıldı. Eyleme Yunanistan Halk Cephesi ve Yunanistanlı devrimciler de destek verdi.

Evangelismos Metrosu'nda toplanan kitle, yürüyüş boyunca sloganlarla faşist Peru devletinin 29 yıl boyunca tecritte tuttuğu, Peru Komünist Partisi kurucu lideri Abimael Guzmán'ı (Gonzalo) andı.

Peru konsolosluğu önünde TKP/ML, YKP (m-l) ve Anti Emperyalist Cephe adına Yunanistan Halk Cephesi tarafından açıklamalar yapılarak, faşist Peru devleti teşhir edildi.

PGİ/MLM'den Avrupa'da 'Başkan Gonzalo'ya Özgürlük' çalışmaları

27 Ağustos 2021

Uzun yıllardır faşist Peru devleti tarafından tutsak edilen PKP lideri Başkan Gonzalo'nun özgürlüğü için Partizan Gençlik İnisyatifi/Marksist-Leninist-Maoist tarafından Avrupa'nın dört ülkesinde pankart, yazılama ve afişleme gerçekleştirildi.

Başkan Gonzalo'nun artan sağlık sorunlarına rağmen tutsaklığının devam etmesine karşı dünya çapında başta Maoist parti ve örgütler olmak üzere devrimci kamuoyu tarafından dayanışma çağrıları gerçekleştirilmişti. PGİ/MLM faaliyetçileri de Almanya, Fransa, İsviçre ve Avusturya'nın farklı şehirlerinde "Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım" şiarlı çalışmalar gerçekleştirdi.

Duisburg, Strasbourg, Zürih, Viyana, Kufstein ve Wörgl şehirlerinde pankart asma, yazılama gibi çalışmaların yanı sıra Partizan ve PGİ/MLM'nin Başkan Gonzalo için çıkardığı afişler yoğun şekilde duvarlara asıldı. Yine Avusturya ve İsviçre'de Partizan tarafından Peru konsoloslukları önünde gerçekleştirilecek basın açıklamalarına da çağrı yapıldı.

PGİ/MLM faaliyetçileri Başkan Gonzalo'nun özgürlüğü için eylem ve dayanışma çağrısı yaparak, tüm duyarlı kamuoyunu Gonzalo'nun hayatını savunmaya, özgürlüğünü istemeye çağırdı.

Başkan Gonzalo Partizan ve Devrimci Demokrasi tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı

27 Eylül 2021

Almanya'nın Ludwigsburg şehrinde Partizan ve Devrimci Demokrasi tarafından Başkan Gonzalo için anma etkinliği gerçekleştirildi.

Öncelikle etkinliği örgütleyen kurumlar adına selamlama konuşması yapılarak Gonzalo şahsında devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Peru Komünist Partisi ve Gonzalo'nun mücadele tarihinden kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Daha sonra örgütleyen kurumlar ayrı ayrı sunum yaparak kitlenin sorularını yanıtladı.

Anma etkinliği müzik dinletisiyle sonlandırıldı.

Avrupa'da Partizan tarafından "Gonzalo'ya Özgürlük" eylemleri gerçekleştirildi

28 Ağustos 2021

Ciddi sağlık sorunlarına rağmen uzun yıllardır tecritte tutulan Peru Komünist Partisi (PKP) lideri Başkan Gonzalo için Partizan tarafından Avusturya'nın Viyana ve İsviçre'nin Zürih kentlerinde eylemler gerçekleştirildi.

27 Ağustos Cuma günü Peru Başkonsoloslukları önünde gerçekleştirilen basın açıklamalarında Partizan ve PGI/MLM'nin "Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım" şiarlı dövizleri taşındı. Partizan adına yapılan açıklamasında Başkan Gonzalo'nun derhal serbest bırakılması, tedavisine uygun şartlarda hemen başlanılmasını talebi dillendirildi.

Partizan adına yapılan açıklamada şunlar ifade edildi:

Peru Komünist Partisi lideri Başkan Gonzalo tutsak edildiği 12 Eylül 1992 tarihinden bu yana ilerleyen yaşı ve ciddi sağlık sorunlarına rağmen tek kişilik bir hücrede tutulmaktadır. Ağır tecrit altında bulunan Başkan Gonzalo 17 Temmuz'da kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştır. Yine son olarak Gonzalo'nun bir tür cilt kanserine yakalandığı, gerekli tedavinin yapılmamasından dolayı kanserin metastaz yaptığını öğrenmiş bulunmaktayız.

Başkan Gonzalo, 80'li yıllardan 90'lı yılların başına kadar dünya ezilen halklarına büyük umutlar taşıyan Peru Halk Savaşı'nın tartışmasız lideri olmuştur. Yine Başkan Mao'nun Marksizm-Leninizm'e katkılarını enternasyo-

nal ölçekte yaygınlaştırarak Marksizm-Leninizm-Maoizm formülasyonunun mimarlarından olmuştur.

Başkan Gonzalo'nun tutsak düşmesi CIA merkezli, Peru faşist devleti ortaklığında olmuştur. CIA ve ABD şahsında emperyalizmin bu saldırısı halk savaşları ve komünizm mücadelesinden korkuyu gözler önüne sermektedir. Keza tutsak edildiği anda demir kafes içinde mahkemeye getirilen Başkan Gonzalo'yu küçük düşüreceğini sananlar, onun bu mevziyi komünizm propagandası arenasına çevirmesi karşısında şaşırılmışlardır.

Emperyalizm ve faşizm, baskı ve sömürü düzenine karşı gelişen en ufak hak mücadelesini ezmeye çalışmakta, söz konusu komünistler olduğunda ise kendileri için bu "tehlikeyi" ortadan kaldırmak için olanca azgınlığıyla saldırılmaktadır. Bugün Başkan Gonzalo'nun ilerlemiş yaşı ve çok ciddi sağlık sorunlarına rağmen tutsak edilmesi bunun bir göstergesidir. Emperyalizmin en büyük korkusu kendisini tarihin çöplüğüne gönderecek halk kitlelerinin öncüsü olacak komünistlerdir. Bundandır ki bugün komünist ve devrimciler için Başkan Gonzalo ve Peru Halk Savaşı'nın savunulması, sahiplenilmesi önemli bir görevdir.

Başkan Gonzalo şahsında komünist ve devrimci tutsaklara yönelik tecrit ve saldırı politikaları teşhir edilmeli, hapisanelerdeki tüm saldırılara karşı kitlesel olarak mücadele içinde olmak gerekmektedir.

Partizan olarak Başkan Gonzalo'nun derhal serbest bırakılmasını ve tedavisine uygun şartlarda hemen başlanılmasını istiyoruz. Başkan Gonzalo'nun tutsak düştüğü süreçte yürüttüğümüz kampanyaları çeşitlendirerek hayatını savunacağımızı beyan ediyoruz! Dünyada Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgütler önderliğinde gelişen mücadeleleri sahipleniyor, bu mücadelelerin zafere ulaşacağına olan inancımızla bir kez daha haykırıyoruz;

Yaşasın Halk Savaşı'nın Zaferi!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Başkan Gonzalo'nun Hayatını Savunalım!"

Başkan Mao'nun dediklerini hatırlayalım:

Sadece revizyonistler ve oportünistler kötümserdir, proletarya ve komünistler her zaman iyimserdirler çünkü gelecek bizimdir –bu tarihi olarak belirlenmiştir, biz bu güzergâhta sebat ettiğimiz müddetçe. Kitleler kötümserliğe kapılmayacaktır, hiçbir zaman kapılmamışlardır. Bu saçmadır, karalamadır. Kitleler savaşıyorlar ama savaşmak için bir önderliğe, bir partiye ihtiyaçları var çünkü ona önderlik edecek bir parti olmadan bırakalım gelişmeyi bir yana, filiz verip kendisini ayakta tutabilecek bir kitle hareketi olamaz.